Христос рождається! Славімо Його!

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXII П'ЯТНИЦЯ, 23 ГРУДНЯ 2005 РОКУ ЧИСЛО 51 VOL. CXII FRIDAY, DECEMBER 23, 2005 No. 51

Новий Єпископ для Західньої Епархії УПЦ

ЧИКАҐО. – Жовтень цього року – місяць важливих подій в житті Української Православної Церкви Діяспори. З 20 по 23 жовтня в столиці Англії проходив, з благословення Митрополита Константина, IX звичайний собор Митрополії УПЦ в діяспорі, участь в якому взяли єрархи Постійної Конференції Українських Православних Єпископів поза межами України. Було розглянуто низку питань, першочергових для українських православних громад Західньої Европи, Австралії та Нової Зеляндії. Найважливішою подією собору було номінування архимандрита Андрія (в світі Богдана Пешка) в сан Єпископа Західньої Епархії УПЦ Діяспори, з осідком в Лондоні.

Саме ці події в житті Церкви зібрали сімох єпископів Православного світу та кілька десятків духовенства з США та Европи в Українському православному катедральному соборі Святого Володимира у Чикаґо, в день святкування апостольської діяльности Св. Андрія Первозваного – 13 грудня. В соборі панувала особлива духовна атмосфера, бо, крім єрархів, прийшло багато вірних, щоб взяти участь у молитовній хіротонії Єпископа Лондонського та Західньоевропейського Андрія.

Владика Андрій народився 27 квітня 1972 року в Україні. В1989 році вступив до Санкт-Петербурзької Духовної семінарії, котру закінчив у 1993 році. З 1994 по 1995 роки навчався в семінарії Христа-Спасителя (Карпато-Русинської Епархії Вселенської Патріярхії) у Джонставні, Па. У 1999 році закінчив повний курс Київської Духовної академії, 25 грудня 2000 року вчена рада академії присудила йому науковий ступінь кандидата богослов'я. 8 квітня 2001 року Архиєпископ Західньої Епархії УПЦ в США Всеволод висвятив

(Закінчення на стор. 9)

Владика Андрій

Конференція „Десять кроків назустріч людям"

КИЇВ. – Прем'єр-міністер України Юрій Єхануров 20 грудня провів у столичному Палаці мистецтв „Український дім" підсумкову річну прес-конференцію про виконання передвиборної програми Президента „Десять кроків назустріч людям". Він подав останні невтішні оцінки економічного розвитку України на цей рік. Прем'єр-міністер заявив, що зростання внутрішнього валового продукту буде на рівні 3 відс., а інфляція – на рівні 11 відс. Це – гірші показники, ніж остання корекція прогнозів, зроблена восени. Водночас прем'єр з фінансової точки зору задоволений результатами року. За його словами, уряд дотримався основних показників бюджету, і вперше за багато років Україна мала бюджетний профіцит.

Ю. Єхануров також заявив, що погіршилися показники торговельного балансу – доля імпорту більшає, а експорту меншає. Водночас, великі обсяги експорту у 2004 році він пояснив махінаціями з податком на додану вартість при оформленні нібито поставок нафтопродуктів і продукції машинобудування в країни Балтії.

На конференції виступив також Президент України Віктор Ющенко, який висловив побоювання у зв'язку з набуттям чинности з 1 січня політичної реформи і заявив, що Україні необхідна ясна політична реформа, але ухвалений закон про внесення змін до Конституції не несе благ для української нації. Відповідаючи на запитання про те, якою все-таки має бути система влади в Україні після 1 січня, В. Ющенко підкреслив: „Найбільш ризикованою, найбільш неясною позицією в українській системі влади є те, що, починаючи з січня, система механізмів і інструментів влади переходить до, можливо, найнестабільнішого політичного інституту, який створила Україна за 14 років, – до парляменту України". Водночас він сказав, що не збирається розпускати парлямент у разі, якщо „помаранчевим" не вдасться створити коаліційну більшість у Верховній Раді після виборів 2006 року.

Прем'єр-міністер України Юрій Єхануров під час підсумкової прес-конференції „Десять кроків назустріч людям" в Українському домі в Києві 20 грудня. Фото: УНІАН

За матеріялами ЗМІ

Президент США - виступ перед народом

Стверджує правильність політики стосовно Іраку

Виправдання підслуховування

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Вечором 18 грудня Президент Джордж Буш з Білого Дому звернувся до народу, що було вже п'ятим з черги зверненням-промовою стосовно Іраку за менш ніж три тижні.

Ця промова в основному була завершенням намагань його уряду здобути втрачений ґрунт на двох фронтах: в Іраку, де відбулися успішні парляментські вибори, та вдома, де він змагається запобігти першим поважним зусиллям обмежити його владу, що її він собі додав після терактів 11 вересня 2001року.

Цим разом тон промови Дж. Буша був м'яким і згідливим стосовно його помилок упродовж останніх двох і пів року та більше нагадував каяття, ніж будь-коли раніше, проте він не подав жодної ознаки , що буде змінювати свою політику. Він також підтвердив, що дані американської розвідки, котрі стали приводом для вторгнення в Ірак, були хибними, та узяв на себе відповідальність за війну в Іраку. „Я як Президент відповідаю за рішення вирушити до Іраку. І я також відповідаю за виправлення того, що було неправильним, тобто за реформу нашої розвідувальної діяльности. І ми зараз цим займаємося". Проте, Дж. Буш наполягав, що іракська кампанія була необхідною. „Моє рішення скинути С. Гусейна було правильним. Він був загрозою, і американському народові разом з рештою світу стало краще, коли його відсторонили від влади", – наголосив Президент. Він зазначив, що завдяки США Ірак у майбутньому стане прикладом для інших країн Близького Сходу.

Президент знову підкреслив, що не дозволить передчасного виведення американських військ з Іраку. Він твердо запевнив, що вирішувати питання кількости американського війська в Іраку буде на базі успіхів і порад військових керівників, а не на підставі штучно створених схем „політиків у Вашінґтоні".

Визнавши, що голосування не припинить насильства в Іраку, він додав, що США тепер виграють цю війну, і закликав американців не впадати у відчай і не піддаватися думкам про неуспіх. Дж. Буш визнав, що ситуація в Іраку виявилася складнішою, ніж можна було передбачити. Країна перебуває лише на початковому етапі встановлення демократії.

Другий важливий аспект звернення – намагання запобігти спадові своєї підтримки вдома, спричиненого посиленням критики щодо – на-

(Закінчення на стор. 4)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Суд у справі Г. Ґонґадзе розпочався

КИЇВ. – В Апеляційному суді Києва 19 грудня розпочалося попереднє слухання проти звинувачених у вбивстві Георгія Ґонґадзе. Засідання проводить колеґія суддів у карних справах Апеляційного суду під головуванням судді Ірини Григор'євої. У залі засідання присутні підозрювані у вбивстві Микола Протасов, Валерій Костенко і Олександер Попович, а також їхні представники у суді. Ще один звинувачений – колишній високопосадовець МВС України Олексій Пукач – перебуває у розшуку. Також у залі присутній адвокат матері вбитого журналіста Лесі Гонгадзе Андрій Федур. Засідання проходить у закритому режимі, без журналістів. У той же час замовники злочину і досі не встановлені. Окремі політики звинувачують у причетності до убивства Г. Гонгадзе колишнього Президента Леоніда Кучму та його оточення. Л.Кучма відкидає ці звинувачення.

С. Головатий звинуватив Верховну Раду і В. Литвина в саботажі

КИЇВ. – Міністер юстиції Сергій Головатий звинувачує Верховну Раду і голову Володимира Литвина в саботажі призначення суддів Конституційного суду. Про це він сказав 18 грудня на летовищі Бориспіль по прилеті в Київ з засідання Венеціянської комісії. „Те, що робить Верховна Рада ... вони приєднуються до процесу дестабілізації в країні, коли не працюють органи влади, і Конституційний суд зокрема. На жаль, українське керівництво ... демонструє правовий нігілізм", – сказав міністер. За словами С. Головатого, двомісячна перерва в праці Конституційного суду – „це річ неприпустима". 18 жовтня минув термін повноважень дев'яти суддів Конституційного суду України. З урахуванням ще чотирьох вільних місць, у КС залишається лише п'ять суддів. Відповідно до Конституції, КС складається з 18 суддів. Президент, Верховна Рада і з'їзд суддів України призначають по шість суддів на 9 років без права бути призначеним на повторний термін. У листопаді з'їзд суддів і Президент заповнили свої квоти в КС. 12 грудня В. Ющенко звернувся з листом до Верховної Ради з вимогою виконати норми Конституції і невідкладно забезпечити прийняття присяги новопризначеними суддями Конституційного суду.

Презентація українського видання книги Папи Івана Павла II

КИЇВ. – 14 грудня відбулася презентація українського видання останньої книги Папи Івана Павла II „Пам'ять та ідентичність. Бесіди на зламі тисячоліть". Проєкт здійснено у Львові видавництвом „Літопис" та Українським Католицьким університетом, за сприяння Італійського інституту культури в Україні. На думку директора інституту Нікола Франко Балоні, книга є, як ніколи, актуальною сьогодні для України, яка переживає особливий історичний період: „Пам'ять та ідентичність сюжетно зіткана з окремих розмов з Папою Іваном Павлом II, який з глибинною людською та метафізичною тривогою розмірковує над природою людського зла, що сягнуло свого апогею в минулому столітті, зокрема в тоталітарних ідеологіях нацизму та комунізму. Україна та українці відчули весь тягар цих ідеологій, заплативши життями мільйонів своїх співгромадян". У презентації взяли участь Апостольський нунцій в Україні Архиєпископ Іван Юркович та Єпископ Київсько-Житомирський Римо-Католицької Церкви Станіслав Широкорадюк, посли Італії та Польщі в Україні, науковці.

Депутати збирають підписи за відставку уряду Ю. Єханурова

КИЇВ. – У Верховній Раді триває збір підписів за відставку Кабінету міністрів України під керівництвом Юрія Єханурова. Про це 19 грудня після погоджувальної ради провідників депутатських фракцій і груп заявила в.о. голови бюджетного комітету парляменту Людмила Супрун. Вона наголосила, що ініціятором збору підписів є фракція КПУ. Л. Супрун також зазначила, що під час виборчої кампанії КМУ буде займатися виняткова виборами, а не економікою. І тому, за її словами, „економікою нікому буде займатися". Інформацію про збір підписів підтвердив і провідник фракції КПУ Петро Симоненко. При цьому він відмовився сказати, скільки підписів за відставку уряду вже зібрано на цей момент. Голова КПУ обмежився короткою фразою: „Багато".

Туркменістан пропонує Україні газ по 60 дол.

АШГАБАТ, Туркменістан. – Туркменістан запропонував Україні купувати в 2006 році газ по 60 дол. за 1 тис. куб. м., повідомив міністер палива та енергетики України Іван Плачков на прес-конференції 15 грудня. І. Плачков наголосив, що Україна погодилася обговорювати підвищення ціни на туркменський природний газ – переговори тривають. Україна і Туркменія мають контракт на 2006 рік, в якому визначена вартість газу 44 дол. за 1 тис. куб. м. Але при цьому уточнив, що туркменська сторона запропонувала підвищити ціну. „Тривають переговори з цього питання", – сказав міністер. І. Плачков і міністер нафтогазової промисловости і мінеральних ресурсів Туркменістану Атамурад Бердієв обговорили у вівторок, 13 грудня, в Ашгабаті стан виконання протоколу про проведення розрахунків за туркменський природний газ, що постачається в Україну впродовж 2003-2005 років. На зустрічі було узгоджено перелік товарів, якими українська сторона розраховуватиметься за доставлений до України туркменський природний газ впродовж першого кварталу наступного року.

Україна покращила ще один свій статус

НЮ-ЙОРК. – Висліди світового дослідження американської правозахисної організації „Freedom Hause" вказують на те, що в 2005 році Україна покращила свій статус від „частково вільної" до „вільної". Статистика відображає події, що сталися між 1 грудня 2004 року до 30 листопада 2005 року. Покращення ситуації також відбулося в Киргизії та Грузії. Згідно з дослідженням, 89 країн мають статус „вільних". Ці країни мають відкриту політичну конкуренцію, довіру до громадських свобод, незалежне життя та незалежні ЗМІ. 58 країн, – мають статус „частково вільних". Тут політичні права та громадські свободи більш обмежені, слабке верховенство права та одна політична партія має домінуючий статус. 45 країн мають статус „не вільних". В цих країнах широко та систематично порушуються громадські свободи, а базові політичні права відсутні.

Київ купить тролейбуси з низькою підлогою

ЛЬВІВ. З 2006 року Львівський автомобільний завод розпочне постачання 45 тролейбусів з низьким рівнем підлоги ЛАЗ-Е183 для Києва. Вартість одного такого тролейбуса становить 860 тис. гривень. Загальна сума контракту – 38 млн. 700 тис. гривень. Перше постачання тролейбусів заплановане на лютий 2006 року. Відповідно до контракту, всі тролейбуси будуть відіслані до Києва наприкінці березня. Перший в Україні тролейбус з низьким рівнем підлоги виробництва Львівського автозаводу, створений на базі міського автобуса. Уперше експериментальний модель ЛАЗ-Е183, був представлений посадникові Києва Олександрові Омельченку в серпні цього року. У жовтні 2005 року тролейбус ЛАЗ-Е183 у Львові пройшов випробування і був затверджений.

Корупція в білих халатах

КИЇВ. – 2-14 листопада соціологи фонду „Демократичні ініціятиви" та Міжнародного фонду виборчих систем (IFES) опитали 1265 осіб, з яких 79 відсотків вважають найбільш корумпованими лікарні. Про це свідчать оприлюднені дані їхніх досліджень. 76 відсотків опитаних вважають серйозним ступінь корумпованости міліції, 73 відсотки – судів. 70 відсотків опитаних назвали серйозно корумпованими університети (школи), 65 відсотків – Податкову адміністрацію, 64 відсотки – митну службу. 59 відсотків дотримуються такої думки про Верховну Раду, 55 відсотків – про Кабінет Міністрів. 51 відсоток вважають серйозно корумпованою президентську адміністрацію.

В. Ющенко запропонував інвесторам пільги

КИЇВ. – 16 грудня Президент В. Ющенко та вищі українські посадовці обговорили з чужоземними вкладниками перспективи співпраці. Серед чужоземних членів Консультативної ради - президент Европейського банку з реконструкції та розвитку, представники компаній „Майкрософт", „Сіменс", „Кока-Кола". Президент В. Ющенко намагався заспокоїти чужоземних вкладників, пообіцявши їм певні пільги як компенсацію у висліді закриття вільних економічних зон в Україні, що було вирішено минулої весни: „Ми досягли компромісу щодо того, що ПДВ структурами, які працюють у режимі вільних економічних зон, продукція яких іде виключно на експорт, не платиться, митні платежі не стягуються. Це достатній компенсатор для того, щоб левина частка вкладників змінила підхід і щоб забезпечити подальше здійснення цих проєктів."

Відкрилася фотовиставка революції в Грузії, Україні та Киргизстані

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. – 14 грудня, в галереї „Евразії", відкрилася фотовиставка „Мирні перетворення та мирні виклики: революції в Грузії, Україні та Киргизстані", в якій представлено близько 50 фотографій. Виставка присвячена демократичним перетворенням в Україні, Грузії та Киргизстані. Українська частина фотографій створена Міжнародним фондом „Україна 3000", який зібрав твори фотокореспондентів провідних українських видань. Фотографії схопили унікальні „помаранчеві миті", що кардинально змінили життя не тільки окремих людей, але й країни в цілому. Головними героями виставки стали прості громадяни, які вийшли на Майдан. Виставку організовано спільними зусиллями представництв України, Грузії та Киргизстану при Европейських Співтовариствах.

Партія регіонів ініціює референдум щодо статусу російської мови

СИМФЕРОПОЛЬ. – Кримська республіканська організація Партії регіонів 19 грудня прийняла рішення провести всекримський консультативний референдум про надання російській мові статусу другої державної. За словами голови КРО Партії регіонів Василя Кісельова, всеукраїнського референдуму організація проводити не буде, оскільки кримські регіонали не сумніваються в протидії влади. „Але на реґіональному рівні ми цю процедуру розпочнемо", – наголосив він. „Рішення про надання російській мові статусу другої державної може бути ухвалене лише через референдум, – зазначив В. Кісельов. – Юристи підтвердили, що в даному разі недостатньо рішення парляменту, необхідно волевиявлення народу. Тому ми проводитимемо референдум". Він також зазначив, що підготування до референдуму розпочнеться вже з наступного тижня. Крім того, В. Кісельов зауважив, що на проведення референдуму потрібні значні кошти.

За повідомленнями інформаційних агентств

У день св. Миколая до дітей прийшли політики

Напередодні Різдва, у день св. Миколая, багато державних діячів і політиків України відвідали дитячі лікарні, будинки, школи, щоб привітати дітей і зробити їм подарунки. На фото ліворуч: провідник партії „Батьківщина" Юлія Тимошенко під час відвідування музичної спецшколи ім. Лисенка 19 грудня. Праворуч: голова Верховної Ради Володимир Литвин зі своєю дружиною Тетяною під час відвідування обласного будинку для дітей-сиріт в Житомирі 19 грудня 2005 р. *Фото: УНІАН*

Гострі проблеми коментує Президент В. Ющенко

Інтернет-представництво Президента України оприлюднило текст відповідей Віктора Ющенка на запитання Юлії Бориско – телекоментатора Першого телевізійного каналу України, і Олега Панюти – економічного оглядача. Розмова відбулася 15 грудня. Вміщуємо уривки з тексту, зокрема ті, що стосуються українсько-російських взаємин.

– ... Дуже приємно спостерігати, як Україна захищає свій національний інтерес, але все ж таки: хто кого шантажує газом – Росія Україну, чи навпаки?

– Я спробую зараз зійти з політичного контексту цього питання і придати йому суто економічний зміст. Пригадую, у 2000 році, коли я був прем'єр-міністром, нам вдалося підписати п'ять угод, які реґулюють газову політику років на 20–30 уперед, де ми вирішили питання гарантії українського транзиту, боргів, їх обслуговування і т.д.

Тоді не було вирішене одне питання – лібералізацію цін газового ринку. Це включає в себе лібералізацію цін на транзит і лібералізацію цін на газ.

Україна 82 відсотки російського газу транспортує до Европи. Ми сьогодні маємо тариф 1,09 доляра за тисячу кубів на 100 км. перепомпування газу. Німеччина має 2,5 доляра, Чехія, Польща – 2 доляри. Ми маємо 1,09. Безумовно, коли ми говоримо про лібералізацію газового ринку, нам треба говорити і про лібералізацію ціни на тариф. Цим питанням займається українська делеґація разом з російськими партнерами.

З іншого боку, газ, яким розраховувалася Росія за український транзит, обраховувався по ціні 50 долярів. Я тут хотів би зробити одну поправку: Україна газу в Росії не купує. Вона отримує його як плату за послугу транзиту. Ми купуємо 37 млрд. в Туркменістані за ціною 44 доляри з 1 тис. кубів і 20 млрд. виробляємо свого. Решту ми отримуємо, поповняючи свій баланс, як плату за транзит. І тому це є наступною особливістю лібералізації цін, коли ми говоримо про українсько-російські взаємини. Ми обговорюємо зараз питання лібералізації цін на газ, який буде Україна вже купувати. Ми вийдемо з натуральних розрахунків, перейдемо на монетарні розрахунки. Зараз йде дискусія якраз щодо ціни – чи це буде ціна поетапна, у декілька кроків, на чому наполягає українська сторона. Ми готові цю поетапність розглянути як у сфері ціни на транзит, так і в ціні на газ.

...Ми є першим споживачем газу в Европі. Ми використовуємо його в два-три рази більше на одиницю ВВП. Це не є конкурентна економіка, це не є раціональне життя. Тому ми говоримо, з одного боку, про глибоку комунальну реформу, яка раціоналізувала б споживання. З таким споживанням не може миритися ні приватний сектор, ні комунальний сектор, ні індустріяльний сектор. З іншого боку, ми повинні говорити про лібералізацію цін. Лібералізація принесе певні мотивації. Поки людина не буде – я маю на увазі комунальну, індустріяльну сфери – рахувати ціну на газ, економії не буде. Ми повинні вести окрему програму енерґозбереження, зокрема газозбереження в Україні, зробити мотивацію для економного використання газу.

І окрім того, це було питання, яке ми розглядали кілька днів тому на засіданні РНБОУ. Нам, можливо, треба представити нову енерґетичну концепцію України, яка говорила б, як реанімувати вугільну галузь, як вийти до завершеного циклу роботи з ураном, використовуючи його на мирне ядерне паливо, закінчити тему видобування газу у шельфі Чорного, Азовського морів, розпочати нову програму. До речі, ми її з грудня місяця починаємо – щодо старих, закритих нафто- і газосвердловин, де збереглося біля 60 відсотків ресурсу. Кінець кінцем, мова йде про альтернативні джерела. Іншими словами, ми в рамках маштабу цін, які сьогодні виникли в світі на газ, на нафту, повинні представити повністю нову енерґетичну концепцію України. Моя ціль – забезпечити повну енерґетичну незалежність України.

– ... Вікторе Андрійовичу, Ви сказали, що наступний рік в Україні – Рік села. Я пригадую рік Росії в Україні. Особисто мені він запам'ятався святковими концертами. А чим запам'ятається Рік села?

– Я почав би з того, що нам потрібно донести ідеологію, що село – це українська колиска. Якщо українське село пропаде, кінець кінцем, це будуть проблеми нашого серця, нашої ідентичности, того, що ми називаємо українством.

І тому мова не йде про банальну профільну програму, як тільки зорати чи виростити бичка, а мова йде про те, як знайти насамперед на свідомому громадському рівні нову увагу до проблем українського села. Як знайти увагу будь-якого міністра, чи то міністра оборони, чи то міністра внутрішніх справ, чи то міністра охорони здоров'я, чи то міністра освіти, що село в 2006 році повинне побачити особливий рядок. І тому стоїть питання, як мобілізувати всі заходи, в тому числі й фінансові ресурси, для того, щоб рясно допомогти українському селу...

– Ви минулого тижня були в Чорнобильській зоні, зоні відчуження, і запропонували до обговорення ідею щодо побудови сховища ядерних відходів. Чи не надто жорсткою є ця ідея для країни, яка пережила Чорнобильську трагедію?

– Як подивитися. Можна чинити нещиро і говорити те, що два роки тому говорилося при відвідинах Чорнобиля будь-ким. Але давайте відверто скажемо: чорнобильські проєкти стоять... Приходить час дій, Україна повинна схаменутися, Україна повинна себе активно вести в кожній проблемі Чорнобильської аварії. Якщо ми говоримо про сховище для ядерного палива, до якого два роки ніхто не доступається – просто заморожене стоїть.

Ми говоримо про те, що нам треба прийняти політичне рішення і терміново його добудувати. Терміново – це значить, що в 2010 році Україна повинна ґарантовано мати сховище...

Якщо ми добудуємо це сховище на декілька тисяч заправок Чорнобильської станції, причому побудуємо це на території, яка, хай мене вибачать, Богом уже відведена для того, щоб там декілька сот років було це сховище. Потім, через нові технології, ми отримаємо очевидно більш модерну процедуру і знищення, і утилізації...

– Ви зараз говорите про українське сховище. Наскільки я розумію, питання стоїть у тому, щоб залучати паливо з закордонних ядерних реакторів.

– Давайте вирішимо спочатку свою тематику. Коли ми будемо вирішувати проблему відходів і тієї території, нам рано чи пізно доведеться змінювати по-серйозному її статус, змінювати програми рекультивації, заводити туди програми, які давали б надію, що це зона не мертва, а яка працює...

– Кладовища Европи тут не буде?

– В будь-якому випадку не буде. Але ми повинні серйозну давати відповідь, а не емоційно реаґувати на ці речі...

АМЕРИКА І СВІТ

Парляментські вибори в Іраку

БАГДАД, Ірак. – Згідно з даними від 20 грудня, шиїтська коаліція – Об'єднаний іракський альянс – перемагає у парляментських виборах в Іраку, що відбулися 15 грудня. Кандидати від альянсу перемагають у Багдаді та в південних провінціях країни. На півночі найбільше голосів набрала Курдська коаліція. Бльок колишнього прем'єр-міністра Іяда Алаві – на другому місці на півдні Іраку та на третьому – у Багдаді. Друге місце в іракській столиці посідає сунітська коаліція. Напередодні виборів рівень насильства був значно нижчий, ніж перед конституційним референдумом у жовтні ц. р. Іракці почали голосування на перших парляментських виборах з часу очолюваного американцями вторгнення 2003 року. Активність виборців була високою, оскільки участь брало багато іракців–сунітів, які бойкотували попередні голосування. Навіть деякі повстанські угруповання закликали людей брати участь у виборах. Близько 15.5 млн. іракців, котрі мають право голосу, прийшли на 5.5 тис. виборчих дільниць і зробили свій вибір з більш ніж 7 тис. кандидатів.

Люди року

НЮ-ЙОРК. – Американський журнал „Тайм" 19 грудня назвав найзаможнішу людину плянети Біла Ґейтса, його дружину Мелінду та рок-зірку Боно „Людьми року". Американську пару й ірляндського музиканта визнали гідними цієї чести, за словами редакторів журналу, за діяльність у галузі доброчинности, за зусилля, спрямовані на боротьбу з бідністю у світі та на поліпшення здоров'я людей. „Тайм" присуджує звання „Людина року" з 1927 року. Сенс цієї відзнаки – виявити „людину або людей, які більше, ніж інші, впливали на новини та на наше життя – в доброму розумінні чи поганому". Громадськість не завжди схвалювала вибір редакції. 2004 „Людиною року" назвали Президента США Джорджа Буша-молодшого, а роком раніше – „американського вояка". 1938 р. гідним цього звання визнали Адольфа Гітлера, 1979 – духовного провідника Ірану Аятолу Хомейні. Цього разу, за підсумками 2005 року, Дж. Буша-старшого та Біла Клінтона „Тайм" назвав „Партнерами року" – за їхню гуманітарну діяльність. Йдеться про діяльність двох колишніх президентів у районах Азії, які постраждали від цунамі, та згодом – в американських штатах, територією яких пройшов гураґан „Катріна".

Страйкують працівники громадського транспорту

НЮ-ЙОРК. – 20 грудня почали страйк 34 тисячі працівників громадського транспорту міста, які вимагають підвищення платні, кращі умови праці та пенсійної стабільности.. Страйк оголосили після провалу переговорів профспілки з керівництвом міського громадського транспорту (МТА). Унаслідок страйку, який призвів до закриття цілої системи громадського транспорту в усіх п'ятьох дільницях міста Ню-Йорку, багато людей змушені добиратися до праці пішки. Ціла система громадського транспорту Ню-Йорку - автобуси і метро - припинила працювати, а це означає, що 7 мільйонів людей, які користуються нею щоденно, були змушені шукати інших способів дістатися до праці. Це перший подібний страйк від 1980 року, коли акція непокори транспортників тривала 11 днів і коштувала Ню-Йоркові мільярди дол. Цього разу, коли в розпалі сезон різдвяних закупів, фінансові збитки міста можуть становити 400 мільйонів дол. на день. Згідно зі законом, управа міста підкреслює, що цей страйк транспортників є незаконним, бо створює небезпеку для пересічних громадян.

Президент Ірану вдруге назвав Голокост „мітом"

ТЕГРАН. Іран. – Президент Ірану Махмуд Ахмадінеджад 14 грудня знов заперечив масове вбивство євреїв за часів Другої світової війни. Нові заяви президента М. Ахмадінеджада перегукуються з його попередніми заявами минулого тижня, коли він сказав, що Німеччина чи Австрія мають надати територію для Ізраїлю, якщо Европа твердить, що европейські країни вбивали євреїв під час Другої світової війни. Він назвав Голокост лише мітом. М. Ахмадінеджад відкинув будь-яку критику щодо його поглядів, кажучи, що її організували ті, хто перебуває на службі сіонізму. Першого разу понад 100 країн негативно відгукнулися на слова М. Ахмадінеджада. Він додав, що цілу державу Ізраїль слід передислокувати кудись до Европи, Канади чи США – навіть на Аляску. Ізраїль засудив останні висловлювання М. Ахмадінеджада. „Ми сподіваємося, що ці екстремістські завваги допоможуть міжнародній спільноті розплющити очі і позбутися будь-яких ілюзій щодо цього режиму", – сказав речник ізраїльського міністерства закордонних справ Марк Реґев.

Несподівана подорож Д. Чейні до Іраку

БАГДАД, Ірак. – 18 грудня віце-президент США Дік Чейні, один з головних архітектів вторгнення в Ірак, щоб повалити режим С. Гусейна, здійснив несподівану подорож до Іраку, три дні після парляментських виборів. Ця його перша подорож до Іраку від часу повалення режиму С. Гусейна, включала зустріч з президентом Іраку Джалалом Талабані та прем'єр-міністром Ібрагімом Джафарі. Він відвідав іракську військову базу в Таджі та полуднував з американськими вояками, котрі виконували службу безпеки в час виборів. Під час зустрічі з американськими військовими провідниками він відзначив, що „участь у виборах по цілій країні була надзвичайною. Саме цього потрібно, коли будуєте політичну структуру в самоврядному Іраку, що може об'єднати все населення та кінець-кінцем перебрати відповідальність за свою безпеку". Д. Чейні відвідав Ірак в дорозі до Афганістану, де був присутнім на відкритті нового парляменту в Кабулі.

Нова комісія ООН для розбудови миру

НЮ-ЙОРК. – ООН створила спеціяльну Комісію для розбудови миру, яка має допомагати країнам при переході від війни до миру, надавати поради щодо відновлення, будівництва та розвитку інституцій. Ян Еліясон, президент Ґенеральної асамблеї ООН, сказав: „Це рішення пропонує міжнародній спільноті зосереджуватися не лише на закінченні конфліктів, але й на допомозі суспільствам у відбудові руїн воєнного часу. Ми зрозуміли з прикладу Афганістану та інших конфліктів у світі, що вони вибухають знову, якщо міжнародна спільнота йде одразу після завершення конфлікту. Ми маємо діяти в економічній та соціяльній сферах і таким чином забезпечити, щоб конфлікт не поновився". Ґенеральний секретар Кофі Анан назвав новий орган „великим кроком уперед" і сказав, що окремі акції, що раніше виконувалися різними структурами, тепер будуть під одним дахом. Створення Комісії з розбудови миру було узгоджене на зустрічі ООН у вересні.

Президент...

(Закінчення зі стор. 1)

дання права Національній аґенції безпеки (National Security Agency) на таємне підслуховування телефонів американських громадян в США без дозволу суду.

Після теракту 11 вересня 2001 року Президент США дозволив Національній аґенції безпеки прослуховувати телефони американців і чужоземців, що знаходяться на території країни, а також проглядати електронну пошту. При цьому для того, щоб прослуховувати телефони, було необхідно отримати дозвіл таємного суду.

Під пильну контролю спецслужб потрапили сотні, а може, навіть тисячі осіб. Технічні можливості аґентства дозволяють прослуховувати одночасно до 500 осіб усередині країни і до 7 тисяч осіб за кордоном. До 2002 року робота Національного аґентства безпеки обмежувалася, в основному, спостереженням за чужоземними посольствами і консульствами.

Про вищезгаданий факт 16 грудня повідомила газета „Ню-Йорк Таймс".

Як написала „Ню-Йорк Таймс", журналісти опитали десятки чиновників президентської адміністрації, у тому числі і декілька колишніх співробітників. Чиновники погодилися розповісти про діяльність Національного аґентства безпеки – під ґарантією особистої недоторканости. Джерела видання в уряді стверджують, що несанкціоноване прослуховування телефонних розмов дозволило розкрити декілька терактів. Серед них і справа водія з Огайо Іймана Фаріса (Iyman Faris), якого в 2003 році було визнано винним в тому, що допомагав „Аль-Кайді" готувати знищення Бруклинського моста.

Інформація про цю справу стала відома виданню ще рік тому, проте тоді на прохання Білого Дому газета відмовилася від публікації. Чиновники побоювалися, що розголошування таємної інформації може перешкодити ходові антитерористичного розслідування і видати підозрюваним терористам тактику американських спецслужб.

Крім того, на прохання Білого Дому редакція погодилася вилучити з повідомлення відомості, які, за твердженням представників адміністрації, можуть бути корисні терористам.

Крім того, напередодні своєї п'ятої з черги промови Президент Дж. Буш підтвердив й те, що він дав наказ Національній аґенції безпеки без судового дозволу проводити обшуки в США для можливого викриття запідозрілих терористів. Він уважає, що як головнокомандувач мав на це право та в майбутньому буде ним користуватися.

Х.В.-Ф.

В дарунок – син

ТБІЛІСІ, Грузії. – У родині президента Грузії М. Саакашвілі поповнення – його дружина, 35-річна Сандра Руловс народила 19 грудня хлопчика. С. Руловс і немовля почуваються добре. Ріст хлопчика – 52 см, вага – 3 кг 800 г. Старшому синові 10 років. Припускають, що другого сина президента Грузії назвуть Ніколоз, оскільки народився він у День св. Миколи Чудотворця. Крім того, новонародженого можна вважати подарунком до дня народження самого президента, якому 21 грудня виповниться 38 років. С. Руловс народилася та виросла в Голяндії. Вона побувала в Грузії ще до знайомства з чоловіком – 1992 року приїжджала в Кутаїсі в складі гуманітарної групи. З М. Саакашвілі познайомилася 1993 року в Страсбурзі, весілля святкували в Ню-Йорку 1994 року, де майбутній президент Грузії займався юриспруденцією. С. Руловс викладає чужоземні мови в приватному університеті у Тбілісі, а також здійснює гуманітарні програми у сфері освіти. Вона володіє кількома західньоевропейськими, російською та грузинською мовами, захоплюється лижами, плаванням і стрибками з парашутом.

Дж. Буш погодився заборонити усі тортури

ВАШІНҐТОН. – База Ґвантанамо використовується для утримання підозрюваних терористів-чужоземців. Президент Дж. Буш припинив кількамісячний опір і погодився з поправками до закону про військові витрати, які забороняють жорстоке, нелюдське чи принизливе поводження з чужоземцями, підозрюваними у тероризмі. Дж. Буш, промовляючи 16 грудня у Білому Домі поруч з автором поправок сенатором Джоном МакКейном, сказав, що такий крок чітко заявить світові про відданість його уряду принципам міжнародної конвенції про заборону тортур як у США, так і за кордоном. Сенатор Дж. МакКейн – республіканець і колишній військовополонений у В'єтнамі, сказав, що це допоможе привабити симпатії людей у тому, що він назвав війною з тероризмом.

За матеріялами ЗМІ

Перша річниця Помаранчевої революції- на перехресті оцінок

На думку Збіґнєва Бжезінського...

Те, що говорить про Україну її щирий прихильник й об'єктивний аналітик її сучасних досягнень та проблем, відомий американський вчений-політолог Збіґнєв Бжезінський – завжди цікаве і важливе. В цьому також переконують його відповіді на запитання київської газети „Дзеркало тижня" (2 грудня), найхарактерніші уривки з яких ми пропонуємо нижче нашим читачам.

– ...Є відчуття, що в Україні відбулося щось фундаментально важливе, вона продемонструвала наявність усвідомленого бажання бути і демократичною, і незалежною державою...

Так, наразі в Україні не ведеться суперуспішна боротьба з корупцією. Країна не розв'язала повністю всі соціяльні проблеми. Існує серйозне розчарування всередині України. І почасти це розчарування визначається тим, що стався розкол у команді Ющенка й Тимошенко. Крім того, є відчуття: у верхах дуже багато опортунізму. Але основна реальність у тому, що Україна – і незалежна й демократична, а це історично надзвичайно важливо для пострадянського простору. І передусім це важливо для Росії, оскільки приклад України для неї важливіший, ніж польський приклад.

... Якщо ж казати про кредити й інвестиції, то вони можуть прийти за умови створення країною сприятливих умов. Привабливий інвестиційний клімат не створюється за один рік. Але цього за Україну ніхто не зробить. Польща одержала найсерйозніші інвестиції, але вона сама підготувала ґрунт, ставши привабливою для закордонних капіталів. Українська еліта повинна це зрозуміти й реалізувати.

... Польща здобула незалежність набагато раніше, ніж Україна. І в людей зформувалася ідеалізована пам'ять про те, як Польща завойовувала свою незалежність. Крім того, була „Солідарність", яка і створила альтернативну еліту. Ющенко й, певною мірою, Тимошенко ще не зробили достатньо для того, аби мобілізувати молоду еліту й наповнити її енергією владу. Ця еліта вже починає формуватися в Україні. Але провідники держави не витягли її на експлуатаційний рівень. Тому головна революція попереду – це не кривава революція, а революція зміни поколінь. І в цьому пляні Ющенко й Тимошенко разом могли б зробити набагато більше, ніж уже зробили.

Можливо, у цьому питанні не останню ролю відіграє темперамент. Ющенко — демократичний провідник з сильним і цілісним ставленням до такого поняття, як демократія. Проте він також схильний іти на компроміси. З демократичного погляду, компроміси – це добре. Добре в тих випадках, коли в момент їхнього досягнення не розмінюються принципи. Тимошенко – імпульсивна, яскрава, запальна. Але тільки спільні дії цих двох політиків у змозі забезпечити умови для ефективної зміни поколінь. Ющенко занадто схильний утримувати човен у стабільному положенні, а Тимошенко – навпаки. Ключове питання в тому, чи можлива співпраця між лідерами Помаранчевої революції. На мій погляд, Помаранчева революція – це момент пробудження по-справжньому незалежних і демократичних українців. Не старих, радянських, а молодих і нових.

... За роки незалежности я багато разів приїжджав в Україну, оскільки ваша країна завжди мене цікавила. Відповідно, я багато спілкувався з українськими провідниками. Інколи я виступав від імені Сполучених Штатів і уряду. Українські діячі завжди погоджувалися зі мною. Запевняли в тому, що все робитимуть і розуміють необхідність і корисність запропонованих кроків. Але вони ніколи не робили того, що обіцяли! У цьому полягає особливість поведінки української влади. Очевидно, на неї впливає політична культура, яка є продуктом останніх 400 років. Ми завжди чуємо „так" і практично завжди бачимо байдикування.

... Я сентиментально та стратегічно відданий Україні. І цілком переконаний: коли Україна по-справжньому стане демократичною й по-справжньому европейською, тоді й Росії доведеться стати такою. Тому з погляду Европи місія, покладена на Україну, навіть перевищує значення самої України. Успішна в демократичному та европейському пляні Україна необхідна для створення історичної трансконтинентальної Европи.

... Україна – це стрижень, чия міцність визначатиме – відбудеться це історичне розширення Европи чи не відбудеться. Наявність демократичної европейської України означає: „Росія до Камчатки" врешті-решт стане частиною Европи. Саме тому

(Закінчення на стор. 16)

Багато добрих змін таки сталося в Україні

Перша річниця Помаранчевої революції в Україні була, як і очікувалося, значним святом, бо те дивовижне всенародне піднесення, спричинене нездоланним бажанням позитивних змін, не могло пропасти за рік часу, тим більше, що багато добрих змін таки сталося. І все ж святкування вийшло помітно двоїстим – не лише зі знаками оклику, але й з запитальними, бо ще не все, на жаль, змінилося до кращого. Тому й настрої на Майдані 22 листопада коливалися від гордости до тривоги, тому й коментарі з приводу цієї річниці такі різні в оцінках – від схвальних до осудливих. Нижче вміщуємо найхарактерніші уривки з цих протилежних оцінок, висловлених в різних засобах масової інформації.

Тарас Кузьо – *доктор філософії, Еліотська школа міжнародних досліджень Університету Джорджа Вашінґтона:*

„...Обрання Ющенка – це перший випадок, коли владу в Україні отримують ліберали... За Ющенка зовнішня політика керується національними інтересами, а не особистими примхами Президента та його оточення. Вперше зовнішня політика України є ідейно визначеною з її формулюванням „повернення до Европи...". В цілому було здійснено 15 позитивних кроків та сім негативних. Той факт, що позитиви переважають над негативами, свідчить, що є досягнення, варті святкувань... Ющенко дотримується шляху демократизації, економічних реформ та евроатлантичної інтеграції...".

Оксана Забужко, *письменниця:*

„...Беручи у свої руки управління країною, „помаранчева команда" навіть приблизно не уявляла собі розмірів катастрофи і не мала напоготові жодної виразної програми гуманітарних реформ... Маштаб духовних злиднів, у які скотилася країна, досі ніким не зміряний.... Майже повністю здано сусідній державі національний книжковий та кіноринок – Україна випала з числа як кінематографічних, так і книжкових націй Европи... Це не 'европейська нація', як Ви любите казати, Вікторе Андрійовичу, – це всього тільки ринок найдешевшої в Европі робочої сили... Всі наші гуманітарні показники – на рівні не европейських країн, а колишніх колоній третього світу...".

Оксана Корсун,
працівниця рекламно-інформаційної служби, м. Київ:

„...Атмосфера на Майдані була несвятковою... Відчувалося, що махання помаранчевими прапорами – натужне. Це було скоріше зібрання політиків, ніж свято народу. Виступ Ющенка був для радіо і телебачення, а не для людей. Неприємними, з явним роздратуванням,, були його закиди в сторону Юлі... Народ покищо любить обох. І хотів, щоб вони знов були разом..."

Богдан Червак,
голова ОУН м. Києва:

„... Даремно кепкують з „другого" Майдану вороги революції. Адже вони також перебувають під його впливом та змушені з ним рахуватися. Правда, й цього разу „сині" не є оригінальними. Усі їхні уламки, на взірець Кушнарьова та Костусєва, вирішили приєднатися до найсильнішого – Партії регіонів. Таким чином завершено дискусію на тему, хто в цій країні – справжній опозиціонер. Віктор Янукович, фактично, залишається єдиним впливовим рупором контрреволюції...".

Поліна Середкіна,
редактор:

„...Коли вийшов на сцену Віктор Ющенко, то ніхто не став скандувати, як рік тому, „Ющенко!", а всі стали кричати „Юля!". Ющенко вийшов на сцену злий. Настільки злий, що не міг навіть цього приховати... Промова Ющенка була заплутаною... А в Юлі була одна ціль – пояснити людям, що від того, як ми проголосуємо, залежатиме, хто буде прем'єром. Ось що значить м'якість Віктора Ющенка. Пригрів Януковича, а той тепер може обскакати їх...".

Вячеслав Мухін,
виконавчий директор будівельної компанії:

„...Це були скоріше поминки по минулорічному Майданові... Але в цілому – люди працюють, нормально себе почувають, з доброю долею іронії ставляться до всього, що відбувається „у верхах". Все ж це ліпше, ніж 'донецькі'...".

Тамара Степанова,
працівниця міської бібліотеки для молоді:

„...Ющенка повністю ізолювали від правдивої інформації. Парадокс, але він насправді не знає, що відбувається довкола. Народ в основному, – за Юлю. Правда, прості люди, які не слідкують за політикою або нічого в ній не розуміють, але відчувають на своїй шкірі погіршення, тепер будуть голосувати і проти Ющенка, і проти БЮТ...".

Майкл МакФол, історик,
професор Стенфордського університету, США:

„... Друге моє зауваження: після революції – це унікальна можливість кардинально змінити систему. У вас, по-моєму, покищо цього не зроблено. І в цьому винний Ющенко. Він весь час посилається на Тимошенко – що вона робила багато помилок. Але президентом є Ющенко, а не Тимошенко... Третє моє спостереження – позитивне: я бачу тут жваве демократичне суспільство... Я переконаний: коли через сто років вчителі читатимуть підручники історії, там буде великий розділ про Помаранчеву революцію. Це було народження українського суспільства...".

Микола Томенко,
віце-прем'єр-міністер в колишньому уряді Ю. Тимошенко:

„...Якщо надалі оточення Президента буде всю свою критику спрямовувати на команду Юлії Тимошенко, то Віктор Янукович обов'язково стане переможцем виборчої кампанії і прем'єр-міністром України. Якщо Віктор Ющенко справді переймається Помаранчевою революцією і шанує її річницю, то йому треба якнайшвидше домовлятися з „помаранчевою" командою і визначитись, як спільна помаранчева коаліція формуватиме наступний уряд...".

Сергій Дацюк, *політолог:*

„...Майдан – породження тієї прірви, яка пролягла між владою та суспільством. Чим більша прірва, тим більше людей може зібрати Майдан. І чим більше влада виражає інтереси суспільства, тим менш можливий Майдан. Іронія влади – у влади може бути свій Майдан, який „за" неї, і Майдан, який „проти" неї. Новий Майдан може зібратися тільки проти нинішньої влади, але вже ніяк не за неї. Майдан не збирається на замовлення. Майдан завжди виникає несподівано. Майдану ніхто не чекає. За революцією неодмінно наступає контрреволюція. Найприкріше те, що контрреволюціонерами можуть стати саме вчорашні революціонери, які готові були боротися, готові були вмерти, але не готові були залишитися живими, перемогти і здійснити революцію в управлінні...".

Ще і ще раз – про російську „дружбу" і російський газ

Є більш ніж досить підстав стверджувати, що Росія свій газ постачає в Україну, густо замішавши його на політиці. Відомо, на якій саме. Було б зайвим вичислювати ці підстави – після того, як міністер закордонних справ Росії Лавров так відверто сказав: „Україна хоче дешевого газу, але відмовляється від союзницьких зв'язків, так діло не піде". Отже, за газ треба заплатити політичною залежністю, яка лицемірно називається „союзницькими зв'язками". А як „діло не піде", то Україна буде платити за газ світовими цінами.

Одначе, „світові ціни" – це теж політика і теж нещира, лукава, бо насправді є засобом тиску на Україну перед виборами до Верховної Ради. Москві не сподобалося, що в Києві нещодавно на свій перший форум зібралася „Спільнота демократичного вибору" (Україна, Грузія, Естонія, Латвія, Литва, Молдова, Словенія, Македонія, Румунія, Болгарія і Польща та ін.), тобто пояс держав проевропейської орієнтації. І негайно почався шантаж з ціною російського газу для України: вже не 50 дол. за 1 тисячу кубометрів, а 160 дол. Коли ж Україна не схотіла поставити себе в жалюгідну ролю прохача, ціна, починаючи від 1 січня, має становити 230 дол. за тисячу кубів.

Якою ж тим часом є світова ціна – 160 и 230 дол.? Ні та, ні інша. Про неї в кожному окремому випадку держави домовляються між собою. Наприклад, з країнами Прибалтики Росія хоче домовитися про збільшення ціни до 120 дол., з Туреччиною – до 115 дол, з Грузією – до 110 дол. Чому ж для України аж 230? Чи не тому, що непоступлива Україна мусить доплачувати за поступливу Білорусь, для якої ціна залишається 47 дол. за тисячу кубометрів газу?

Ще на початку грудня, обгрунтовуючи цифру „160", заступник голови російського „Газпрому" Рязанов говорив: „Якщо при ціні 80 дол. на кордоні з Німеччиною 50 дол. для України було ціною прийнятною, то коли в Европі ціна зросла до 200 дол., 50 дол. для України ми вже не можемо собі дозволити". І раптом 14 грудня – знову стрибок, до 230 дол.! Але ж 200 – це не 160, а 230 – не 200. А по-друге, чому в середині 90-их років Росію не гризло сумління, коли вона продавала газ Україні по 80 дол. за тисячу кубів – в той час, як европейська ціна становила тільки 67 дол.? Політичний розрахунок – в тому, щоб звинуватити „помаранчеву" владу і в невмінні господарювати, і в створенні напруження між двома сусідніми державами. Можна передбачити, що якби перед самими виборами в Москві знову з'явився „головний опозиціонер" Янукович і запевнив Путіна в „братніх союзницьких зв'язках", ціна на газ моментально впала б.

Певна річ, політика в Росії тісно переплетена з економікою, так що Москва не грішить проти правди, кажучи, що збільшення цін на газ спричинене економічними мотивами. Уточнимо: мотивами надприбутків. Через територію України пролягає газотранспортна система, котра перепомповує до Европи майже 80 відсотків всього російського газового експорту в Західню Европу, приносячи для Росії величезний зиск. Москва прагне, щоб це тривало завжди, тому так затято намагається одержати можливість котролювати українську газотранспортну систему. Адже ж Україна, у відповідь на фінансовий тиск, в будь-який момент підняти ціну на траспортування російського газу. „Газпром" вже не один раз давав до зрозуміння, що готовий відмовится від підвищення цін за газ – в обмін на участь в управлінні цією системою.

Економічні і політичні експерти, в тому числі й російські, остерігають, що теперішнє протистояння в газовому питанні може зашкодити обидвом країнам, зіпсувати їхні заслужені автoритети – надійного поставника газу і надійного його транспортера.

Тим часом надходять добрі новини: Україна стрімко збільшує видобуток власного газу. Три свердловини в Полтавській області, найглибші в країні, невдовзі даватимуть 23 мільони кубів газу на місяць. Так само швидко зростає власний видобуток нафти. Це той шлях, котрий врешті-решт звільнить Україну від енерготиску Росії.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 дод. 3040 adsukrpubl@att.net
Передплата – Марійка Пенджола (973) 292-9800 дод. 3042

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про завжди актуальні святкові побажання

Скільки вже разів мені довелося писати в моїй колонці на цю тему? Здається, що незчисленну кількість разів, а все ж, коли наближаються наші традиційні свята Різдва Христового, хапаємось за пера, розшукуємо приватний адресар і переглядаємо, кому треба вислати привітання, кому „може", а кому вже не „потрібно". Цих останніх з кожним роком більшає, і святочний веселий настрій силою обставин тьм'яніє.

Рік за роком минає: і наших друзів та добрих знайомих постійно меншає. Розуміється, ми не можемо бути до цього байдужі, і тому святочні побажання набирають щораз сумнішого забарвлення. Проходимо зором список, що на ньому угорі написане, „кому" з великим знаком запитання, і з важким серцем пригадуємо „хто це і що це"?

Так, це список знайомих і близьких, яким ми довгими роками завжди висилали побажання з приводу Різдвяних Свят, а часом і Великодніх. Розуміється, цей список змінювався, а перш усього малів з відходом у засвіти великої кількості наших друзів, включно з членами ширшої родини. От так „святкуємо"... А при цьому і плачемо, коли згадаємо „не злим-тихим словом", стільки в списку оцих, що їх вже немає між нами, що стояли поруч, але вже відійшли.

Але на цей природний відхід, а з цим і зміни в нашій спільноті ми не можемо таки нічого порадити – це сила вища, це Божа воля. Ми, однак, що залишилися ще живими, можемо, як довго воля Божа дозволяє, виконувати точно і пильно Його доручення і... вірити, що це проведе нас на добрий шлях.

О-КА

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Готова до друку книга про підпілля ОУН на Донбасі і аґентів НКВД

Я – український історик з провінційного містечка на Донбасі, автор двох книг, які вийшли на Донеччині в 1997 та 2002 роках. Це „Донецьке козацтво" та „Михайло Петренко. Дивлюсь я на небо...". В першій розповідається про національний рух на Донеччині у першій половині XX сторіччя, а друга була написана у співавторстві з В. Мікушевим – про долю відомого поета-романтика Михайла Петренка, автора пісні „Дивлюсь я на небо", яка стала народною. Починаючи з 1998 року, працюю в архівах Донецької та Харківської областей за тематикою українського національного відродження Донбасу першої половини XX сторіччя. Коли знищувалися архіви місцевих відділів КҐБ, викуповував за свої кошти документи й світлини.

У 2001-2002 роках вдалося опрацювати майже всі архівні справи національного руху. Це близько 250 справ на учасників ОУН, УВО, місцевих підпільних організацій від 1929 до 1958 року. Щоб опрацювати тему „Оунівське підпілля Донеччини 1930-50 років" в архівах Донецька, змушений був розпродати велику частину власної книгозбірні, щоб на ці кошти працювати за темою ще протягом деякого часу.

Сьогодні опрацьовано й підготовлено до друку працю з історії національного українського руху Донеччини обсягом у 450 сторінок. Сюди входять понад 120 світлин керівників ОУН й товариства „Просвіта", мартиролог за кожним з районів (а таких було 18 з 34 існуючих на 1945 рік), де діяли організації ОУН, накази про запровадження української мови на Донеччині в 1941-43 роках, розкривається система агентурного проникнення НКВД до структур ОУН в нашій області під час війни та по її закінченні. Широко використано матеріяли агентурної діяльности підпілля, протоколи допитів членів ОУН та окремі спомини родин учасників підпілля. Окремо досліджено на основі документів НКВС боротьбу між підпіллям ОУН та німецькими окупаційними органами на Донбасі в роки Другої світової війни. Для видання такого дослідження потрібні кошти, яких на Донеччині не вдалося знайти. У мене немає навіть власного комп'ютера, і книгу набирають та технічно опрацьовують друзі.

Прошу допомогти у фінансовому забезпеченні видання книги з історії українського національного руху, яка (попередньо) має робочу назву „Історія ОУНівського підпілля Донеччини 1930-50 р.р. „Хроніка опору". Мій мобільний телефон в Україні: (380) 50-824-1838. Електронна пошта:dvs_@ukr.net

Пожертви на видання у вигляді чекових переказів люб'язно погодився допомогти зібрати Євген Стахів. Його адреса: 34 Mary Ln., Waldwick, NJ 07463-1022.

Олександер Добровольський
м.Слов'янськ

Адреса Фундації була неточна

Я отримав „Свободу", ч. 47 від 25 листопада, де появилася рецензія „Слово про Ігорів похід", котру я написав. Дякую, що Ви це надрукували, але адреса, де можна набути цю книжку не є точна, має бути: Фундація ім. митр. Іларіона (Огієнка), а/с 1, Київ, 04107 Ukraine. Також забули надрукувати ім'я автора рецензії. Бажаю Вам, щоб ви могли один одного привітати радісним привітом: „Христос Рождається!".

Прот. **Богдан Демчук,**
Канада

Осуджуємо заклик антисемітів

До „Свободи" надійшла з УАКРади копія листа, з яким її голова Ігор Гавдяк звернувся до Президента України В. Ющенка і прем'єр-міністра Ю. Єханурова. Нижче подаємо цей лист.

Вельмишановний
пане Президенте!
Вельмишановний
пане Прем'єр-міністре!

Ми звертаємось до Вас, щоб передати наш глибоке розчарування та занепокоєння з приводу жахливої заяви, зробленої 4 листопада цього року головами Міжреґіональної академії управління персоналом (МАУП) на підтримку заклику президента Ірану стерти Ізраїль з карти світу.

Ваші досягнення, пане Президенте, та уряду України в боротьбі з антисемітизмом на сьогоднішній день можуть зазнати поразки і бути заплямованими, якщо вищезгадані заяви не знайдуть рішучого протесту з боку Президента та уряду України. Українсько-ізраїльські стосунки можуть опинитися під загрозою через такі безвідповідальні заяви. Також під загрозою можуть бути намагання українсько-американської громади здобути підтримку для остаточного скасування поправки Джексона-Веніка щодо України, особливо зараз, коли це питання піднімається на голосування в Палаті Представників США. Ці наші зусилля також знайшли підтримку серед провідних американсько-єврейських громад, і така співпраця може в майбутньому бути під загрозою. Прийняття України до европейських стуктур може також ускладнитись.

Все, що нас робить людьми, поза політичними та економічними наслідками, вимагає сильної, рішучої та негайної відповіді на ці несамовиті вияви ненависти.

Як кажуть, мораль не визначається законом, проте Україні варто переглянути, чи існуюче законодавство може бути застосоване в даній ситуації з метою в майбутньому запобігти навчанню, яке підбурює расові, етнічні чи релігійні упередження, або вивчити потребу необхідности виправлення і втілення нового законодавства.

З повагою –

Ігор Ґавдяк,
голова УАКРади

5 грудня 2005 року

Про вулицю Петра Дорошенка у Львові

Розумію, що авторці спогаду „Дім при Сикстуській, 48" („Альманах УНСоюзу" на 1997 рік, стор. 185) О. Кузьмович прикро, що Львів уже не пам'ятає її діда, адвоката Степана Федака, який помер 60 років тому. Чим керувалися „батьки" Львова, зміняючи тепер назви вулиць, мені невідомо. Ось так колишню вул. Чарнецького (за більшовиків – Радянську), де були будинки НТШ, названо вул. Винниченка, хоч доцільніше було б – Грушевського. Тож не знаю, чому колишню Сикстуську (донедавна – Жовтневу) названо на честь Петра Дорошенка. Та закид О. Кузьмович, що тут діяв „читанковий протекціонізм" та пріоритети не з істотної, а мітичної вартости, зовсім ні при чому, і я справді не розумію, що не мало б означати, та ще й відносно гетьмана Петра Дорошенка. Був він фактично історичною постаттю, а його заслуги оцінили всі наші історики. То невже О. Кузьмович це ставить під сумнів? В історії – він один з наших найбільших гетьманів, тому, думаю, й назвали одну з головних вулиць Львова його іменем.

Міра Гармаш,
Філядельфія

На Майдані через рік після революції

Пишу відразу після відзначення річниці Помаранчевої революції, коли зібрались люди на Майдані. Виступали всі її організатори – ті, хто вже не в команді В. Ющенка, і хто залишився з ним. Всі, звичайно, чекали на виступ В. Ющенка і Ю. Тимошенко.

Передостанньою виступила Юля. Говорила красиво, розумно, переконливо, чим викликала схвальні вигуки і скандування: „Юля, Юля, Юля!". За нею виступив В. Ющенко. Зустріли його, як і має бути зустрінутий Президент. Але йому довго не вдавалось почати промову, бо люди іще продовжували скандувати: „Юля, Юля!". Аж поки В. Ющенко не звернувся до людей з словами: „Ну все! Ще декілька разів вигукніть „Юля", щоб я уже міг розпочати говорити". Що і було людьми зроблено. До речі, коли В. Ющенко прийшов на поміст, то обняв і обцілував усіх, хто стояв в першому ряді, в тім числі і Юлю, на що люди зреаґували гучними оплесками. Але відчувалось, що люди більшу симпатію віддавали Юлі, що не залишилось не поміченим В. Ющенком, і ми відчули це з інтонацій його голосу і промови.

Всі думали, що під кінець всі візьмуться за руки і тим продемонструють свою єдність на виборах 2006 року, але цього не сталося, тому сумнів залишився. Хоча в своїх промовах це об'єднання звучало, то може ж їм вистачить розуму прорахувати все наперед і не дати обскакати їх Януковичем, який збирає до своїх Реґіонів України усіх антиукраїнців на кшталт „Нової демократії" Кушнарьова, що увійшли всією партією під крило „Реґіонів", за що Кушнарьов буде в перших рядах в списку „Реґіонів", бо самостійно його партія „Нова демократія" не набрала б і двох відсотків. Тому отакі кушнарьови і шукають пристанища. Одне слово, тепер все, що має дуже антиукраїнське спрямування, вилазить на поверхню і буде займати панівне становище, бо вбиває в голови „русскоязичних", що народ бідує, бо державою правлять націоналісти за вказівкою Америки, а от дайте нам владу – і ви будете разом з Росією благоденствувати. „Тільки в союзі з Росією і Білоруссю наш курс, а не Евросоюз чи Світова організація торгівлі", – кажуть вони. Вступ до НАТО подається, як зрада українського народу. Пропагандистів більшовики мали і мають вдосталь і вони свою чорну справу роблять.

Не відчувалось рішучости в голосі В. Ющенка щодо тих, що мають сидіти в тюрмах. Лейтмотив його промови: „Я Президент і маю об'єднати націю". Тобто, уже будемо всі разом будувати Україну. Такого тріюмфу народу, як був рік тому, не було. В. Ющенкові, думаю, це також зрозуміло. Подивимось до березня, що буде зроблено на протидію януковичам, що вже на екранах з'являються як герої, що боролись проти „помаранчевих".

Петро Авраменко,
Київ

Ялинка у Рокефелер-центрі сяятиме до 7 січня

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – На домагання української громади Ню-Йорку та околиці, вперше Різдвяна ялинка у Рокефелер- центрі сіяла до півночі 7 січня 2005 року.

Як і минулого року, відома в цілому світі Різдвяна ялинка на майданчику Рокефелер-центру в Ню-Йорку залишиться освітленою до півночі 7 січня 2006 року – Різдва Христового за юліянським календарем.

Підтвердження цього заходу надійшло до його організатора Олени Туркало від Петра Ділона, директора відділу реклами Рокефелер-центру.

З цієї нагоди хочемо запросити всіх з околиць штатів Ню-Йорку, Ню-Джерзі та Конектикат прибути й бути учасниками колядування зі свічками біля ялинки 7 січня о год. 7:00 вечора.

Учасників просимо принести свої свічки. Сподіваємося організувати цей вечір ще краще, як минулого року.

Приходьте на коляду!

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Вітаємо д-ра Володимира Прохоренка!

Шановні члени нашої громади, дозвольте представити вам д-ра Володимира Прохоренка, призначеного на новостворену посаду директора пресових органів Українського Народного Союзу – газет „Свобода“ і „The Ukrainian Weekly“.

Д-р Володимир Прохоренко захистив докторат в галузі міжнародного фінансового управління, а також набув великого практичного досвіду протягом багаторічної праці в ділянці підприємництва і „маркетингу“, очолюючи ефективні іноваційні проєкти в різних країнах. Декілька років підряд він працював в Україні, ділячись цим досвідом з управлінським персоналом молодої Української держави.

Понад 112 років „Свобода“ є важливою складовою частиною УНСоюзу. Нашою ціллю є забезпечити активне творче життя обидвох наших тижневиків принаймні ще на сто років.

Нам потрібно осучаснити наші газети, взявши до уваги їхній формат, технічне і художнє оформлення – з наміром розширити мережу читачів і збільшити прибутки як від реклямної діяльности, так і від зростання кількости передплатників, а також від застосування модерної технології, зокрема здійснити передплатний вихід обох газет в інтернетний простір.

Екзекутивний Комітет висловлює надію, що д-р Володимир Прохоренко у тісній співпраці з нами і редакторами наших тижневиків докладе всіх зусиль, щоб наші сподівання на успіх повністю здійснилися.

Екзекутивний Комітет УНСоюзу

Д-р Володимир Прохоренко

Організаційні наради округ УНСоюзу

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – В суботу, 3 грудня, в приміщенні Головної канцелярії УНСоюзу відбулися організаційні наради округ Ню-Йорку, Північного Ню-Джерзі та Центрального Ню-Джерзі. На зборах були присутні 26 осіб. Головний уряд представляла касир УНСоюзу Рома Лісович.

Відкрив збори голова округи Північного Ню-Джерзі Стефан Вельгаш привітанням до всіх присутніх і оголошенням програми зборів. Пізніше кожна округа звітувала про досягнення і недоліки у праці своїх округ. Округу Ню-Йорку представляла Надія Савчак, Центральне Ню-Джерзі – Михайло Захарків, Північне Ню-Джерзі – Стефан Вельгаш.

Головними темами зборів були: приготування до Конвенції, зміни до статуту УНСоюзу, зростання членства, Союзівка. Ці питання висвітлювала на зборах Рома Лісович, яка оголосила склад Конвенційного комітету, час і місце проведення 36-ої Конвенції УНСоюзу. Про всі додаткові інформації всі секретарі і делеґати будуть повідомлені листовно і в обох часописах – „Свобода“ і „Ukrainian Weekly“. Пропозиції щодо змін до Статуту УНСоюзу можна надсилати до Головної канцелярії, щоб усучаснити Статут.

Рома Лісович наголосила, що головною і найболючішою темою для нашої установи є те, що кількість членства зменшується і з кожним роком, що приєднання нових членів секретарями дуже занепало і найбільше поліс продають працівники Головної канцелярії. Як установа життєвого забезпечення, ми маємо прибуток, але, будучи братською установою, уділяємо багато коштовних пільг, якими користуються наші члени. Не зважаючи на труднощі, наголосила Рома Лісович, ми повинні шукати якісь нові шляхи, нові ідеї, щоб пригорнути нову еміґрацію („четверту хвилю“), нашу молодь і знайти ключ до збереження розвитку УНСоюзу, щоб ми і надалі лишалися твердинею українства на американській землі.

Дискусію викликала тема Союзівки. У газеті „Свобода“ (*ч. 47 за 25 листопада 2005 року*) у статті „Друга молодість Союзівки – це можливо!“ Рома Лісович вже висвітлила останні кроки до вирішення цієї болючої проблеми, щоб зупинити фінансові збитки, які завдає Союзівка УНСоюзові.

Кроком до знаходження рішення, після консультацій з професійними адвокатами та бухгальтерами, було створення корпорації „Союзівка – Фундація Спадщини“. Це повинно допомогти зменшити податковий тягар, дозволити Союзівці незалежно позичати гроші на різні проєкти і оновлення, а головне – не впливати неґативно на фінансову резерву УНСоюзу.

На закінчення зборів секретарі обговорювали пропозиції щодо ефективнішої праці Головної канцелярії і секретарів відділів.

Закінчилися організаційні збори кавою і солодким, і вже в неофіційній формі продовжувалися дискусії про наболілі питання, досягнення і недоліки нашої установи, шляхи вирішення проблем, щоб УНСоюз ще багато-багато років активно розвивався на благо української діяспори і цілого українського народу.

Валентина Каплун

Учасники організаційних нарад округ Ню-Йорку, Північного Ню-Джерзі та Центрального Ню-Джерзі.

Владика...

(Закінчення зі стор. 1)

Богдана Пешка у сан диякона в Українській православній катедрі св. Володимира в Чикаґо. 29 вересня 2004 р. був піднесений до сану протодиякона, а 21 вересня 2005 року – рукоположений в сан єромонаха Архиєпископом Всеволодом та піднесений до сану ігумена. 21 жовтня 2005 р. Митрополит Константин підніс його до сану архимандрита в Свято-Преображенському катедральному соборі в Лондоні.

12 грудня 2005 р. після Великої Вечірні в катедрі св. Володимира в Чикаґо у присутності численних вірних та духовенства УПЦ в США та діяспорі відбувся Чин наречення архимандрита Андрія на Єпископа Лондонського і Західньоевропейського, який звершив Митрополит Константин у співслужінні Митрополита Миколая (Американська Карпато-Русинська Епархія), Архиєпископа Всеволода (УПЦ в США), Архиєпископа Юрія (УПЦ в Канаді) та Архиєпископа Іова (Православна Церква Америки). Опісля богослуження архимандрит Андрій звернувся до архиєреїв, духовенства та вірних висловлюючи глибоко духовну та покірну подяку Господеві і вірним Церкви.

13 грудня, в день св. Апостола Андрія Первозваного, катедральний собор Західньої Епархії УПЦ в США був переповнений духовенством і вірними. Понад 30 священників з різних парафій УПЦ в США та Европи взяли участь у Божественній Літургії. Перед врученням жезла нововисвяченому Єпископові Андрієві Митрополит Константин промовив до нього: „...Як святитель та старший брат звертаю Вашу увагу на слова Христа до Петра, слова, які сьогодні можна застосувати до Вас, а саме: 'Андрію! Чи мене любиш...?' І Ваша відповідь, подібна до Петрової є: 'Так, Господи, Ти знаєш, що я Тебе люблю'. Й ось Христос каже Вам сьогодні: 'Паси мої вівці!'. Складаючи подяку Митрополитові Константинові за настанови та даруючи Блаженнішому ікону Почаївської Божої Матері, Єпископ Андрій звернувся до духовенства та вірних зі словами сердечної подяки.

Єпископ Андрій в оточенні єрархів УПЦ в США та вірних в день хіротонії, 13 грудня ц. р.

На святковому бенкеті, який розпочався після закінчення Богослужень у катедральному залі нововисвяченого Владику Андрія від імені парафіяльної управи та парафіян собору св. Володимира привітав ведучий програмою свята Володимир Павелчак – головний редактор тижневника „Час і Події". Він також зачитав вітальні телеграми та листи, які надійшли на ім'я нововисвяченого Єпископа.

Протоєрей Богдан Матвійчук, адміністратор Західньоевропейської Епархії, висловив глибоке задоволення, що духовний провід УПЦ в США здійснює молитовну та глибоко моральну опіку над вірними Церкви.

Окрім привітань від духовентсва, Владику Андрія вітали парафіяни церковних громад околиці Чикаґо, Генеральний консул України в Чикаґо Олег Шевченко, президент Українсько-Американської Федеральної Кредитової Спілки „Самопоміч" Богдан Ватраль, голова катедрального хору „Боян" Ярослав Ворожбит. Святковий бенкет закінчився мистецькою програмою з участю творчого дуету „Писанка" – у складі заслужених артистів України Оксани Савчук та Івана Кавацюка.

Після концерту у залі панувала дружня молитовна атмосфера, в якій щирим бажанням присутніх було милозвучне „Многая Літа!" для Владики Андрія.

Єромонах **Даниїл (Зелінський)**,
керівник Відділу зовнішніх стосунків УПЦ в США

Вітання читачам „Свободи" і усій громаді..

... з Вашинґтону:

Дорогі друзі!

Сердечно вітаю Вас зі світлими й радісними святами, які об'єднують у собі і наше дитинство, і наше сьогодення, і мрії про майбутнє, - з Різдвом Христовим та Новим роком. Ми високо цінуємо внесок українців, котрі живуть у Сполучених Штатах Америки, у процеси оновлення нашої Вітчизни. Ваша підтримка була і залишається важливою складовою розбудови нової України. Красно дякуємо, віримо, що і в 2006 році ми будемо у цій праці разом.

Нехай Новий рік принесе нашій Україні, усій українській громаді Америки безліч жаданих дарунків, приємних несподіванок та відкриттів. Щастя і процвітання Вашій другій Батьківщині - Сполученим Штатам Америки, усьому великому американському народові.

Бажаю всім Вам міцного здоров'я і веселого настрою!

Сергій Корсунський,
Тимчасовий повірений у справах України в США

... з Ню-Йорку:

Дорогі друзі!

Від себе особисто та від імені усього колективу Постійного представництва України при ООН сердечно вітаю вельмишановну українську громаду з Різдвяними і Новорічними святами. У цю благословенну зимову пору хочу побажати кожній українській родині на американській землі міцного здоров'я, щастя, добробуту.

Від імені українських дипломатів в ООН сердечно зичу Вам, дорогі друзі, щоб у новому році примножувались і радісні особисті переживання, і збувалися всі Ваші сокровенні задуми і пляни.

Щиро дякую Вам за неоціненну допомогу, яку ми незмінно відчували і відчуваємо. Для нас - це важливий вияв Вашої підтримки і довіри до тих напружених зусиль, які докладає воскресла на хвилі Помаранчевої революції Нова Україна на міжнародній арені. Впевнений, що наша завжди плідна і тісна взаємодія й надалі сприятимуть успіхові загальної української справи.

Валерій Кучинський, Посол,
Постійний представник України при ООН

Зі святом Різдва Христового, шановні читачі!

Вклонімося Ісусові!

Різдвяне послання Всеукраїнського Євангельсько-баптистського братства

„І вони (мудреці) впали ницьма, і вклонились Йому (Ісусові). **Мат. 2:11.**

Дорогі брати, сестри й любі друзі в Україні й у діяспорі!

З нагоди радісних свят Різдва Христового і Нового року шлемо всім наші сердечні привітання й побажання рясних Божих благословінь!

Мудреці на далекому Сході побачили надзвичайну зорю, яка вказувала народження Месії, Царя Ізраїля. Вони негайно зібрались і вирішили у далеку дорогу. Прибувши до Єрусалиму, питались: „Де народжений Цар Юдейський? Бо на сході ми бачили зорю Його, і прибули поклонитись Йому" (Мат. 2:2). Отримавши вказівки, вони пішли до Вифлеєму й там знайшли Дитятко і побожно вклонились Йому, „відкривши свої скарбниці, піднесли Йому свої дари: золото, ладан і смирну".

Біблія багато говорить про поклоніння, й воно належить тільки Богові одному. Христос сказав: „Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи одному Йому" (Мат. 4:10). Бог чекає від нас поклоніння: „Але наступає година, і тепер вона є, коли богомольці правдиві вклонятися будуть Отцеві в дусі і в правді, бо Отець Собі прагне таких богомольців. Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в дусі та в правді вклонятись" (Ів. 4:23-24).

Вклонімось Ісусові, бо Він – Бог. „В Ньому (Ісусі) тілесно живе вся повнота Божества" (Кол. 2:9). „На початку було Слово (Ісус), а Слово в Бога було, і Бог було Слово. Воно в Бога було на початку. Усе через Нього постало, що постало, не постало без Нього... І Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця" (Ів. 1:1-3, 14).

Ісусове народження було надприроднім, чудесним, Він був зачатий від Духа Святого. Він народився без первородного гріха. Ісусове життя було чудом. Він прожив безгрішним життям. Його наука була дивною. Його чуда були надприродними. Все це свідчить і стверджує, що Він - Бог і що ми повинні вклонятись Йому.

Вклонімось Ісусові, бо Він наш Спаситель. Йому було легше нас створити, ніж нас спасти. „І знаєте, що не тлінним сріблом або золотом куплені ви були від марного вашого життя, що передане вам від ваших батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягняти" (1 Пет. 1:18-19). Христос заплатив найбільшу ціну за наше спасіння, бо любив і любить нас... „А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Ісус умер за нас, коли ми були ще грішниками" (Рим. 5:8). Нема іншого способу спасіння, нема іншої Особи, що могла б нас спасти: „І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали" (Дії 4:12). Влонімось перед Ісусом з подякою за велике спасіння, що Він придбав, яким ми можемо тішитися тепер.

Вклонімось Ісусові за те, що Він має ще зробити для нас. Для послідовників Ісуса, - найкраще ще попереду. Ісус сказав: „Багато осель у домі Мого Отця; а коли б то не так, то сказав би Я вам, що йду приготовити місце для вас? А коли відійду й приготую Вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я – були й ви" (Ів. 14:2-3). Ми з захопленням дивимося на той славний день другого приходу Ісуса. Того дня побачимо нашого любого Спасителя й впадемо ницьма перед Ним, як колись мудреці, й будемо вже навіки з Ним.

Серед врочистих святкувань Різдва Христового вклонімось Ісусові в дусі та в правді й принесімо Йому дари нашої віри, надії й любови.

Вітаємо Вас світлим привітом: „Христос народився!" і бажаємо всім веселих Свят і благословенного Нового року!

Паст. д-р **В. Домашовець,** почесний голова
Паст. д-р **І. Ковальчук**, голова
Паст. д-р **Й. Іваськів**, ген. секретар
Паст. д-р **В. Кравчук,** секретар
Паст. **М. Якубович,** скарбник

Милий Ісусе, о, Божий Сину,
Глянь оком ласки на Україну;
Здійми з нас, грішних, вражди окови,
А серця жаром загрій любови!

Строфа з пісні ч. 37 з видання „Свободи" 1927 року „Коляди і Щедрівки на Різдво Христове і Богоявленнє".

Досконалий подарунок

Послання українських католицьких єрархів до наших священиків, чернецтва, семінаристів й дорогих вірних у США

Христос Рождається!

Ми радіємо, одержавши досконалий подарунок від Бога цього Різдва. В першій главі євангелиста Івана читаємо: „І Слово стало тілом, і оселилося між нами". Розгляньмо та розкриймо значення цього подарунка для нас.

„Слово стало тілом". Бог, взявши на себе тіло, вийшов на людську сцену. У цьому полягає незвичайний та несподіваний подарунок від Бога. Євангелист старається передати нам певне зрозуміння, що Ісус є повністю Богом і повністю людиною. Ісус не лишень дав враження, що він голодний або спокушений, або що він плаче або сміється, або вмирає. Він насправді все це відчув та пережив. Це означає, що Бог розуміє всі наші людськ переживання. Бог розуміє нас!

Рішення Бога прийняти людське тіло потверджує, що ми важливі. Бог хоче щоб ми були свідомі Його любови до сво го створіння. Бог створив кожного з нас особливою уважністю. Він любить нашу фізичну сутність так, як Він любит нашу духовну та емоційну сутності. Якщо Бог любить нас повністю, ми повинн краще дбати про себе та про наше людське середовище.

Бог не тільки прийняв тіло, але він „оселився між нами". В Ісусі Бог ризикува жити між нами. Бог не є віддалений, недоторканний, недоступний. Всі наші страждання, наш радості, наші потреби, наші шептані молитви знані Йому. Людська історія важлива Богові. Наша особиста історія важлива Богові.

Бог прийняв тіло та оселився між нами. Бог є найкращим місіонером. Він вивчив нашу мову та жив у середовищі нашої культури, щоб принести нам, через Ісуса, предвічну Божу любов до нас. Через Божий різдв'яний подарунок втілення ми можемо краще пізнати Божу любов. Це справді досконалий подарунок, тому що це Божа любов, яку потребуємо в нашому єстві та посеред нас

Хай кожний з нас в Українській Католицькій Церкві цінить цей досконалий подарунок. Ми благословенні чудовими та священними різдв'яними звичаями, котрі скріплюють дух єдности між нами. Бог посеред нас! Він розуміє прагнення наших вірних тут, в Сполучених Штатах Америки, в Україні та всюди у світі. Бог бажає, щоб ми пізнали Його любов та поширювали цю любов між тими, котрі потребують пізнати Бога. Бог хоче, щоб ми запрошували інших пізнати Божу любов та жили духом єдности.

Наша єдність та надія міцніють, коли ми сходимося разом в наших святих церквах. Наша спільна молитва та відправи, піднесені Богові, єднають нас та дають надію і скріплюють наші просьби Божого благословення для нашого люду. Ми горнемося коло досконалого подарунку Божої любови, відкритого в Ісусі. Ми зміцнені в постанові поділитися цим досконалим подарунком зі тими, котрим ми служимо.

Наші молитви та найщиріші побажання благословенного та радісного Різдва! Нехай новонароджений Ісус буде основою нашої надії та радости вам та вашим рідним, всім парафіяльним родинам, до котрих належим, та спільнотам, в котрих ми живемо. Нехай Бог дарує вам та вашим родинам, нашим братам та сестрам в нашій дорогій Україні та розкиданим по цілому світі добре здоров'я, щастя та задоволення. Бог посеред нас, наші браття та сестри в Христі! Благословенного Різдва!

Христос Рождається! Славім Його!

+Стефан Сорока –
Митрополит Українців Католиків С.Ш.А.
Архиєпископ Філядельфійської Архиєпархії
+Василь Лостен
Епарх Стемфордський
+Роберт Москаль
Епарх, Епархія св. Йосафата у Пармі
+Ричард Семінак
Епарх, Епархія св. Миколая у Чикаго

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

„Відчуття свободи та спільного плеча"

Петро Войцеховський

ВАШІНҐТОН. – На честь 1-ої річниці Помаранчевої революції 22 листопада Посольство України в США влаштувало святковий вечір. Разом з поважними гостями (серед яких були відомі і віддані американські друзі та радники новітньої України Стівен Пайфер, Андерс Ослунд, Богдан Футей, її уважний літописець Тарас Кузьо та інші).

Святкування відкрив виконуючий обов'язки Посла Сергій Корсунський. Він коротко нагадав присутнім про важливі події минулої осені.

На патосній ноті пролунало привітання від Президента США Дж. Буша, зачитане С. Корсунським. „Своєю мужністю та рішучістю, – написав президент, – українці показали світові, що любов до свободи сильніша за волю тиранії. Революція минулого року стала могутнім прикладом та надхненням для всіх, хто прагне свободи на своїх теренах... Сполучені Штати й надалі підтримуватимуть зусилля Президента Віктора Ющенка у розбудові демократичної та заможної України, і Америка пишається тим, що Україна є її другом".

С. Корсунський також вручив президентові УККА Михайлові Савкову письмову подяку від міністра закордонних справ України Бориса Тарасюка за допомогу в досягненні двох нещодавніх успіхів української дипломатії у Сполучених Штатах — прийняття резолюції Сенатом про скасування поправки Джексона-Веніка стосовно України та ухвалу Палати Представників про спорудження у Вашінґтоні пам'ятника жертвам українського Голодомору.

Другим промовцем вечора був федеральний суддя Богдан Футей. Звернувши увагу присутніх на вивішену у посольській залі світлину, де суддя Футей стоїть серед людей на помаранчевому Майдані, він відзначив, що героями Помаранчевої революції є, по-перше, Віктор Ющенко, який виступив в ролі справжнього народного провідника; по-друге, сам український народ, який піднявся на захист своїх конституційних прав; і по-третє, – судді Верховного Суду України, які проявили мужність у дотриманні принципу судової незалежності. Він розповів, шо навіть у Верховному суді США тепер посилаються на те історичне рішення українських колеґ – як на належний приклад участи судової влади у відстоюванні принципів свободи та справедливости.

Річниця Майдану стала для багатьох людей днем особистих спогадів. Суддя Футей згадав, як керівники Ющенківської команди казали йому напередодні 22-го, що сподіваються зібрати на Майдані десь тисяч з десять народу – а наступного дня там стояло вже понад 200 тисяч! Михайло Савків згадував, що бачив громаду людей на Майдані вже й у день виборів - 21-го. А потім, щойно зійшовши з літака, відразу почав готуватися до помаранчевих демонстрацій у Вашінґтоні.

За словами Михайла Даценка, активіста українських громадських акцій у Вашінґтоні (він очолює організацію під назвою „Міжнародна Асоціація громадян України"), перші помаранчеві пікети перед посольством з'явилися стихійно вже вдень 22 листопада. „Ми миттєво дізнавалися про все, що відбувалося тоді в Києві, – розповідає він, – і миттєво розсилали електронні листи, обзвонювали всіх, кого могли, щоб зібратися і висловити свою солідарність".

Однією з перших, хто вийшов тоді на вашінгтонський помаранчевий майдан – парк напроти Посольства України, була Ліля Остапенко. „Новини з України були тривожними, – згадує вона. – Було відчуття розгублености. Але було й розуміння, що треба щось робити - треба заявити, що у Вашінгтоні люди теж підтримують вимоги Майдану. Така підтримка була на той момент надзвичайно важливою. Нам було легше, ніж тим, хто стояв на київському Майдані, – вважає пані Остапенко, – бо нам тут було тепло й безпечно". Таке усвідомлення підсилювало бажання підтримати майданівців всіма можливими зусиллями. Активісти української громади в Америці працювали в ті дні з не меншим напруженням, ніж керівники помаранчевих штабів в Україні - при тому, що займатися помаранчевим рухом можна було лише у вільний від основної роботи час.

Вашінґтонський мешканець Олександер Василенко прийшов на виборчу дільницю в Посольстві, відгукнувшись на звернення записуватися у спостерігачі – але наполіг, щоб його оформили офіційним спостерігачем саме від Віктора Ющенка. Він особисто надрукував та розіслав близько 900 листів до виборців своєї дільниці, щоб спонукати їх прийти та взяти участь в голосуванні. Олександер пишається тим, що 21 листопада у Вашінґтоні взяли участь у виборах понад 800 громадян України - хоча зазвичай на цій дільниці з'являється 200-300 виборців. А на переголосуванні другого туру 26 грудня їх було понад 1000! І майже всі тоді проголосували за Ющенка - він досі пам"ятає, що „проти" було лише 24 голоси у листопаді та 28 у грудневому голосуванні. Виборці їхали до Вашінґтону з усіх кінців. Наприклад, з Огайо вони приїздили орендованими автобусами і проводили понад пів доби в дорозі. Українська громада Вашінґтону докладала зусиль, щоб забезпечити їх безкоштовним обідом, а також організовувала для цих самовідданих виборців екскурсії по столиці.

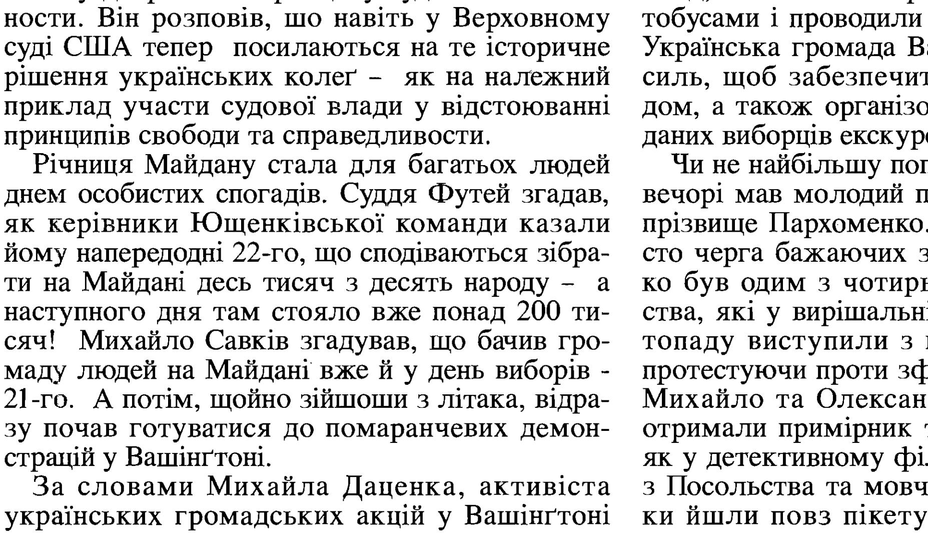
Чи не найбільшу популярність на святковому вечорі мав молодий посольський дипломат на прізвище Пархоменко. Біля нього стояла просто черга бажаючих зробити фото. Пархоменко був одим з чотирьох працівників Посольства, які у вирішальні дні минулорічного листопаду виступили з публічним зверненням, протестуючи проти зфальсифікованих виборів. Михайло та Олександер згадували, як вони отримали примірник того звернення - майже як у детективному фільмі. Дипломати вийшли з Посольства та мовчки йшли повз пікетувальників, і тоді один з них - Олександер Потєхін – квапливо, без пояснень передав Василенкові якийсь аркуш паперу. Поки хлопці прочитали його і розібрались, що до чого, дипломати вже відійшли досить далеко... Михайло побіг за ними, щоб спитати дозволу на публікацію. За кілька годин про цей документ в Україні повідомляли новини „П'ятого каналу" та розповідали з майданівської трибуни.

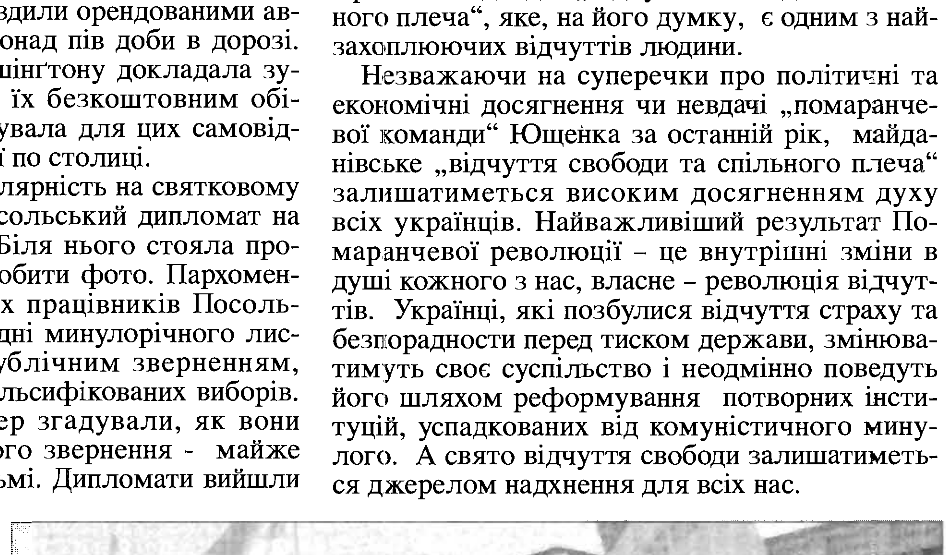
Суддя США Богдан Футей виступає в Посольстві України у Вашінґтоні 22 листопада.

Після посольської вечірки українці в помаранчевих шаликах заповнили простору залу одного з пабів неподалік. Це зібрання очолював новий голова ТВіГу Адріян Підлуський. Атмосфера чимось нагадувала минулорічний Майдан: незнайомі люди миттєво сприймали один одного як друзів та однодумців – тому що вони зібрались тут і тепер. Здавалось, що прихід на це зібрання був для багатьох відгуком на потребу знову відчути те, що вони відчували рік тому. Це відчуття найліпше визначив видатний майданівський активіст, 27-річний киянин Ярослав Ведмідь: „відчуття свободи та спільного плеча", яке, на його думку, є одним з найзахоплюючих відчуттів людини.

Незважаючи на суперечки про політичні та економічні досягнення чи невдачі „помаранчевої команди" Ющенка за останній рік, майданівське „відчуття свободи та спільного плеча" залишатиметься високим досягненням духу всіх українців. Найважливіший результат Помаранчевої революції – це внутрішні зміни в душі кожного з нас, власне – революція відчуттів. Українці, які позбулися відчуття страху та безпорадности перед тиском держави, змінюватимуть своє суспільство і неодмінно поведуть його шляхом реформування потворних інституцій, успадкованих від комуністичного минулого. А свято відчуття свободи залишатиметься джерелом надхнення для всіх нас.

Перед Посольством України в Вашінґтоні 24 листопада 2004 року.

Момент підтримки мужности українських дипломатів: 24 листопада 2004 року дипломати оприлюднили свій офіційний протест проти фальсифікації результатів президентських виборів в Україні.

Вінніпезькій „Просвіті" - 100 років

ВІНІПЕГ, Канада. – В суботу, 29 жовтня, бенкетом, концертом і забавою відзначено 100-річчя культурно-освітньої та суспільно-громадської праці найстаршого в Вініпезі українського Товариства „Просвіта", заснованого в 1905 році. Серед ініціяторів заснування Товариства в цьому місті (й Канаді) були колишні члени „Просвіти" (1868) в Галичині.

Початкова діяльність „Просвіти" у Вініпезі проходила серед нелегких обставин. Члени зустрічались у приватних домах і орендованих приміщеннях, або в приміщеннях української католицької парафії св. Миколая. Першими головами „Просвіти" в Вініпезі (1905-1911) були українські католицькі священики – о. Матей Гура, ЧСВВ, й о. Атанасій Филипів.

У часі гарячкової нагінки й інтернування канадським урядом українських іміґрантів, що прибули з Австро-Угорщини, канадські вояки, що повернулись з фронту, в лютому 1918 року нападають на приміщення „Просвіти" й нищать дощенту все майно Товариства, включно з архівами й протоколами, та забирають музичні інструменти.

Цей вияв ксенофобії й психози, що опанували тоді Канаду, не викликали ні зневіри, ні страху серед українських еміґрантів, що подібне переживали в своїй окупованій батьківщині. Навпаки, це підсилило в них переконання в необхідності політично-освідомлюючої праці на „новій землі". Рік пізніше (1919) члени Товариства купують власний малий дім, а ще через два роки відкривають більший, новозбудований, який протягом десятиліть був місцем широкої культурної, освітньої й виховної праці в цьому місті.

Крім потреб членів „Просвіти", цей дім служив також потребам інших інституцій та організацій Вініпегу. Тут відбувалися ширші засідання, доповіді й імпрези Інституту Маркіяна Шашкевича, Інституту дослідів Волині, Української Вільної Академії Наук, Манітобського Відділу прихиль-ників Народного Руху України, вініпезької Пластової Станиці та інших.

Але, з огляду на інший стиль теперішньої праці, інші зацікавлення, спад членства та брак фондів – будинок „Просвіти" в 2001 році було продано, відтоді Товариство користується „громадською" канцелярією в Кредитовій Спілці Північного Вініпегу. Продовжується праця „Рідної Школи", яку засновано при Товаристві ще 1918 року, а бібліотеку, що колись нараховувала понад чотири тисячі книжок, розсилається різним школам, інституціям, фундаціям та університетам в Україні.

Бенкет, на якому зібралося кілька сотень приятелів Товариства, колишніх і теперішніх його членів, учнів, батьків та вчителів „Рідної Школи", відбувся в приміщенні Українського Канадійського Інституту „Просвіта". Програма святкувань включала коротке слово теперішнього голови, Василя Карабіна, та ювілейну промову адвоката д-ра Сергія Радчука, який накреслив ролю „Просвіти" в Україні під Австро-Угорщиною й пізніше під Польщею (де під час „пацифікації" 1930 року цю інституцію також нищено). В кінці доповідач звернув увагу на значення „Просвіти" в культурно-освітньому житті вініпезької української громади й на сьогоднішній вклад Товариства в освітнє життя багатьох осередків в Україні в формі передавання їм діяспорних видань різних галузей.

Гарним додатком до цієї імпрези був виступ учнів „Рідної Школи" й дітей садочка під керівництвом Наталії Букайло – директора школи. Пісні й деклямації дітей і учнів виконувались у супроводі „Львівських Музик", які гостювали тоді в Вініпезі. Ця поява молоді була свідченням, що вінніпезька „Просвіта" продовжуватиме свою виховну працю, започаткувану ще 1918 року. Окремою виставкою фотографій і шкільних табльо з попередніх років організатори свята й колишні учителі подбали, щоб з тією доброю працею „Рідної Школи" ознайомити присутніх гостей.

Завершенням програми був виступ відомого вініпезького хору ім. О. Кошиця під керівництвом Тетяни Радіонової. Своїм нестандартним добором і виконанням пісень цей хор створив незвичайну атмосферу в залі й, без сумніву, підніс святкову атмосферу вечора.

Господарем свята була Орися Трач. Своїми інформаціями та коментарями під час бенкету вона доповнювала вклад „Просвіти" в життя вінніпезької громади. По закінченні програми, під спів і музичний супровід „Львівських Музик", молоді й немолоді довго забавлялися.

Організаторам ювілею належиться признання за те, що вони доклали багато зусиль, щоб це святкування Товариства "Просвіта" та людей, що в ній працювали, відбулося достойно й було товариською розвагою для всіх, що мають або мали будь-яке відношення до цієї заслуженої інституції.

Ярослав Розумний

В пам'ять жертв Голодомору

ВОРЕН, Миш. – 19 листопада спільний комітет УАКРади і УККА – Відділи у Мишигені – відзначив річницю Голодомору в Україні соборним молінням у церкві св. Йосафата. До соборних відправ стало 10 священослужителів під проводом Архиєпископа УПЦ КП Олександра Биковця, пароха Української православної церкви св. Андрія. З ним сослужили парох УП катедри св. Покрови о. Боднарчук, декан Української католицької церкви о. Володимир Петрів, о. Пилип Сендрик, о. Роман Гикавий, о. Володимир Рибіцький, о. Юрій Стеців, о. Валерій Кандюк та помічники Владики О. Биковця – о. Олексій Мошинець та Іван Телебзда. Проповідь виголосив Владика Олександер, який у часі Голодомору був малим хлопцем у Полтаві. Він говорив про довголітні намагання в Україні і діяспорі поінформувати вільний світ про злочини Москви і її спроби приховати правду. Ведучими співом присутніх були Володимир Дигдало і Мирон Воронович.

Зенон Василькевич

Наукова конференція і зустріч, присвячені св. п. Олегові Романову

ЧИКАҐО. – 3 листопада 2005 року, на 77-му році життя, помер видатний український науковець, патріот, світлої пам'яті академік Олег Романів. 10 грудня, у 40-ий день після його смерти, відділ НТШ в Чикаґо організував поминки у пам'ять вченого. В соборі св. Володимира і Ольги була відслужена Літургія з Панахидою. Після церковних відправ відбулася тризна, яка включала наукову конференцію, присвячену покійному. Конференцію відкрив голова Відділу НТШ д-р Юрій Грицеляк, який нагадав, що 11 грудня припадає 123-тя річниця від заснування НТШ у Львові.

Д-р О. Романів був врівноважений, працьовитий, а понад все – був великим українським патріотом. Він залишив вагомий вклад в ділянці технічних наук та свій внесок для розвитку й збагачення української культури. В 1993 році цей невтомний працівник був удостоєний нагороди імені Г. Карпенка від Національної Академії Наук України, а у 1998 році йому було надане звання Заслуженого діяча науки й техніки України. Діяльність академіка О. Романова була помітна в багатьох ділянках, але найяскравіше вона виявилася у його зусиллях для відновлення праці НТШ у Львові в 1989 році. Його вибрали головою відновленого НТШ. Як підкреслила в своїм слові Дарія Маркусь, О. Романів ризикував своєю службовою та науковою кар'єрою і статусом, коли взявся за справу віднови громадської наукової інституції, якою була НТШ. Адже НТШ – це була твердиня наукової діяльности в Галичині з національним обличчям. В своїм виступі Д. Маркусь розповіла присутнім про О. Романова, як людину енергійну, життєрадісну, яка зробила дуже багато для розгортання наукової діяльности НТШ.

ЧИКАҐО. – Сидять (зліва): д-р Ю. Грицеляк, д-р П. Пундій, Р. Галібей, Л. Костелина; другий ряд: д-р Д. Маркусь, проф. В. Маркусь, д-р Р. Ткачук, О. Пундій, Т. Галібей, М. Чижик.

Основну доповідь про академіка О. Романова, його життєвий шлях, наукову кар'єру, особисті здобутки та заслуги, різні нагороди, зробив д-р Павло Пундій, колишній довголітній голова відділу НТШ в Чикаґо. В програмі конференції була запланована ще й доповідь проф. Дмитра Штогрина, однак, через несприятливу погоду доповідач не зміг приїхати до Чикаґо.

Після доповідей, при круглому столі, присутні довго вели розмови, обговорюючи події з життя покійного. Нагадавши, що за професією д-р О. Романів був інженер-технік, Лука Костелина відзначив, що покійний у своїх виступах визначався тим, що глибоко аналізував суспільні й політичні явища й проблеми.

Д-р О. Романів був багаторазовим гостем в Чикаґо, що було підкреслено і доповідачами, і під час спогадів про покійного при круглому столі. В Чикаґо д-р О. Романів мав кілька доповідей про політичні взаємини в Україні, які він глибоко переживав, наголошуючи брак у представників влади національної ідеї, внаслідок чого, за словами академіка, розбудова державних структур не відбувалася в інтересах народу. Доповідачі підкреслили, що д-р О. Романів турбувався долею України, бо хотів бачити її квітучою, і для неї невтомно працював протягом свого життя.

Лука Костелина

* * *

НЮ-ЙОРК. – ***Подаємо частину виступу д-ра Святослава Трофименка „Пам'яті Олега Романова" 10 грудня в програмі споминів про голів НТШ – Івана Раковського та Олега Романова.***

Життя св. п. Олега Романова можна умовно поділити на два періоди: період вченого дослідника та винахідника та, нам більше знайомий, період його праці в НТШ, при відновленні якого у Львові він був головним рушієм.

О. Романів був двічі вибраний депутатом Львівської міської ради, одержав за наукову працю медалі, ордени та інші признання, був двічі лавреатом Державної нагороди України в ділянці науки і техніки, а в 1985 році був вибраний членом-кореспондентом АН УРСР, брав участь у міжнародних конференціях, був членом комісій та рад з проблем корозії та протикорозійного захисту металів.

Важливість цієї ділянки праці О. Романова важко переоцінити. Сьогодні, попри широке застосування пластичних матеріялів, метали далі мають важливу ролю в сучасній технології та побуті. Починаючи від

(Закінчення на стор. 23)

На думку...

(Закінчення зі стор. 5)

Помаранчева революція має величезне, гльобальне, всесвітнє значення.

... Ідея просування демократії не є антиросійською. Не можна, зрештою, формувати політику, керуючись тільки тим, яка реакція на неї буде, хто як її трактуватиме. Однак, проводити цю політику потрібно справді вкрай обережно. У Росії є дуже багато людей, котрі хочуть бачити свою країну демократичною. Думаю, дуже важливо, щоб хтось не підмінював демократичну політику антиросійською. Це особливо важливо в тому разі, якщо ми говоримо про розширену Европу, яка охоплює і демократичну Україну, і демократичну Росію.

...Є чинники, які не лежать на поверхні. Наприклад, зростання взаємозалежности: Росія отримує якусь частину впливу на Заході, оскільки він частково залежить від її вуглеводнів; але й Росія стає залежною від західнього попиту та західніх інвестицій у її економіку. І навіть сьогодні подальше розширення видобутку енерґоносіїв та вироблення енерґії в цілому дуже залежить від західніх інвестицій та технологій. Тому я оптимістично вважаю, що взаємини між Росією й Европою більш довготривалі. Не думаю, що можуть бути серйозні об'єктивні підстави для прояву справжнього російського імперіялізму. Можливо, ми спостерігатимемо його прояви в Чечні, можливо, до певної міри, в Білорусії, але не більше. Якщо Росія сьогодні уважно дивиться на Китай та Індію, то вона зверне увагу на те, що на Далекому Сході і в Сибіру живуть 35 мільйонів. А на такій самій території поруч з нею — 3.5 мільярда. І Китай, і Індія нарощують свою економічну й військову могутність. Щоб вижити як країна, Росія повинна стати частиною Европи. А щоб частиною Европи стала Росія, цією частиною має стати Україна.

... В найближчому майбутньому тенденція буде негативною. Росія прагнутиме до більш авторитарного й більш шовіністичного стилю політичного самовизначення. Ще будуть дуже сильними ностальгійні бажання, наповнені совєтським уявленням про те, що таке „велика держава" і „велика Росія". Але, як мені здається, це буде останнє зітхання, останній ковток Совєтського Союзу. Після того, як покоління КҐБ зійде з політичної арени, через наступних 10—15 років ми побачимо посправжньому значні політичні зміни в Росії. За поколінням КҐБ – велика прогалина, після неї прийде молодше керівництво Росії, яке зформується вже в іншому політичному й ціннісному оточенні. Це покоління буде значно відкритішим для зовнішнього світу. За цей час сотні тисяч людей закінчили і закінчать західні університети. Я не здивуюся, якщо у 2015 або 2020 році ми побачимо російського президента, який буде продуктом не школи КҐБ, а гарвардської підприємницької школи.

... Якщо чесно, ніхто не врятує Україну, окрім самих українців. Країна, яка залежить від рятувальних зусиль інших держав, зазвичай не виряртовується. Майбутнє вашої країни – в руках українців. Уперше! Вперше за всю українську історію. Це перше покоління українців, яке, попри певні слабкості й залежності, самостійно відповідає за свою країну. Не дивіться на Москву, не дивіться на Вашінґтон, просто робіть усе, щоб бути европейською державою.

УВАН як центр книговидання

Видавнича комісія Української Вільної Академії Наук у США працює згідно з „Правильником ВК", затвердженим Управою УВАН. Протягом 2004-2005 років в комісію входили: Любомир Винар – голова, Ася Гумецька – заступник голови, Олекса Біланюк, Олександер Домбровський, Альберт Кіпа, Євген Федоренко – члени. На її рекомендацію Управа УВАН затверджує до друку видання. На кожне видання треба одержати два або три кошториси, але ВК не має власних коштів для підготування видань, які фінансує УВАН відповідно до прийнятих рішень. Тому видавнича діяльність Академії обмежується наявністю фондів.

Протягом 2004 – 2005 років УВАН видала 12 книг, зокрема Ол. Барвінського „Спомини з мого життя", част. 1 і 2. (Київ, 2004, 526 с.), Є. Чикаленка „Щоденник, 1919 – 1920," Софії Русової „Мемуари. Щоденник", книгу „Лариса Петрівна Косач-Квітка (Леся Українка). Біографічні матеріяли. Спогади. Іконографія", збірник „Михайло Ветухів – перший президент УВАН" та інші. Важливими є наші „Annals", які, на жаль, з'являються з великим спізненням. Це англомовне видання відіграє значну ролю в розвитку наукового українознавства. Тепер готується до друку „Щоденник" В. Винниченка, т. 3 (спільно з КІУС-ом), продовження „Споминів" О. Барвінського й інші видання з різних ділянок українознавства. Деякі заплановані видання перенесено на наступні роки.

Серйозну увагу комісія звертає на видання матеріялів з історії УВАН і з Архіву УВАН. Важливе значення в цьому аспекті мають „Вісті УВАН", в яких друкуються дослідження і джерельні матеріяли з історії Академії. Готується видання довідника про архіви УВАН (упорядник Тамара Скрипка). Це видання допоможе дослідникам ознайомитися з різними архівними фондами Академії. В 2004 році появився третій випуск серійного видання „Вісті УВАН у США" за редакцією д-ра Олександра Домбровського. У 2005 році ми зазнали тяжкої втрати: помер д-р Марко Антонович, колишній президент УВАН і член Видавничої комісії. Він уважав, що найважнішим завданням Академії є видавнича діяльність. Марко Антонович був редактором різних наукових збірників і мав чітко накреслений видавничий плян Академії. Лише сьогодні можемо оцінити його тривалий вклад у розвиток УВАН і її видавничої діяльности. Це був той яскравий приклад, котрий дозволяє сподіватся, що новий склад Видавничої Комісії причиниться до відродження активної видавничої діяльности УВАН.

Любомир Винар,
голова видавничої Комісії
УВАН у США

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СЕРЕДА, 28 ГРУДНЯ 2005 р.

ПАРСИПАНІ, Н.Дж. – Загальні збори 76-го відділу УНСоюзу відбудуться о год. 7:30 веч. в приміщенні Головної Канцелярії УНСоюзу, за адресою: 2200 Route 10, Parsippany, NJ. Ласкаво запрошуємо усіх членів відділу.

Управа 76-го відділу УНС

СВОБОДА

Дорогі читачі, дорогі друзі!

Сердечно вітаю Вас з нагоди світлих і радісних свят
Різдва Христового, бажаю здоров'я і добробуту в Новому році!

Віднедавна мені припала честь працювати разом з членами редакцій найшанованіших газет нашої громади - „Свободи" і „The Ukrainian Weekly" - надаючи їм свої професійні управлінські послуги.

За 112 і 73 роки „Свобода" і „Український Тижневик" надавали необхідні для нашої громади інформації під провідництвом низки професійних і відданих редакторів, кореспондентів, журналістів і працівників. Протягом багатьох десятиліть головну підтримку для видання обидвох газет надавав Український Народний Союз - організація, понадсторічний внесок якої в життя нашої українсько-американської громади є безцінним.

Але настали інші часи. Тому ми звертаємося до нашої громади, завжди свідомої і незмінно жертовної, за підтримкою, якої ці дві загальногромадські газети заслужили. Видання УНСоюзу ніколи не були спрямовані на одержання фінансових прибутків - навпаки, вони були орієнтовані виключно на служіння нашій громаді, на нашу братську діяльність і її розвиток. Але тепер, як у більшості видань, котрі служать обмеженому колові читачів, кошти видавничої справи підвищуються швидшим темпом, ніж зростає база передплатників. Все легший доступ до різноманітних інформаційних послуг загальмував процес припливу нових передплатників. Оскільки протягом довгої історії читачі були прихильними до цих видань, то й сьогодні ми звертаємося до вас, наших читачів і наших друзів, з проханням щедро підтримати наші газети.

Якщо ви поділяєте нашу думку, що наші газети, як скарби нашої спадщини для майбутніх поколінь українців, потрібно зберігати, то я заохочую вас надісилати щедру дотацію на Прес-фонд „Свободи".

За дотацію понад 10,000 долярів випуск одного числа газети буде присвячений даному жертводавцеві. Ваша щедрість і активна підтримка залишиться в пам'яті всіх читачів - як частина історії наших часописів. Якби наші прихильники пожертвували для нас сучасне обладнання комп'ютерної фірми „Apple", це також було б дуже корисним і заслуговувало б нашої щирої вдячности.

Ще раз вітаю всіх Вас з Новим 2006 роком, з Різдвом Христовим!

Д-р Володимир Прохоренко,
Директор пресових органів УНСоюзу

Svoboda Press Fund
2200 Route 10 West
PO Box 280
Parsippany, NJ 07054

Лєх Валенса: „Ми мусимо виховати нові покоління"

САВТ ОРАНЖ, Н. Дж. – В університеті „Сітон Гол" 1 грудня перед громадою виступив відомий політичний діяч, засновник польської „Солідарности" і колишній президент Польщі Лєх Валенса. Він був одним з промовців у серії Форуму промовців світових провідників, які влаштовує і провадить Коледж дипломатії для студентів і громади.

„Я їздив в Україну допомогти у виборах. В Україні вони мали незалежність, право вибору президента, право вибору членів парляменту, але українці цього не використали. Вони дозволили оліґархам взяти контролю над Україною," – це була головна тема промови Лєха Валенси.

У своєму виступі він висвітлив Україну як приклад країни, яка не вберегла своєї свободи, незалежности, прав людини і гідности. „Ми мусимо бути на сторожі, ми мусимо виховати нові покоління правильно. Ми мусимо мати громадян зі совістю, бо як ні, то темні сили нас подолають. Ми мусимо закликати Бога на поміч. Тільки з Божою допомогою ми будемо успішні", – сказав він.

На початку промови Валенса пригадав створення „Солідарности" в 1980 році в Ґданську, всепольський страйк, впровадження надзвичайного стану в 1981 році, відвідини Папи Івана Павла II. Польща завдячує Папі за поштовх, який він дав народові до мирної, спокійної боротьби проти совєтської тиранії, котра увінчалася перемогою і розпадом „імперії зла". Папа вчив поляків боротися проти війська і атомової зброї молитвою. Під час відвідин Папи мільйон людей вийшли на майдани і разом молилися.

Доповідь Л. Валенси була повчальною, стимулюючою і інтригуючою. Він промовляв польською мовою з перекладом на англійську – авдиторія пильно слухала і реаґувала на жарти, часто аплодувала. Л. Валенса нагадав про велику відповідальність, яку несе Америка у ролі провідника світу. Він заохочував жити морально і не гнатися за грішми і престижем світського життя.

„Ми наближаємося до ґльобальної революції і живемо в третьому тисячолітті. Ми переживаємо ґльобальний вибух інформації. Америка мусить і далі здійснювати свою ролю світового провідника. Багато старих інститутів Европи не пристосовані до сучасної доби. Настав час збудувати кращі і сильніші фундаменти для зміцнення віри в Бога, моралі, порядности. Якщо ми цього своєчасно не зробимо, все може пропасти", – сказав доповідач.

Лєх Валенса

Л. Валенса відповів на запитання студентів.

На кінець програми Л. Валенсі було присвоєно звання почесного доктора наук, яким нагородив його університет ще в 1982 році.

В 1983 році Л. Валенсі було присуджено Нобелівську нагороду миру за визначний вклад в демократизацію Польщі. Тепер він є головою Інституту Лєха Валенси, який працює в ім'я розвитку демократії і зміцнення відкритого ринку в світі.

Божена Ольшанівська

Оголошено конкурс на проєкт пам'ятника

Організація „Українські американські ветерани („УАВ") прийматиме проєкти крайового пам'ятника на честь українських американців, які служили в збройних силах США.

Хоч спонзором конкурсу є УАВ, цей пам'ятник буде вшановувати не лише сучасних і колишніх членів УАВ, але і всіх ветеранів українського походження, що коли-небудь служили у збройних силах США.

Пам'ятник буде збудований на терені церкви-пам'ятника св. Андрія та цвинтаря в осередку Української Православної Церкви в Савт-Бавнд-Бруці, Н. Дж., по правій стороні перед церквою-пам'ятником. До пам'ятника буде прокладена доріжка, яку можна буде продовжити довкола пам'ятника.

Заохочуємо членів української громади подавати свої проєкти, кожний з яких мусить бути ясно зображений і окреслений та включати вартість виконання. Архітектурний малюнок мусить бути також описаний словами. Передбачений кошт пам'ятника – 250 тис. дол.

Крайова комісія проєкту зробить остаточний вибір проєкту. Учасники конкурсу можуть бути викликані для обговорення запропонованого ними. Всі проєкти і пропозиції мусять бути отримані до 29 травня 2006 р.

Інформації і пакет для участи в конкурсі можна отримати, звертаючись на адресу: „UAV National Monument Committee", P.O. Box 5058, Somerset, NJ 08875-5058. Attn.: Design Selection.Електронна пошта: UAVMON@aol.com

Крайовий комітет побудови пам'ятника УАВ

Зустрічі ректора УКУ о. д-ра Б. Ґудзяка з громадою

ПАРМА, Огайо. – Зустріч о. Б. Ґудзяка з жертводавцями, приятелями і друзями Українського Католицького університету (УКУ) відбулася 17 листопада у Святопокровському центрі. В залі зібралося понад 60 осіб. Зустріч почалася переглядом фільму „Різдво разом" (режисер Леся Головата) про святкування Різдва у Львові, в якому брали участь студенти Харкова, Луганська, Донецька, Києва, запрошені студентами львівських університетів.

Про Українську католицьку освітню фундацію поінформував присутніх її президент Джон Кирі, а відтак забрав слово о. д-р Б. Ґудзяк, який розповів, що 800 студентів відвідує УКУ на факультетах філософсько-богословському, катехитично-педагогічному, суспільно-гуманістичному та в інституті екуменічних студій.

Студенти УКУ – це національно свідома і патріотична молодь. Два випускники УКУ працюють в адміністрації Президента В. Ющенка. Після відповідей на запитання присутніх, о. Б. Згоба побажав ректорові успіхів, висловив признання за його патріотичну і благородну працю. В кінці зустрічі присутні оглянули книги, видані УКУ, і фотоальбом „Революція Духу".

Євген Бачинський

* * *

ДІТРОЙТ, Миш. – Вже не вперше українська громада Дітройту вітає ректора УКУ о. д-ра Бориса Ґудзяка. 20 листопада в залі церкви св. Йосафата у Ворені зібралися гості. Зібрання було багатолюдним, тому що задовго до цього дня був організований Комітет Дітройтського деканату для допомоги УКУ у співпраці з Українською католицькою освітньою фундацією. Члени комітету на чолі з почесним головою – о. деканом Володимиром Петровим та головою Зеноном Васильκевичем багато зробили для підготування зустрічі. Радіожурналіст Василь Колодчин не тільки передавав оголошення про майбутню зустріч, а й робив цікаві повідомлення про УКУ та його здобутки.

Відкрив зустріч голова комітету Зенон Василькевич, який передав ведення програми Ромі Дигдало. З привітами виступили учні школи парафії Непорочного Зачаття Анастасія Новачинська і Микола Журавський, студенти Мишигенського університету Дмитрій Гриців та Михайло Конюх. Хор церкви св. Йосафата під керівництвом диригента Володимира Щесюка виконав кілька релігійних пісень.

Після святкового обіду представив о. Бориса Ґудзяка професор Д. Вилс, який також уже кілька років навчає студентів в УКУ і досконало вивчив українську мову.

Ректор Борис Ґудзяк сказав, що він працює разом з групою самовідданих людей, про роботу яких на благо цього навчального закладу і України розповів коротко, але цікаво, зокрема про своїх колег і помічників, які були присутні в залі – Президента УКОФ Джана Кирі, Мері Ен Флянеген, Наталію Климовську, Ника Станкевича, проф. Джефрі Вилса та редактора журналу „Патріярхат" Петра Дідулу.

Промовляв представник Доброчинної фундації родини Гевко – д-р Іван Гевко, син відомих громадських діячів Любомира і Наталії Гевко, член міжнародної дорадчої комісії з підготування Конституції України, який працює в уряді США і є віцепрезидентом Державної корпорації „Millennium Challenge". Родина Гевків створила фундацію, до якої входять Любомир, Наталія, Іван, Анета і Марко Гевки. Метою фундації є допомога Українському Католицькому університетові. На цей раз даток Фундації родини Гевків становив 55 тис. дол. Виступив також президент Української католицької освітньої фундації Джан Курі, який підкреслив, що, збираючи фонди на таку корисну справу, як підтримка УКУ, ми можемо бути впевненими, що зібрані кошти підуть за призначенням і будуть використані у справі, яка позначить майбутнє українців і самої України. Після нього з короткою подякою всім, хто допоміг в організації зустрічі, виступив почесний голова Комітету деканату о. Володимир Петрів.

Зенон Василькевич подякував ведучій програмою Ромі Дигдало, Зірці Зубар та Володимирові Дигдалові за виготовлення програмки, Лідії Врублевській – за належну підготовку місць для понад 250 присутніх, Лідії Казевич – за квіти та Олі Соловій за музичну розвагу під час обіду, хорові церкви св. Йосафата під проводом В. Щесюка, Володимирові Дигдалові – за гарні декорації, д-рові Борисові Легеті за організацію окремої зустрічі о. Б. Ґудзяка з молодшою генерацією українців-професіоналістів.

Ніна Василькевич

Подаємо уривок з інтерв'ю о. Бориса Ґудзяка радіохвилі „Україна" в Клівленді 20 листопада. Повний текст-інтерв'ю надіслав до „Свободи" Петро Твардовський.

– Останнім часом у ЗМІ дискутується питання про Патріярхат УГКЦ – перенесення центру УГКЦ зі Львова до Києва. Зокрема, в газеті „Свобода", за 14 жовтня 2005 р., Євген Іванків вказує на великий поспіх з цим перенесенням і про те, що воно повинно було б іти в парі з затвердженням Патріярхату. Що Ви на це скажете?

– Я сказав би, що проблема не в поспіху, а проблема є в запізненні. Це треба було ще скоріше робити. Київ – це колиска нашого християнства. Східньо-католицькі митрополити після Берестейської унії були в Києві. Сьогодні Київ чекає на нашу Церкву. Я у вересні мав нагоду розмовляти з Іваном Дзюбою, великим інтелектуалом, який написав книжку „Інтернаціоналізм чи русифікація". Я його запитав, як він сприймає переїзд осідку УГКЦ. І. Дзюба не є практикуючою релігійною людиною, але він сказав: „Це є надзвичайно важливо і потрібно, бо Київ потребує Греко-Католицьку Церкву тут". Я вважаю, що сьогодні основне не є будинки. Наша церква в радянський час жила в катакомбах, як перші християни. Очевидно, що треба будувати собор і я заохочую всіх підтримувати цю будову, але це буде тривати довго, а нам вже треба бути в Києві. А що стосується Патріярхату, то він у нас вже є. Ми молимось за Патріярха, ми його так називаємо. Прийде хвиля – і його визнають й інші. Отже, ми є на добрій дорозі і нам треба продовжувати фундаментальну і систематичну працю в цьому напрямку.

– А як просувається справа з беатифікацією та канонізацією Митрополита Андрея Шептицького?

– Ми всі розуміємо, що Митрополит Андрей є колосальна постать і вважаю, що це найбільший українець XX століття, думки і свідчення якого – універсальної вартости. Папа Іван Павло II, коли був в Україні, то сім разів цитував Митрополита Андрея, і сказав, що ми всі надіємося на його якнайшвидшу беатифікацію. Думаю, що не треба мати нам якісь комплекси, що в когось визнають святого, а в нас ще не сталося це з Митрополитом Андреєм. Нам треба над цим питанням працювати. Я б хотів заохотити всіх наших слухачів: моліться до Митрополита Андрея, моліться, щоб були ті знаки чудесного підтвердження його святости, які потрібні для беатифікаційного процесу. Ми маємо свого Митрополита, ми маємо свого святого, і його велич ще пізнає цілий світ.

Повідомлення Посольства України в США

До відома громадян України, які проживають або перебувають за кордоном, на території Сполучених Штатів Америки (штати Алабама, Аляска, Арканзо, Вірджінія, Делавар, Джорджія, Західня Вірджінія, Кентакі, Луїзіяна, Меріленд, Місісіпі, Мізурі, Огайо, Оклагома, Південна Каролайна, Північна Каролайна, Тенесі, Тексас, Фльорида, округ Колумбія).

Шановні громадяни України!

Робоча група обліку виборців, які проживають або перебувають у закордонних країнах, склала та надає для ознайомлення громадян України загальний список виборців, які проживають або перебувають за кордоном. Згідно з Законом України „Про вибори народних депутатів України", кожен громадянин України має право ознайомитися з цим списком, перевірити правильність внесених до нього відомостей, в тому числі невключення, неправильне включення або виключення з загального списку виборців його або інших осіб і, в разі необхідности, оскаржити до робочої групи обліку виборців, які проживають або перебувають за кордоном, допущені при складанні списку неправильності через відповідне дипломатичне представництво, інше офіційне представництво чи консульську установу України за кордоном, командування військової частини (формування), де він ознайомився з загальним списком виборців.

Ознайомитися з загальним списком виборців можна в період з 1 листопада 2005 року до 1 січня 2006 року щодня, з 9 години ранку до 12 години дня, в приміщенні для відвідувачів консульського відділу Посольства України в США за адресою: 3350 M Street NW, Washington DC 20007.

С. Корсунський,
Тимчасовий повірений у справах України в США

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 261-го, 331-го та 378-го Відділів УНС

З днем 15-го грудня 2005 року Відділи 261-ий, 331-ий та 378-ий з'єдналися з Відділом 116-им, секретарем якого є:

СТЕПАН ШІЛКЕВИЧ

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mr. STEPHAN SHILKEVICH
109 Genesee Street
Trenton, NJ 08611
Tel.: (609) 695-8867

УКРАЇНА І СВІТ

П'ять років без Чорнобильської АЕС

15 грудня виповнилося 5 років від дня закриття Чорнобильської АЕС. Ця дата збіглася з акціями протесту проти побудови в Україні могильника для захоронення ядерних відходів. Чимало інших навколочорнобильських питань залишаються гострими. Це і побудова нового укриття, і захист осіб, постраждалих від аварії, і проблеми ядерної безпеки загалом. Неначе навмисне, 14 грудня додаткової гостроти додало повідомлення про відключення четвертого реактору Рівненської АЕС – через негаразди в системі електропостачання.

Україна в цілому не відмовилася від розвитку атомної промисловости. Переговорний процес, який мав би супроводжувати це політичне рішення, був проведений не досить фахово. Це був важіль впливу для того, щоб отримати більш серйозні, більш цікаві пропозиції, в тому числі від країн, які були зацікавлені в тому, щоб не було загрози якихось повторних негараздів на ЧАЕС.

Проблемою є відсутність в Україні бази для того, щоб зробити певні накопичувальні фонди для захоронення відпрацьованого ядерного палива і його перероблювання. Щодо ЧАЕС, то є певний плян, коли доставати відпрацьоване ядерне паливо з першого, другого, третього бльоків, є технологія, яким чином його зберігати. Проблемою є те, що після того, як буде збудоване вже друге укриття над четвертим бльоком, як можна було б дістати те ядерне паливо, що від нього залишилося, якраз з-під того саркофагу.

Щодо ядерної енерґетики загалом, то, як на мене, майданчики, де розміщені атомні електростанції, потрібно було б підбирати з певними вимогами, як це практикується в Европі.

Тепер Південноукраїнська АЕС, яка є в Миколаївській області, має певні геологічні проблеми, оскільки, як кажуть фахівці, там зіштовхуються певі геологічні щити. Також певні недоліки є і на Запорізькій АЕС. На Хмельницькій АЕС майданчик підібраний начебто більш-менш відповідно з тими стандартами, які існують в Европі і в світі щодо розміщення атомних станцій.

Усе ж треба довести вимоги безпеки до діючих бльоків до рівня европейських стандартів.

Нагадаю, що була ратифікована угода про виділення кредиту 83 евро для того, щоб на ці кошти здійснити ряд заходів, щоб другий бльок ХАЕС і четвертий бльок РАЕС після здійснення цих заходів відповідали европейським вимогам безпеки.

Тим часом резонанс від чи то справжніх, чи то уявних намірів українського керівництва розглянути питання про можливість захоронення европейських ядерних відходів на території України сягнув і закордоння. Організація „Ґрінпіс" виступила з заявою, в якій засуджує такі пляни. В інтерв'ю радіо „Свобода" експерт „Ґрінпіс" з ядерних питань Ян Ван Путе сказав: „Европа, її ядерна індустрія, не мають рішення для своїх власних ядерних відходів, то намагаються створити смітник у країні, яка вже постраждала від радіяційного забруднення. Ця позиція може створити ще більшу небезпеку. Тому ми виступаємо категорично проти".

На переконання експерта „Ґрінпіс", йдеться саме про Европу, адже Україна і ЕС на початку грудня підписали угоду про співпрацю у галузі ядерної безпеки, а ЕС якраз розробляє новий закон про експорт ядерних відходів до інших країн. Переговори уже ведуться з Росією, Казахстаном, а нині з'явилася можливість використати українські терени. Проте Україні, перш ніж думати про завезення ядерних відходів з-за кордону, треба подбати про ті ядерні відходи, які досі лежать просто неба в Чорнобилі і отруюють навколишню землю і води.

Понад 2 мільйони кубометрів відходів, які раніше просто скинули в ями, нині починають просочуватися в Прип'ять, а з цієї ріки потрапляють до Дніпра, що є головним водним ресурсом України і її столиці.

Уряд все ж таки намагається подбати про вирішення цієї головної проблеми, пов'язаної з Чорнобилем. 9 грудня було підписано угоду з американською компанією „Holtec", яка має збудувати сховище для ядерних відходів у Чорнобильській зоні. Йдеться про відпрацьоване ядерне паливо з Чорнобиля та сусідніх Хмельницького та Рівного. Але чи будуть там же захоронені ті ядерні відходи, про які говорив експерт „Ґрінпіс", не вдалося дізнатися.

Щодо об'єкту укриття, десь три тижні тому це питання порушувалося в РНБОУ. Є відповідальні за цей проєкт: Енерґоатом, Міністерство палива і енерґетики. Визначена фірма, яка має виконувати ці роботи. Вони мають бути завершені до 2010 року.

Укриття потрібне, щоб всі радіоактивні рештки, які є під старим укриттям, можна було дістати і надійніше захоронити, щоб вони не були в такому хаотичному стані, як тепер.

Після того, як буде завершено будівництво укриття в 2010 році, необхідно вживати заходів для того, щоб робити наступні послідовні кроки: діставати звідти оці радіоактивні відходи.

Ми до кінця не маємо чіткої інформації скільки палива залишилось. Є цифри 200, 185, 20 тон. Чіткої експертизи немає.

Головний інженер ЧАЕС Анатолій Білик змалював теперішню ситуацію на станції: „Енерґобльоки – перший, другий, третій – на етапі припинення експлуатації. На третьому енерґобльоці 5-го грудня почато вивантаження відпрацьованого ядерного палива та перевезення його в сховище, що діє. Об'єкт „Укриття" – в нормі, без відхилень. Радіяційна обстановка на об'єкті „Укриття", на енерґобльоках та на проммайданчику Чорнобильської АЕС – в нормі, без відхилень".

Свого часу Росія проголосила себе наступницею СССР. Якщо постало питання переходу з Росією на ринкові економічні стосунки в усіх сферах, то чому б не поставити це і у зв'язку з чорнобильською сферою, адже Чорнобиль фактично був злочином СССР відносно народів, в першу чергу білоруського, українського і російського теж? Чи можна ставити питання про відшкодування з боку Росії?

Якщо говорити відверто, то перспектив майже немає. Росія повинна була б нести певну відповідальність, адже проаналізувавши, де приймалося рішення щодо розміщення, щодо тих експериментів, які привели до катастрофи, то вони приймалися в Москві, в першу чергу керівною на той час Комуністичною партією.

В часи будівництва ЧАЕС була точка зору науковців, про те, що не потрібно робити, але рішення приймалися через Київ, тому шансів ніяких немає. Перспектив взагалі ніяких немає.

Генадій Руденко,
голова Комітету з питань екологічної політики, природокористування та ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 259-го Відділу УНС

З днем 15-го грудня 2005 року Відділи 259-ий з'єднався з Відділом 125-им, секретарем якого є:

СЛАВА ПАШЕН

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Gloria Paschen
1438 Shire Cr.
Inverness IL 60067
Tel.: (847) 705-1870

Нас турбує доля української мови

Українські громади в різних країнах світу уважно слідкують за розвитком демократичних процесів в Україні, уможливлених перемогою Помаранчевої революції, за утвердженням ґарантованих Конституцією прав і свобод, але також і за тим, як люди у пореволюційній Україні ставляться до обов'язків перед суспільством і державою. Зокрема загальну стурбованість в наших громадах викликає все ще хистке становище української мови в Україні, намагання різних неприхильних до нашого національного відродження сил спекулювати на мовних проблемах, нав'язувати думку про доцільність запровадження „другої" державної мови. Все частіше про це йде мова в листах наших читачів, все частіше вони вдаються до розповсюдженого в часи президентства Л. Кучми жанру „відкритих листів" до керівників держави. Уривки з такого звернення до Президента В. Ющенка вміщуємо нижче.

Вельмишановний пане Президенте!

Я слідкував за Вашою розмовою зі студентами під час першої в Україні трансляції „Президент і студенти" і, гадаю, вони були задоволені Вашими відповідями. Певний, що російськомовні та іншомовні в Україні теж були задоволені Вашим вболіванням за їхнє право вживати мову, якою володіють. Це правильно, бо Ви є президентом усіх громадян України. Але ж до громадян належать не тільки їхні права, але й обов,язки, а обов,язком кожного громадянина будь-якої країни є й вивчення державної мови. На жаль, саме цього нам бракувало почути від Вас під час відповідей на студентські запитання.

Можете закинути мені, мовляв, чому діяспорний українець вболіває за те, що робиться в Україні. Хочу Вам нагадати, що українська діяспора в різних кутках світу майже на всіх континентах вже століттями зберігає українську мову і сподівалася, що в незалежній Україні, де проживає багато батьків, дітей, дідусів й бабусь, тіток та вуйків-дядьків, друзів і добрих знайомих наших діяспорників, ця мова запанує так, як воно зафіксовано в Конституції...

Під час Помаранчевої революції українська діяспора активно підтримувала вимоги Майдану і саме завдяки їй у різних столицях світу відбувалися численні демонстрації, на яких вигукували і Ваше ім,я і вимагали справедливих повторних виборів президента. Нам було приємно, що в той час у Києві лунала українська мова і російськомовні ставилися до неї з повагою, бо це ж була українська революція, яка довела світові, що політичних змін у країні можна досягти мирним шляхом і в XXI столітті.

Ми покладали великі надії саме на Вас, пане Президенте, що з вашим приходом до влади припиниться суржик від офіційних осіб і українська революція сприятиме й розвиткові української мови, яка зараз змушена боротися за своє існування, хоч є мовою корінної нації, яка, згідно з останнім переписом населення, становить 77.8 відсотка всього населення України. Наше розчарування настало з моментом призначення на міністерські та керівні державні посади людей, які не володіють державною мовою.

Українська революція XXI віку прокинула не тільки українців до активного політичного життя, але вона розбудила багато діяспорних майже асимільованих українців, які раптово відкрили батьківщину своїх предків, кинулися розшукувати своє коріння і чимало поїхало в Україну задля ближчого знайомства з нею. А це ближче знайомство свідчить, в Україні українською мовою нехтують не тільки дрібні службовці, але й міністри, як цьому було 29 серпня, коли міністер освіти п. Ніколаєнко в інтерв'ю для Українського Радіо на запитання українською мовою відповідав виключно російською...

У своїй відповіді студентці університету Ви зауважили, що мовна політика щодо національних меншин в Україні відповідає політиці в Европейському союзі... В европейських країнах живе не менша кількість представників різних національностей, ніж в Україні, але ж вони не складають національних меншин, як це звикли чомусь підкреслювати в Україні. У всіх европейських суверенних державах панують суверенні державні мови, за винятком федеративних Швайцарії та Бельгії, але й там у школах вивчають мови своїх співвітчизників. Україна у мовній політиці повинна б брати приклад від своїх сусідів – Російської Федерації, Словаччини, Польщі, Румунії, де національні меншини складають значну частину населення, але щодо державної мови, то у них панує одна...

З наближенням виборів до Верховної Ради знову починаються спекуляції на тему „другої державної мови". Потрібно спочатку опанувати одну державну мову, а тоді можна зважувати про іншу, зрештою, коли б зросійщене населення вивчило мову своїх предків в такій мірі, в якій корінна нація України знає російську, то питання мови перестало б бути засобом спекуляцій в руках ворогів незалежної Української держави...

Пане Президенте, це була українська революція, здійснили її українці з усієї України і саме її мрії і прагнення треба втілювати в життя...

З побажанням успіхів у цьому –

Йосиф Сірка,
Торонто, 14 жовтня 2005 р.

Князь – з Україною в серці

До 120-річчя з дня народження І.Токаржевського-Карашевича

Надзвичайно цікава постать князя, дипломата, громадсько-політичного діяча, історика, геральдиста і щирого українського патріота, на жаль, практично невідома широму громадянству. З нагоди ювілею присвячуємо цей невеликий нарис маєстатичній постаті в модерній українській історії – постаті людини, яка не тільки вивчала історію, але й творила її.

Князь Ян (Іван–Степан–Марія) Токаржевський-Карашевич народився 24 червня 1885 р. у Чабанівці Ушицького повіту, на Поділлі. Наприкінці життя він писав у листах, що є головою роду з давнього литовського походження, але зв'язаного з Україною від XIV століття. І.Токаржевський склав докладний родовід і все життя гордився своїм давнім родом. 13 червня 1906 р. скінчив Першу Житомирську гімназію. Студіював філософію і політичні науки в університеті у Фрейбурзі в Швайцарії, у Відні, Мюнхені і Тулузі. Закінчив студії 1910 р., отримавши ступінь доктора філософії і політичних наук. В своєму „curriculum vitae" (*тобто в автобіографії*– **Ред.**), який мені пощастило відшукати, він писав, що від 1910-го до 1918 р. мешкав в Чабанівці на Поділлі й управляв своїми маєтками. Активною громадською діяльністю І.Токаржевський почав займатися в часи Першої світової війни. Був членом різних організацій Червоного Хреста, головою Грушецького волосного комітету допомоги сім'ям військовиків, Головним контролером Подільського земського комітету допомоги пораненим. Нарешті, у 1917 р. був обраний членом Подільського губернського та Ушицького повітового земств.

З червня 1918 р. І.Токаржевський беззастережно стає на бік Української Народної Республіки. Вірність і відданість Україні він не втратив попри всі тяжкі обставини життя. Неординарний перехід князя в українство не був вийнятковим випадком. За століття полонізації та русифікації України багато давніх українських родин втратили свою ідентичність. Згадаймо хоча б Шептицьких та Липинських. Але в часи українського національного відродження нащадки старих родів поверталися до свого народу і навіть ставали його провідниками. Наш видатний історик Д. Дорошенко писав: „...Пан Токаржевський – помічник з російського Поділля, до весни 1918 р. він виступав як „polak kresowy", але весною 1918 р. під впливом, гадаю, пок. Липинського, стануn на укр[аїнську] державну службу, прилучився до укр[аїнського] нац[іонального] руху, вірно працюючи для Укр[аїни]. Він сам ревний римо-католик, відданий своїй релігії, але в той же час усім серцем прилучився до українства". На цьому місці зазначу, що В. Липинський був шкільним товаришем І.Токаржевського і відіграв певну ролю в залученні князя до української справи. В своїх споминах І.Токаржевський писав, що коли він лежав в клініці, то його відвідали Д.Дорошенко і В.Липинський, умовляли його вступити до міністерства закордонних справ і поїхати до Відня в якості радника посольства. „Пручався я, скільки міг, - згадував І.Токаржевський, - покликувався на моє непідготовлення, на те, що політика, а тим більше дипломатія, речі для мене чужі, але нічого не помогло. Дмитро Іванович на все знаходив відповідь і, переходячи від жарту до патріотичної проповіді, заставив мене згодитися". 11 червня 1918 р. гетьман Скоропадський затвердив постанову про призначення І.Токаржевського радником Українського посольства у Відні. З літа 1919-го і до 1921 р. був спочатку радником, а потім Надзвичайним Послом в Туреччині. І виконував ще одну місію, про яку не знають дослідники. Перебуваючи на посаді радника в Константинополі (або, як пише І.Токаржевський, Царгороді) дипломат був тимчасово посланий до Риму представити особисто Папі Бенедиктові XV становище українського духовенства в Галичині (арешт Митрополита, переслідування та ін.) У січні 1922 р. І.Токаржевський був призначений віце-міністром закордонних справ і керуючим міністерством Української Народної Республіки в екзилі. На цій посаді він залишався до 3 вересня 1924 р., коли, за його словами, „...подався до демісії і виїхав з Тарнова через Прагу до Франції. З того часу ніколи жадної урядової посади не займав". У травні 1922 р. князь одружився з Оксаною Лотоцькою, донькою відомого українського діяча О. Лотоцького. Цікаво, що І.Токаржевський, зазначаючи цю подію в своєму життєпису, написав, не без гордощів, про її рід: „... Зі староввинної, білоруського походження з Вітебщини, боярської родини, осілої на Поділлі в XVIII ст., і Нимфодори Методіївни з Руденків з Київщини". Його дружина була теж високоосвічена людина, володіла пером, знала кілька мов. І.Токаржевський мав одну слабість – любив титули, цінував своє князівське походження, членство в Мальтійському ордені. У 1923 р. уряд УНР навіть видав посвідчення про його князівство. Той таки Д. Дорошенко, який сам походив зі старовинного українського роду, але ніколи не підкреслював цього, характеризуючи І.Токаржевського, між іншим, зазначав: „Він є трохи дивак (на мій погляд!), дорожить титулами, є лицарем Мальтійського ордену, але людина наскрізь чесна, щира й шляхетна".

З 1924 по 1936 р. князь Токаржевський-Карашевич перебував у Франції. На ці роки припадає його активна громадська і публіцистична діяльність. Насамперед намагався принести якнайбільшу користь українській визвольній справі. І.Токаржевський був членом комітету „Франція-Схід" і редактором бюлетеню „Франція-Україна", Генеральним секретарем Французького товариства українознавства, головою трохи незвичного Українського товариства фашизмознавства. В тому ж часі він співпрацював в різних часописах, виступав з лекціями на історичні теми. Вільне володіння багатьма мовами давало можливість І.Токаржевському розповсюджувати знання про Україну, її історію серед европейців. Ставав в нагоді й українцям. 30 липня 1930 р. до нього з офіційним листом звернувся представник Українського Пластового Відділу ім.С.Петлюри у Парижі Іван Попович – з проханням допомогти в перекладі на французьку пластового гимну. Багато і плідно працював він на полі історії та геральдики. Серед його історичних праць назву хоча б дві: 1-й том „Діярія Гетьмана Пилипа Орлика" та „Походження і герб гетьмана Мазепи". Серед паперів І.Токаржевського зберіглося офіційне запрошення, підписане генералом О.Удовиченком, виступити в комбатантському Товаристві колишніх вояків Армії УНР у Франції з рефератом про гетьмана І.Мазепу 5 березня 1932 р. Дипломат і історик мав неабиякий авторитет і в міжнародних наукових колах. В часи перебування в Парижі був членом дирекції і головою ради Міжнародного геральдичного інституту.

Князь Ян (Іван–Степан–Марія) Токаржевський-Карашевич

Д. Дорошенко: „Я ціню таких людей, як Токаржевський, які стали по нашім боці й лишились нам вірні, хоч він як поляк міг би зробити собі добру карієру в Польщі".

У 1936 р. І.Токаржевський з дружиною переїхав до Італії. Опанувавши ще й італійську мову, і в цій країні пропагував українську справу. Встигав поєднувати громадські справи з працею в римських, падованських та інших архівах та бібліотеках, читав лекції про Україну. Був секретарем редакції місячника Мальтійського ордену. Писав до різних італійських часописів. В тяжкі післявоєнні часи не поривав з наукою і, звичайно, не міг не вступити до утвореної в Німеччині Української родознавчої установи та Інституту родознавства та Знаменознавства. Дякуючи Є. Архипенкові за запрошення до співпраці, І.Токаржевський у листі від 18 квітня 1948 р., між іншим, зазначав: „...За останні роки друкував я мало річей, бо голова була занята іншими справами і тепер теж маю мало часу, бо доля примушує мене відкладати мою дорогу геральдику та генеалогістику та займатися громадськими справами як голова римського відділу та заступник голови Міжнародного Союзу Чужоземних Біженців". Але попри все, як міг, сприяв розгортанню цих унікальних, зважаючи на час і обставини, установ української еміґрації. Кілька його важливих розвідок були вміщені в журналі „Рід та Знамено", який редаґував той таки Є. Архипенко.

Скромна і чесна людина, І.Токаржевський ніколи не просив про допомогу, хоч був у прекрасних взаєминах з єпископом І.Бучком, з католицьким духовним світом, мав приятелів і в колах Ватикану. І все ж тяжкі умови повоєнного життя змусили його звернутись до Д.Дорошенка з проханням допомогти дістатись до Америки. Намагаючись якось сприяти цій нелегкій справі, Д.Дорошенко зазначав у листі: „Я ціню таких людей, як Токаржевський, які стали по нашім боці й лишились нам вірні, хоч він як поляк міг би зробити собі добру карієру в Польщі. У нас він має лиш біду, злидні, жадних перспектив, а проте вірно тримається нас".

І трохи далі: „...Варто не дати загинути цим культурним людям". На жаль, у 1947 р., коли Д.Дорошенко клопотався за князя, практично неможливо було здійснити цей задум. І в серпні 1948 р. подружжя Токаржевських переїхало до Великої Британії. Останні роки життя у Лондоні старий князь майже вповні віддав проблемам визволення народів, поневолених Москвою, зокрема українського. Визначного дипломата обрали членом Центрального Комітету Антибільшовицького Бльоку Народів і Головою Делеґатури АБН на Велику Британію. Він стає постійним співробітником „Визвольного шляху", друкує політичні й історичні статті.

За спогадами, жив він скромно, навіть бідно. В листі до І. Токаржевського Є. Архипенко писав 21 травня 1949 р.: „Я болію, що така визначна сила, як Ви, бідуєте в Анґлії. Як би скоріше відбувся виїзд до Франції. Разом якось будемо допомагати один одному". Але цьому наміру не вдалося здійснитися. На початку 1950 р. померла вірна дружина князя, а його серце перестало битися 18 листопада 1954 р. 27 листопада на цвинтарі Gunnersbury в Лондоні зібралось багато людей, щоб попрощатися з великим українським патріотом і чудовою людиною. Прийшов вклонитись і гетьманич Данило Скоропадський.

Але була й посмертна доля. 7 липня 1978 р. князь І.Токаржевський-Карашевич був перепохований на українському пантеоні в Бавнд-Бруку, в Ню-Джерзі. І тут, на американській землі, куди мріяв потрапити за життя, його тлінні останки вічно спочиватимуть серед цвіту українства.

Григорій Курас
УВАН в США,
Ню-Йорк

Наукова...

(Закінчення зі стор. 15)

величезних споруд, як хмародери, мости, в транспорті – кораблі, літаки, залізниці, авта – аж до мікромереж у комп'ютерах, скрізь зустрічаємо метали та їхні сплави різного типу, до яких ставляться щораз вищі вимоги. Втрата відповідних властивостей через корозію або втому металу може привести до катастрофічних наслідків. І тут саме О. Романів вніс незвичайно вагомі іновації, включаючи 380 наукових праць з цієї ділянки, в тому числі 8 монографій та 30 патентів. Головні теми його дослідів – це термомеханічне зміцнення металів, мікрофрактографія, структурна і корозійна механіка руйнування. Наукову працю він також пов'язував з вишколом наукових кадрів, підготувавши 28 кандидатів наук, з числа яких 6 осягнули ступінь доктора наук.

Рік 1989 став переломовим в житті та творчості Олега Романова. Як один з чільних ініціяторів відновлення в Україні діяльности НТШ, він обирається його головою, а в 1992 р. – генеральним секретарем Світової ради НТШ. Відтоді його творча енергія спрямовується в нове русло – національного відродження та розбудови українознавчих досліджень в НТШ. Він присвячує особливу увагу історії української науки та культури, поверненню історичної пам'яті та політологічним аспектам сучасного національного відродження в Україні.

Редактор численних книг НТШ, як і періодичних видань Товариства, зокрема „Вісника НТШ", „Хроніки НТШ" та серійного збірника „Праці НТШ", О. Романів також дбав про розширення діяльности НТШ на всю Україну і допомагав творити відділи НТШ в містах України. Плідно співпрацював з НТШ-А у видавничій та інших ділянках, публікував інформацію про діяльність нашого Товариства у „Віснику", де також містив статті членів НТШ-А.

Новий суспільно-науковий та публіцистичний доробок Олега Романова нараховує майже 400 публікацій, між якими вирізняються книги „Західньоукраїнська трагедія. 1941" та „Іван Фешенко-Чопівський – нарис життя і творчости", і публіцистичні праці „Яку державу будує Україна" та „Чи стане Україна українською?".

Олег Романів вважав, що треба поширювати в Україні і поза її межами знання про визначних українських науковців та діячів. У „Віснику НТШ" появляються його цікаві розвідки про науковий творчий шлях в НТШ Михайла Грушевського, Олександра Барвінського, Івана Франка, Івана Верхратського, Євгена Чикаленка, Івана та Романа Крип'якевичів, Івана Кревецького, Володимира Старосольського, Юрія Шевельова, Ярослава Падоха, Мирослава Прокопа та інших.

Відійшла від нас – так несподівано – людина повна енергії, завзяття і плянів дальшої творчої праці. Залишається болюча прогалина в рядах українських науковців і в проводі НТШ. Надіймося, що наснага і працьовитість Олега Романова стане прикладом для всіх нас.

Вічна йому пам'ять!

* * *

Голова НТШ в Україні та генеральний секретар Світової ради Наукових товариств ім. Шевченка. Олег Романів народився 21 березня 1928 року в Сокалі, на Львівщині, в родині вчителів. Після навчання в Сокальській державній гімназії і закінчення середньої школи в Сокалі в 1945 році, він вступив на енергомашинобудівельний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив з відзнакою в 1950 році. Відпрацювавши три роки інженером у Львові в 1953–1956 роках став аспірантом Львівського політехнічного інституту, відтак – молодшим науковим співпрацівником Інституту машинознавства і автоматики АН УССР, блискуче захистив в 1958 році дисертацію на вчений ступінь кандидата технічних наук.

В 1962 році Олей Романів вже займає посаду завідувача фізико-технічної лябораторії Інституту машинознавства і автоматики АН УССР, а відтак завідувача відділу термомеханічних методів зміцнення металів Фізико-механічного інституту АН УССР.

Олег Романів невтомно працює понад десять років над докторською дисертацією і в 1970 році успішно захищає її, а в 1973 році отримує вчене звання професора за спеціяльністю „Металознавство і термічна обробка металів". Невдовзі Олег Романів став заступником директора з наукової праці Фізико-механічного інституту АН УССР і лавреатом Державної нагороди у галузі науки і техніки.У науковому доробку О. Романова – понад 400 наукових праць, в тому числі 7 монографій, 40 винаходів і 2 довідники. Ці праці принесли йому наукове визнання в Україні і за її межами.

Неперевершеною була праця О. Романова у відродженні діяльности НТШ у Львові. Завдяки його блискучій науковій, керівній і організаторській праці, Товариство досягло великих успіхів у видавничій діяльності. У 1992 році він став генеральним секретарем Світової ради Наукових товариств ім. Т. Шевченка, був обраний членом УВАН в США, в 1998 році йому присвоєне почесне звання „Заслужений діяч науки і техніки України".

Прекрасна і чутлива людина, патріот і борець за Україну, академік Олег Романів відійшов у розквіті своїх творчих сил і енергії. Світла пам'ять про нього залишиться у наших серцях.

Ірина Даценко

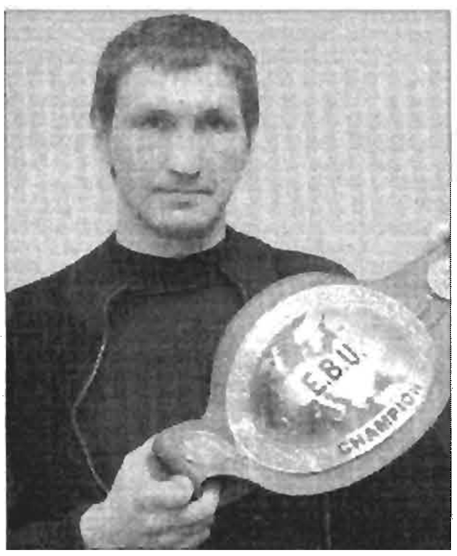
НЮ-ЙОРК. – Учасники програми споминів про двох голів НТШ – Івана Раковського та Олега Романова: Василь Махно, Юрій Раковський, Леонід Рудницький, Лариса Онишкевич, Орест Попович, Святослав Трофименко.

СПОРТ

Бокс

Чемпіон світу з боксу за версією „WBA“ (вага - до 53,5 кг) Володимир Сидоренко (на передньому пляні) і чемпіон світу за версією „WBO“ в першій середній вазі (до 69, 6 кг) Сергій Дзинзирук на прес-конференції в Києві 9 грудня. В. Сидоренко недавно успішно провів свій перший захист титулу проти Хосе Лопеса з Венесуели, а С. Дзинзирук став чемпіоном світу за версією „WBO“ в поєдинку з пуерторіканцем Даніелем Сантосом. Фото УНІАН

П'ятиразовий чемпіон Европи з боксу серед професіоналів, перший в історії країн СНД чемпіон Европи, міжконтинентальний чемпіон світу за версією „WBA, WBC, ABF“ Олександер Гуров (на фото) в столиці Лондоні 18 грудня несподівано програв нокавтом у першому равнді британцеві Дейвидові Хайє. Зазнавши поразки, наш земляк втратив пояс чемпіона Европи. Глядачі не сумнівалися у тому, що бій триватиме всі заплановані 12 равндів. Однак, уже на 55 секунді першого равнду Ол. Гуров впав на долівку і не зміг піднятися. 25-річний Дейвид Хайє провів 90 боїв серед любителів, у яких здобув 83 перемоги. Фото: УНІАН

Українець Сергій Дзинзирук став чемпіоном світу за версією „WBO“ в першій середній вазі. У поєдинку, який відбувся 4 грудня в німецькому місті Маґдебурґу, він відібрав цей титул у пуерторіканця Даніеля Сантоса. Бій тривав 12 равндів, після чого всі судді одностайно віддали перемогу українському боксерові з однаковим рахунком – 115:112. Сергій Дзиндзирук здобув 31 перемогу на професійному ринґу у своєму 31 поєдинку. Кар'єру українця можна сміливо назвати тріюмфальною. У 2003 році він виграв свій перший пояс („WBO Inter-Continental Light Middleweight Title“), улітку 2004 року став чемпіоном Европи, здолавши Мамаду Тіяму. І ось тепер нова вершина у кар'єрі Сергія Дзинзирука. Титул чемпіона світу за версією „WBO“ українець отримав у поєдинку з доволі сильним суперником. Даніель Сантос здійснив блискучу любительську кар'єру, під час якої зазнав лише трьох поразок – за 117 перемог!

* * *

13 грудня в австрійському місті Зольден відбувся вечір професійного боксу, у головному двобої якого український „супертяж“ Володимир Вірчіс здобув перемогу над британцем Майклом Шпротом. Бій протривав всі відведені на нього 12 равндів, по закінченні яких всі троє суддів віддали перемогу українцеві. Вигравши цей двобій, В. Вірчіс відстояв свій титул Інтерконтинентального чемпіона „WBO“ у суперважкій вазі.

Легка атлетика

Українець Дмитро Барановський виграв міжнародний маратон в японському місті Фукуока. Його час – 2 години 8 хвилин і 29 секунд. Другим до фінішу дістався еспанець Хуліо Рей, третій результат показав японець Фуджита.

Фігурне ковзання

Українські фігуристи Олена Грушина та Руслан Гончаров стали срібними призерами фіналу серії „Гран-прі“ з фігурного ковзання серед танцювальних пар, який відбувся у Токіо 16-18 грудня. На змаганнях вони поступилися лише російському дуету Навка – Костомаров. Третє місце дісталося канадській парі Дюбрей – Лозон.

В японській Осаці 4 грудня завершився розіграш медалей 6-го етапу серії „ISU Гран-прі“ з фігурного ковзання. Українка Олена Ляшенко, закінчивши свій виступ з довільною програмою на другому місці, у підсумку здобула бронзову медалю.

Футбол

Після заключного кола групового турніру Чаші УЕФА 15 грудня стало відомо, що донецький „Шахтар“ до наступного кола пробився з другого місця, який після чотирьох ігор набрав 9 точок. Головною несподіванкою змагань групового турніру Чаші УЕФА стала поразка в Букарешті від місцевого „Динамо“ і теперішнього володаря трофею – московського ЦСКА. Армійці Москви поступилися з рахунком 1:0. Пропустивши в наступній грі на третє місце голяндський „Геренвен“, ЦСКА вибув з Чаші УЕФА.

В 1/16 фіналу Чаші УЕФА донецький „Шахтар“ гратиме з французьким „Лілем“. У груповому турнірі Ліґи чемпіонів „Ліль“ посів третє місце у групі „D“, обійшовши „Манчестер Юнайтед“, і набрав шість точок. У разі проходу гірниками французького бар'єру вони в 1/8 фіналу гратимуть з переможцем пари „Локомотив“ (Росія) – „Севілья“ (Еспанія). Першу гру „Шахтар“ проведе 15 лютого на виїзді, а гру у відповідь 23 лютого в Донецьку. Завершилося жеребкування 1/8 фіналу Ліґи чемпіонів, яке створило три супер-пари. Глядачі побачать гру „Челсі“ – „Барселона“, „Реал“ – „Арсенал“ та „Баварія„ – „Мілан“.

Ліґа чемпіонів. Перші змагання 1/8 фіналу – 21-22 лютого. Ігри у відповідь 7-8 березня.

Шорт-трек

На олімпійських Іграх в Турині український шорт-трек буде представлений на відстанях 500 та 1000 м, причому в кожній з цих дисциплін виступлять лише по одному українському спортсменові. Володарі путівок з шорттреку визначаться на змаганнях за Чашу України, які відбудуться в Києві 27-29 грудня.

Шахи

Український ґросмайстер Руслан Пономарьов став другим фіналістом Чаші світу ФІДЕ з шахів, що проходить у Ханти-Мансійську, Росія. Р. Пономарьов 14 грудня виграв додатковий мінімачтв зі швидких шахів (контроль – 25 хвилин на партію кожному учасникові) у росіянина Олександра Грищука з рахунком 2: 0.

У першій партії фінального двобою Руслан Пономарьов зустрівся з вірменським ґросмайстром ЛевономАроняном – нічия. Дві партії основного кола їхнього протистояння закінчилися унічию, але 18 грудня Руслан Пономарьов програв обидва тайбрейки Левонові Аронянові – 0:2. У підсумку, Л. Аронян переміг з рахунком – 3:1, а Р. Пономарьов не зміг стати володарем Чаші світу ФІДЕ – 2005.

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 377-го та 380-го Відділів УНС

З днем 15-го грудня 2005 року Відділи 377-ий та 380-ий з'єдналися з Відділом 381-им, секретарем якого є:

ВАРВАРА БОЙД

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. BARBARA O. BOYD
12922 S.W. Doug Drive
Lake Suzy, FL 34268
Tel.: (941) 627-1082

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і
НОВИМ РОКОМ

– бажаємо –

ВСІМ РІДНИМ,
ПРИЯТЕЛЯМ, ЗНАЙОМИМ та
СТУДІЙЦЯМ

прожити багато літ
увінчаних успіхами у щасті і здоров'ю

Разом із Різдвяним привітом лине моя подяка всім, хто так щиро і віддано працював, щоби гідно відзначити 40-ліття студії і 90-ліття мого життя. Ви осягнули це з незвичайним успіхом. Рівнож моя подяка тим, що усно і письменно надіслали привіти і побажання. З глибини серця ще раз моя щира подяка.

Ваша Лідія Крушельницька

Лідія, Оксана, Ана, Любомир, Марко, Павло Лукасик і Юлія Лідія Крушельницькі

НОВІ ВИДАННЯ

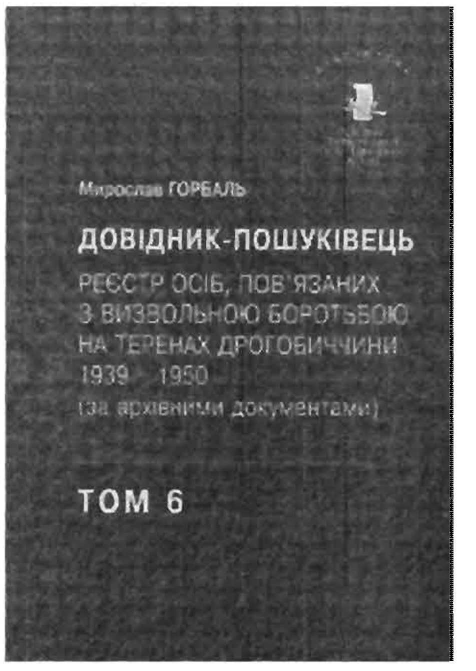
Літопис мужности й печалі

Нещодавно український читач отримав книгу, незвичну за змістом та фактажем, об'ємну за обсягом, правдиву і нещадну книгу з літописної шеренги видань про Українську Повстанську Армію – „Довідник-пошуківець. Реєстр осіб, пов'язаних з визвольною боротьбою на теренах Дрогобиччини (1939-1950). За архівними документами". Том 6.

Невимовно шкода, що перед з'явою книги відійшов у вічність головний редактор і упорядник Мирослав Горбаль. До видання книги причетні різні структури діяспори та України (Об'єднання колишніх вояків в США і Канаді, Товариство колишніх вояків УПА ім. генерала Тараса Чупринки, Видавничий Комітет „Літопису УПА", Благодійний громадський фонд „Літопис УПА" ім. Володимира Макара тощо).

Шостий том незвичний ще й тим, що зібрано на його сторінках величезну кількість фактичного матеріялу про боротьбу українців (лише Дрогобиччини!) за незалежність України в ті буремні роки.

Мирослав Горбаль з колеґами-дослідниками опрацював колосальну кількість архівних справ, вщілілі фонди деяких районних архівів Львівщини, які до 1959 року належали Дрогобиччині. А в них – довідки, донесення, доповіді й записки „стукачів", матеріяли каральних органів (НКВД, НКГБ, МВД, МГБ), папери від внутрішніх прикордонних частин, секретні компартійні матеріяли про боротьбу більшовиків з так званим „українсько-німецьким буржуазним націоналізмом", протоколи допитів ув'язнених і т.д. Книга – незаперечні свідчення про перебіг жорстокої і непримиренної боротьби, коли палала дрогобицька частина волелюбної Галичини, коли тисячами гинули її найкращі сини й доньки, конали в пульманах, котрі везли патріотів у „несходимий Сибір" ...У книзі – тисячі імен. Укладачі не забули відтворити боротьбу кожного села Дрогобиччини.

Про масовість народного спротиву окупаційній більшовицькій владі говорить, приміром, трагедійний реєстр села Лівчиці. Вісім односельців були замордовані енкаведистами ще в 1940 році, дев'ять повстанців загинули пізніше. На інших недалеких теренах склали свої голови ще 10 вояків-односельців, 40 чоловіків та жінок були засуджені до 10, 15 чи 25 років, де майже всі вони й померли. Лише 9 підпільників вижили в чужинецьких краях і повернулися до рідного села. 71 мешканця Лівчиців було депортовано у крижані краї разом з дітьми (без суду й слідства)...

У ті роки на одній з нарад перший секретар ЦК КП(б)У Микита Хрущов так сказав про наслідки більшовицького тероту на Західній Україні: „Убиваємо й арештовуємо багато, а їх (повстанців. –Авт.) стає все більше, ніж було..."

Пам'ятаймо й недругорядне: „Довідник-пошуківець..." побачив світ завдяки невтомному Степанові Дмитровичу Олійникові – він є фундатором цього непересічного видання. У книзі яскравими фраґментами відтворено й подвиг його рідного брата – поручника Івана Дмитровича Олійника. Книга присвячена світлій пам'яті тисяч вояків та підпільників ОУН-УПА.18 липня виповнилося 75 років від дня народження патріота України, доктора філософії, полковника Степана Олійника. Побажаємо ж ювілярові міцного довголіття й нових побачень з рідною Україною.

Віктор Лупейко,
письменник

Книжки, надіслані до бібліотеки тижневика „Свобода"

Українська спортова централя Америки і Канади. „Ювілейний Альманах УСЦАК, 1955 - 2005". В Альманаху вміщені матеріяли про діяльність спортових осередків Північної Америки і Канади, скоординованих в УСЦАК – організації, що впродовж 50 років репрезентує український організований спорт. Нюарк, Н. Дж. 2005 рік.

Хоростківська міська рада. „П'ять років бібліотеці ім. д-ра М. Галія". У книжці висвітлено питання наукової цінности літератури, подарованої Михайлом Палієм. Видавництво „Лілея", Тернопіль, 2005 рік.

Ірина Дибко. „У саді думок" – поезії, статті, оповідання, доповіді, рецензії. Авторка – людина рідкісних прикмет і письменниця багатогранного таланту. Читач у її творчості пізнає, що її творчою питоменністю є її тяга до глибинних призадум і до духовних джерел людського існування. Потомак, Мд., 2005 рік.

Остап Тарнавський. „Крейзі" та інші оповідання. До книги відомого поета, перекладача, критика, літературознавця, культурного діяча увійшли прозові твори, опубліковані свого часу у Видавництві Юліяна Середяка (Буенос-Айрес 1979), а також автобіографічні нариси „Дяків рід" та „У різдвяний вечір". Університетське видавництво „Пульсари", Київ, 2005 рік.

Ганна Черінь. „Дев'яте чудо". До п'ятої книжки відомої письменниці ввійшли п'ять подорожніх нарисів – підсумки останніх подорожей. Видавництво „Юніверс", Київ, рік 2005.

Роман Мац. „Крутими стежками до волі" – спогади. Автор є вихідцем зі споконвічної української землі Ярославщини, що після Другої світової війни опинилася поза кордонами України. Підлітком він добровільно влився в УПА для захисту Закерзоння. З книги сучасна молодь почерпне багато корисних порад щодо того, як, як надалі допомагати розвоєві рідної держави. Видавництво „Коло", Дрогобич, 2005 рік.

Микола Яцків. „Різдв'яні троянди" – збірка оповідань для дітей, друге видання. Художнє оформлення та ілюстрації Петра Холодного. Автор – уродженець села Раковець, що на Закарпатті (1884 - 1959). Останні роки життя провів за кордоном, працюючи в галузі освіти, над збереженням української культури, над вихованням молоді. Тернопіль, 2004 рік.

Віталій Бендер. „Марш молодости". До книжки відомого письменника, журналіста, громадсько-політичного діяча української діяспори ввійшли три головні його твори – „Станція Пугаловська", „Фронтові дороги" і „Марш молодости". Крім художніх творів, зокрема оповідань та віршів, книгу доповнює низка статтей. Видавництво „Юніверс", Київ, 2005 рік.

Збірка-Коляда Товариства Вояків УПА в ЗСА ім. ген.-хор. Романа Шухевича-Тараса Чупринки на хворих і інвалідів вояків УПА в Україні за 2004/2005 рр.

Щира подяка Всім за Коляду на хворих і інвалідів вояків УПА в Україні!
Вітаємо з Різдвом Христовим і Новим Роком! Бажаємо Веселих Свят, Щасливого Нового Року!
Христос Родився! Славімо Його!
Головна Управа Т-ва Вояків УПА в ЗСА

Збіркова листа ч. 04001 – Lehigh Valley/Allentown, Pa. – Уповноважений: Петро Гомка
$50 Когут Стефан (похоронне заведення); $35 ООЧСУ – 20 Відділ Аллентавн; по $25 Гомка Петро, Турко Роберт; по $20 Кацапир Стефан, Муха Стефан, Олещук Роман, Стасів Іван, Чаплинський Іван, Чаплій Василь, Ядловський Іван; $15 Юречко Ольга; по $ 10 Ґобуш Василь, Ґудз Анастазія, Морковчук Евгенія.

Збіркова листа ч. 04002 – Баффало, Н.Й. – Уповноважений: Андрій Городецький
$200 Городецький Андрій; $100 Блендоногий Михайло; $40 Мороз Ігор; по $20 Баранецький Дмитро, Головатий Любомир, Ґрега Василь, Коцай Михайло, Пітолай Дмитро, Тужницький Михайло; по $10 Палко Роман о., Паславський Микола, Стасюк Марк'ян, Федик Роман, Хома Роман.

Збіркова листа ч. 04005 – Гартфорд, Кон. – Уповноважений: Володимир Левський
$60 Левський Володимир.

Збіркова листа ч. 03006 – Гемстед, Н.Й. – Уповноважений: Мирон Мицьо
по $ 250 Самопоміч ФКК, 42-ий Відділ ООЧСУ – Лонг Айленд; 200 Відділ УККА – Лонг Айленд.

Збіркова листа ч. 04009 – Ґлен Спей, Н.Й. – Уповноважений: Е. Мартинець
по $50 Мартинець Софія і Зюна, 54 Відділ ООЧСУ; $25 Опарик Танасій і Анна; по $20 Балабан Володимир, Ґеба Іван, Конрад Карел і Клавдія, Кореновський Юрій; по $10 Босак Василь і Ганна, Плескун Анна.

Збіркова листа ч. 04010/11 – Дітройт, Миш. – Уповноважений: Роман Андрушків
$250 Пліхота Іван (в пам'ять батька сл. п. Евгена Пліхоти, вояка УПА); $200 Кредитівка „Самопоміч"; $150 Кредитівка „Будучність"; по $100 Андрушків Роман і Богданна, Пліхота Марія; $55 Стеткевич Ярослав; по $50 Злочовський Северин і Марія, Коваль Володимир і Анна, Масловська Михайлина, Озарків Катруся, Цяпа Михайло, Юрків Юрій і Зеня; по $25 Кушнір Володимир, Москалюк Петро і Ерна, Пліхота Богдан, Пліхота Евгенія, Москалюк Петро і Ерна (помилково не поміщена в минулому році); по $20 Березюк Софія, Богай Оля, Богай Тарас і Леся, Куций Петро і Варвара, Скульський Володимир, Трицецька Ірина, Тустанівський Володимир і Софія, Федорів Іван і Марія; по $10 Малимука Юлія, Репета Евген і Люба.

Збіркова листа ч. 04015/16/17 – Ірвінґтон, Н.Дж. – Уповноважений: Степан Кметь
$500 „Самопоміч" – Кліфтон; $200 Литвин і Литвин – Юніон; по $100 „Самопоміч" – Нюарк, Чіровський Лео д-р; по $50 Small A. & Co., Іванчук Катерина, Мостовий Орест, Олесницький М., д-р, Ольшанівська Божена, Равриш Е. (Big Stas), Рубан Лідія, Федаш Орест, Феденишин Стефа, Худьо Богдан д-р, Явний Л. М., д-р, Ярко Михайло; $35 Ричок Петро; по $30 Данилюк Володимир, Шегедин Тарас, д-р; по $25 Андрушків Роман, Андрейчук Андрій, Батьків Павло, Василик Тарас, Васьків Володимир, Вох Дмитро, Галій Іван, Кметь Степан, Кульматицький Володимир, Лазірко Олег, Лапичак-Лесько Л.М., Цюрпіта Василь; по $20 Богун Н, Гайдучок Богдан, Галькович Зенон, Дзіман Михайло, Завіруха Михайло, Котляр Іван, Кузюпа Михайло, Лисинецький Орест, Симчин Іван і Богданна, Мигаль Роман, Пиз М.Т., Твардовський О., Федор Михайло; $15 Рак Дора; по $10 Бойко Роман, Васильків Йосип, Вінтонів Василь, Краєвський Нестор, Осціславський Евген. Полянський Теодор, Ричок Роман, Юрчук І. О.; 5 Василенко Ростислав.

Збіркова листа ч. 04023 – Ірвінґтон, Н. Дж. – Уповноважений: Іван Кушнір, Іван Васічко
$50 Укр. Горож. Клюб – Картерет; $30 Кушнір Іван; по $20 Кузишин Богдан, Дитиняк Володимир, Сінчура Зенон, Глущак Роман, Васічко Іван, Матлага Василь, Ульгурський Іван; $15 Турко Яків; по $10 Коваль Іван, Сипеляк Евстахій, Янів Володимир.

Збіркова листа ч. 04025 – Джерзі Сіти, Н. Дж. – Уповноважений: Павло Фуґа
$100 Кредитівка „Самопоміч"; по $20 Ґуралевич С., Marlboro, NJ, Фуґа П.

Збіркова листа ., 04026 – Йонкерс, Н.Й. – Уповноважений: Футала Лев
$3,000 Федеральна Кооператива СУМА; $120 Осередок СУМА в Йонкерсі, $100 11-ий Відділ ООЧСУ; по $50 Козіцький Володимир і Анна, 2-ий Відділ ООЛ, Футала Лев і Галя.

Збіркова листа ч. 04027/28/29 – Йонкерс, Н.Й. – Уповноважений: Богдан Ковалик, П. Шкафаровський
$500 Сидор Христина; по $100 Дуда Петро, Руденський Юрій, д-р; по $50 Бурчак Андрій і Дзвінка, Горбачевський Андрій і Дарка, Івасютин Дмитро, Кіцюк Ярослав і Марія, Ковалик Богдан і Ірина, Коцибала Святослав, Куземчак Іван і Барбара, Макаренко Ігор і Дарія, Микитин Павло і Надя, Моцюк Ярослав, Ціховляс Андрій, Шкафаровський Петро і Марія, Шульган Стефан, Шевчук-Біланич Світлана; по $40 Шевчук Лада, Щур Любомир і Леся; $30 Гованський Стефан і Марія, Камінський Петро, Кулинич Оксана, Муль Петро; по $25 Бабяк Корнило і Евгенія, Ґермано Марія, Дашко Мирон, Закотир'я Василь і Марія, Заяць Павло, Кіцюк Ярослав П., Климко Уршуля, Коцибала Аркадія, Коцур Теодор і Дорота, Мельничук Карло і Франсес, Островський Теодор і Анна, Палилик Ярослав і Леся, Ревак Семен, Титла Богдан, Трохимчук Роман і Алла, Щур Володимир і Еміли, Щур Осип і Анна; Гац Ярослав , Капітула Стефан і Тереза, Коцур Анна, Рудзанич Лідія, Форошовська Марія; по $15 Барна Михайло і Анна, Дудар Розалія, Ференц Марія; по $10 Бабин Ірина, Кукіль Тетяна і Олег.

Збіркова листа ч. 04030 – Клівленд, Огайо – Уповноважений: Іван Оліяр
по $ 50 Оліяр Ігор, Оліяр Каплан Дарія, Опалюх Юзько; $30 Мозіль Дмитро; по $25 Оліяр Іван і Ева, Чомко Христина, Чомко Юстина; по $20 Чайка Іванка, Янсіць Ганя.

Збіркова листа ч. 04031 – Клівленд, Огайо – Уповноважений: Петро Дмитрик
$100 Краснянський Ярослав;$50 Пасічник Марія; $25 Дмитрик Петро; по $20 Гальчук Микола, Данило Микола, Дмитрик Богдан, Женчур Ігор, Ільчишин Василь. Палайда Дмитро, Чапський Михайло; по $10 Боднарук Роман, Дрозд Стефан, Мисів Анна, Стадник Іван, Якима Володимир.

Збіркова листа ч. 04032 – Клівленд, Огайо – Уповноважений: Тарас Бурий
По #100 Кредитова Кооператива „Самопоміч", Кріслаті Стефа і Ігор; по $50 Бурий Софія і Тарас, Кріслаті Дозя і Зенон; $10 Венґрин Марія і Петро.

Збіркова листа ч. 04033 – Клівленд, Огайо – Уповноважений: Швець Ілля
По $50 Головчак –похоронне заведення, Колодій - Лазута – похоронне заведення; по $25 Цьобан Ярослав і Ева, Швець Ілля; по $20 Лесюк Володимир, Мішкевич Михайло; $10 Бойко Петро.

Збіркова листа ч. 04034 – Клівленд, Огайо – Уповноважений: Богдан Рошецький
$50 Рошецький Богдан і Оксана; по $20 Блашків Олександер, Воляник, д-р, Горбань Михайло і Катерина, Каваць М., Мельник Оля і Василь, Собчак Василь, Фаріон Орест; $15 Мельникович М.

Збіркова листа ч. 04036 – Клівленд, Огайо – Уповноважений: Михайло Моцьо
По $50 Гейниш Е. М., Мурал Роберт і Христина, Самокишин Левко, Фаріон Д., д-р; по $25 Завадівський Ярослав, Клос Мирон, Махлай Ігор, д-р; по $20 Бак Іван і Анна, Баслядинська Б., Бей Марко, Богуславський Віктор, Гладун І., Данилевич М., Демянчук Богдан, Завадівський Григорій, Кичун Богдан, Клос О., д-р, Ліщинецький Василь, Лобур Вірослав, Лялюк Михайло, Моцьо Михайло, Мудрі Люба, Оришкевич Ю., Пащин Олег, Пенгрин Петро, Петрина Ярослав, Садовський Борис, Самокишин Богдан, Соляр Михайло, Швабінський Теодор; по $10 Б. Володимир, Крутиголова Микола, Мудрак Василь, Світлик Михайло, Столяр В., Столяр В., Швед Стефанія; по $5 Думич Стефанія, Струк, Чабан Казимир.

Збіркова листа ч. 04041 –Лаконія, НГ – Уповноважений: Василь Куцман
$100 Куцман Василь; по $50 Куцман Тарас, Мандич Петро; по $ 20 Максимович Ярослав, Шиманські Анна; $10 Пуців Ліна.

Збіркова листа ч. 04042 – Ню Бранзвик, Н. Дж. – Уповноважений: Левко Стефанія і Петро
По $100 Левко Михайло, д-р, Українська Національна Кредитова Спілка; по $25 Ґенсьор Іван, Головінська Бацвин О., Левко Петро і Стефанія, Старожитник Ярослав, Старожитник Ірена; по $20 д-р Головінський Іван, Кець Василь, Літовинський Франко, Лонишин Софія, Ратич Іванна, д-р, Ратич Р. і Т., Симаць Орест, Старожитник Роман, Стойко М. В., Хомут Василь; по $15 Бобеляк М. і Л., Говданович Богдан; по $10 Котис Богдан, Мигаль Олена, Осціславський Евген, Павляк Кристина, Попиль Н. і М., Рудзінський Л., Слободян Марія, Трач Павліна, Ящишин Оля; $7 Чеча Демян; $5 Ставничий Ірина; $3 Ірина.

Збіркова листа ч. 04045– Ню Гейвен, Кон. – Уповноважений: Стефан Данів
По $100 Височська Марія, Данів Стефан, Попель Ярослав; по $20 Антонишин Богдан і Марія, Вольницький Ігор, Ґіна Григорій і Анна, Гузик Іван, Данів Стефан і Параня, Дубно Орест, Корнієнко Петро, Собко Йосиф і Анастазія, Струк Петро, Хома Платон; $15 Крохмальницький Роман; по $10 Мандич Зенон, Рудик Марта, Сова Богдан, Юречко Василь $5 Ле-вицький Лев.

Збіркова листа ч. 04047 – Ню Йорк, Н.Й. – Уповноважений: Борис Галаган
$200 Галаган Борис.

Збіркова листа ч. 04049 – Ню Йорк, Н.Й. – Уповноважений: Юлія Копчинська
$1,000 Федеральна Кред. Кооператива „Самопоміч"; по $100 Лозинський Аскольд і Роксоляна, Решітник Марія; по $50 Вишивана Мирослава, Гусак Марія і Петро, Копчинська Юлія, Лозинська Марія, Олексин Фріда, Т-во Самопоміч Н.Й.; $10 Шепарович Марія.

Збіркова листа ч. 04051 – Трентон, Н.Дж. – Уповноважений: Михайло Шевців
По $25 Сеник Ігор, Сеник Христя і Богдан, Федорович Зенон, Шевців Михайло; по $20 Гафткови Надя і Іван, Кузик Наталка і Роман, Лашин Дарія і Михайло, Терещук Петро, Штерналь Ігор; по $10 Біскуп Петро, Галайдіда Мирон, Ґоянюк Зірка, Куць Йосиф, Литвин Володиир, Тутко Микола, Шевців МкКарті Мирослава, Шилкевич Стефан.

Збіркова листа ч. 04053 – Трой, Н.Й. – Уповноважений: Василь Коцур
По $25 Коцур Василь, Левицький Василь, Макух Евгенія; $20 Роман Василь; $10 Хорват Катерина; $5 Коцан Анна.

Збіркова листа ч. 04055 – Філядельфія, Па. – Уповноважений: Михайло Ковальчин
По $250 Кредитівка „Самопоміч", Український Клюб (24 вул.); $150 Ковальчин Михайло; по $100 Банк „Певність", Білос Слава і Мирон, $100 Відділ „Самопоміч", д-р Качай Марта, д-р Почорило Ераст, ЗУАДК, Ковальчин Тарас і Дарія, мгр, Насевич М. – похоронне заведення, СУК Провидіння, УККА, Відділ Філядельфія, Хомяк Лев і Ляриса; $75 д-р Весолович Іван; по $50 Гавриш Степан, Дяченко Петро, д-р Саляк Володимир, Козак Григорій, інж., Кушнір Ігор, ООЧСУ, Відділ Філядельфія, Павлюк Ніля Борис, інж., Павлюк Ігор, інж., Пришляк Микола і Розалія, СУМ, УНС – 239 Відділ, Штаба Іван, Яворський Іван; по $30 Мірчук Ігор, д-р, д-р Бандера Володимир, Кушнір Мирон і Анна, Сілецька Люба; по $25 д-р Кий Ляриса, Колінко Оксана, Матейко Ярина, Миско Зореслава, Мірчук Анізія, Панчак Василь і Марія; по $20 Борецький Методій, інж., Давид Григорій, Дзюба Віктор, Кусень Софія, Майчук Михайло, Марків Евген і Лідія, Матляк Давид, Риндич Володимир, Станько Петро, Тодорів Богдан і Віра, Яримович Оксана і Зенон; $15 Казанівський Богдан; по $10 НН, Чорнобіль Зенон.

Збіркова листа ч. 04056 – Філядельфія, Па. – Уповноважений: Щерба Петро
$120 Щерба Петро і Евгенія, $50 Столяр Ірена, д-р.

Збіркова листа ч. 04057 – Філядельфія, Па. – Уповноважений: А. Стефурак
$25 Стефурак Анна.

Збіркова листа ч. 04057 – Філядельфія, Па. – Уповноважений: В. Вакула
$50 Вакула Віктор; $ 25 Сілецький Роман.

NJ); по $10 Світенко Лонгин (Berlin, NJ), Лісниа Зіна (Atco, NJ), по $5 Дукан Ярема (Siclerville, NJ), Флюнт Марія (Siclerville, NJ).
Збіркова листа ч. 04067 –Чикаго, Іл. – Уповноважений: Надія Голяш
$50 Ґоляш Надія; $30 Ґоляш Роман; по $25 Тимцюрак Оля, Тюн Володимир; Феш Михайло (Tucson, Arizona); $15 Партикевич В.
Збіркова листа ч. 04068 –Чикаго, Іл. – Уповноважений: Мирон Лущак
$500 Каса Самопоміч; $100 Бігун Роман; по $50 Яцківський Роман, Сидоренко Ярослав, Лущак Мирон, Добровольський Мирон $30 Прокіп Василь; $25 Головка Роман; по $20 Тельвак Іван, Слободян Стефан; по $10 Тирян Анастазія, Осика Марія, Мороко Стефанія.
Збіркова листа ч. 04069 – Ст. Пітерсбург, Фла. – Уповноважений: Орест Ґалан
По $100 Ґалан Орест і Мирослава, Савка Осип і Слава; $50 Дмитраш Василь і Таня; по $25 Куць Олесь і Ірина, Солтівська Віра; по $20 Жупанський Михайло, Край Михайло, Панчук Григорій і Елсі, Сембай Ярослав і Розалія; $10 Головата Лариса.
Збіркова листа ч. 04071 – Чикаго, Іл. – Уповноважений: Д. Гайдук
$100 Лущак Іван; по $50 Гайдук Дмитро, Запухляк Іван, Овчарчин Дмитро, Шагай Ігор, Ванжура Оксана, Запухляк Іван і Настя; $40 Запухляк Осип; $25 Куляс Ярослав; по $20 Красіцкі Володимир і Ева, Фелів Михайло і Марія, Парфієвич Анна; $10 Мінетті Віктор.
Збіркова листа ч. 04072 – Чикаго, Іл. – Уповноважений: Оксана Зрада
$50 24-ий Відділ ООЧСУ.
Збіркова листа ч. 04073 – Чикаго, Іл. – Уповноважений: М. Васько
По $50 Музика – похоронне заведення, Ольховий Микола і Оксана; $30 Сірий Володимир; $20 Васько Марія, $15 Нечітке (Софія); по $10 Нечітке, Сендунь Дмитро.
Збіркова листа ч. 04074 – Чикаго, Іл. – Уповноважений: Лев Боднар
По $50 Боднар Богдан і Ліля, Боднар Мирон і Адріяна; по $25 Боднар Уляна, Боднар Лев, Ставничий Осип.
Збіркова листа ч. 04084 – Асторія, Н.Й. – Уповноважений: Головна Управа
$30 Загнійний Ніна; по $25 Вітюк Іван, Лехіцький Іван; по $20 Балабан Емілія і Александер, Коваль Осип і Софія.
Збіркова листа ч. 04085 – Бейсайд, Н.Й. – Уповноважений: Головна Управа
$30 Содоль Петро.
Збіркова листа ч. 04086 – Бронкс, Н.Й – Уповноважений: Головна Управа
$40 Іванчишин Василь і Ірена; $25 Барабаш Богдан, $20 Твердовський Микола.
Збіркова листа ч. 04087 – Бруклин, Н.Й. – Уповноважений: Головна Управа
$25 Стець Василь і Марія; $10 Данилів Павло.
Збіркова листа ч. 04088 – Флашінг, Н.Й. – Уповноважений: Головна Управа
$50 Михайлів Богдан; $25 Іванчук Адріян і Ліліян.
Збіркова листа ч. 04089 – Джамейка, Н.Й. – Уповноважений: Головна Управа
$100 Оберишин Ярослав; $25 Шмігель Мирослав і Надія.
Збіркова листа ч. 04090 – Ню-Йорк, Н.Й. – Уповноважений: Головна Управа
По $50 д-р Доберчак Татяна і Марта, Качор Богдан і Іванна; $25 Фурда Лідія і Михайло; по $ 20 Івашків Евген і Евгенія, Ґбур Михайло і Ірена, Ганущак Микола і Стефанія.
Збіркова листа ч. 04050 – Рочестер, Н.Й. – Уповноважений: Головна Управа
По S25 Глушко Ярослав і Ліли, Захарків Іван і Лідія.
Збіркова листа ч. 04091 – Ріджвуд, Н.Й. – Уповноважений: Головна Управа
$10 Макар Іван.
Збіркова листа ч. 04092 – Ютика, Н.Й. – Уповноважений: Головна Управа
$25 Ущинський Осип.
Збіркова листа ч. 04093 – Вест Гартфорд, Кон. – Уповноважений: Головна Управа
$20 Шагай Петро.
Збіркова листа ч. 04094 – Вілмінгтон, Де. – Уповноважений: Головна Управа
$30 Зарицький Петро і Марія.
Збіркова листа ч. 04095 – Вієнна, Ва. – Уповноважений: Головна Управа
$25 Нестерчук Юрій і Оксана.
Збіркова листа ч. 04096 – Натлей, Н.Дж. – Уповноважений: Головна Управа
$50 Бачинські Марія Оксана.

Допомоги членам Всеукраїнського Братства ОУН-УПА в 2005 році (Списки в Головній Управі)

Вінницька область $ 50.00, Житомирська область $1,175.00, Київська область $1,300.00, Одеська область $ 50.00, Полтавська область $50.00, Рівненська об-ласть $15,000.00, Сумська область $ 50.00, Рівненська область $15,000.00, Сумська область $ 50.00, Черкаська область $1,225.00, Чернігівська область $ 50.00, Головна Булава ВБ ОУН-УПА $3,500.00, Польща $2,500.00. Всього разом в 2005 році $27,500.00.

Адреса Головної Управи Т-ва Вояків УПА, бажаючим скласти пожертви на хворих і інвалідів воякі УПА:
Society of Veterans of Ukrainian Insurgent Army, Inc., 61 Bryant Road, Yonkers, NY 10701, Tax Exempt Number: 13-3701785.

Гумор шкільних зошитів

Гамлет спершу був, а потім не був.
Мавпа раніше жила на деревах, а коли спустилася, то стала людиною.
Білі ведмеді живуть тільки взимку.
Північний океан дуже льодовитий.
Хрестоносці ходили у захоплюючі грабіжницькі походи.
Якщо фараон був поганим, його вбивали, а коли добрим, з нього робили мумію.
Для того, щоб навчити дітей малювати, треба добре набити око і руку.
Коли князь Ігор побачив, що він і його військо перебиті, то вирішив втікати.
У наших лісах водяться олені, вовки, зайці, а також лісники.
В сучасних крамницях роблять окремо вхід і вихід. щоб люди в проході не схрещувалися.
Жінка стоїть поряд з чоловіком, але вона може зробити й більше.
Вольтметр названо на честь Вольтера, який придумав електрику.
Телепатія – це абетка, яку придумав Морзе.
Напруга вимірюється у валетах.
Найчарівнішим місцем на тілі Марії були її очі.
Ілля Муромець був сміливим богатирем – він не боявся боротися з солов'ями і розбійниками...
Кожний день у школі – це зайві знання.
Діоген жив у бочці, як колишні безпритульні.
Удівець – це чоловік вдови.
Богдан Хмельницький послав російському цареві телеграму.
Мені подобаються усі німці, крім французів.

Зібрав **Юрій Хорощанський**

ФІЛАТЕЛІЯ

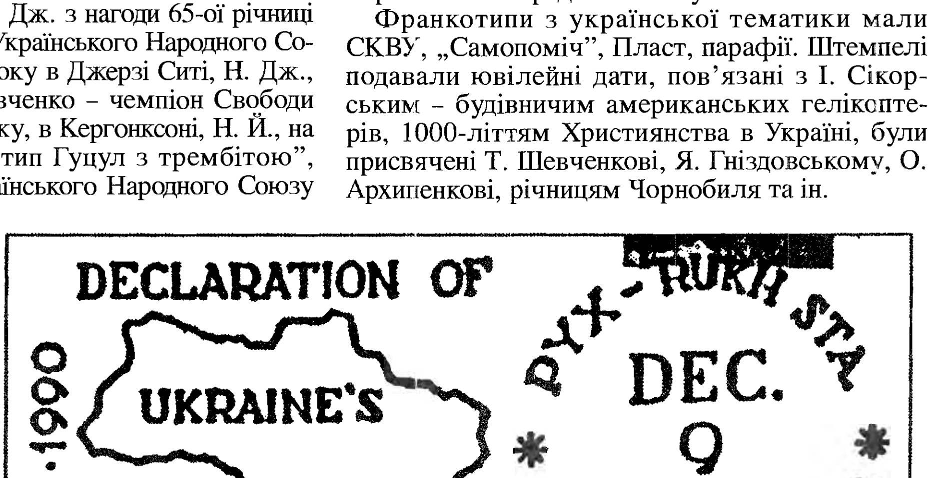
Українська тематика на американській пошті

ВОРЕН. Миш. 1994 р. Поштовий штемпель до 100-річчя УНСоюзу

Відомий філателіст Андрій Д. Сольчаник з Мідії, Па., опублікував в журналі „Філателія України" (ч. 5-6, 2005 р.) велике дослідження „Відбитки поштових штемпелів та франкувальних машинок США з українською тематикою", яке охоплює 65 випадків застосування таких погашень. В їх числі поважне місце посідають франкування УНСоюзу. Наприклад, такі франкотипи були застосовані від лютого 1959 року в Джерзі-Ситі, Н. Дж. з нагоди 65-ої річниці УНСоюзу „Вступи до Українського Народного Союзу!"; від січня 1961 року в Джерзі Ситі, Н. Дж., діяв напис „Тарас Шевченко – чемпіон Свободи 1861–1961"; від 1961 року, в Кергонксоні, Н. Й., на Союзівці був франкотип Гуцул з трембітою", вживаний оселею Українського Народного Союзу – Союзівкою; від вересня 1963 року на Союзівці зображувався герб гетьмана Івана Мазепи з нагоди посвячення пам'ятника гетьманові Іванові Мазепі на оселі; від вересня 1964 року до 70-ої річниці: „Вступи до Українського Народного Союзу!".

Франкотипи з української тематики мали СКВУ, „Самопоміч", Пласт, парафії. Штемпелі подавали ювілейні дати, пов'язані з І. Сікорським – будівничим американських гелікоптерів, 1000-літтям Християнства в Україні, були присвячені Т. Шевченкові, Я. Гніздовському, О. Архипенкові, річницям Чорнобиля та ін.

ЧИКАҐО. 1990 р. Штемпель до Декларації про суверенітет України.

Археологічні розкопки в Батурині тривають

Вже шостий рік щоліта канадсько-українська експедиція провадить розкопки міста Батурина на Чернігівщині. Цей археологічний проєкт спонзорує Програма дослідження Східньої України ім. Ковальських при Канадському інституті українських студій (КІУС), Наукове товариство ім. Шевченка в Америці (Фонд ім. Юрія Кузьва) та Понтифікальний інститут середньовічних студій (ПІСС) у Торонто. Фонд українських студій (Гарвардський університет), Меморіяльний фонд ім. Марусі Онищук та Іванка Харук (КІУС), „Nursing Care Inc." (Вуд дайл, Ілиной), „Українські градуанти Віндзору і Дітройту", Фундація „Прометей", кредитова спілка „Будучність" (Торонто), Українське національне об'єднання та Фонд „Поміч Україні" (Монреаль) підтримали дослідження Батурина дотаціями у 2005 році. Щиро дякуємо також всім численим особам з українських громад у США і Канаді, які щорічно жертвують на цей проєкт. Створений Президентом України „Фонд Батурина" теж уперше допоміг у цій праці. Провідний дослідник козацько-гетьманської держави і директор КІУС проф. Зенон Когут та президент НТШ А д-р Лариса Онишкевич є академічними дорадниками проєкту.

У 2005 р. склад Батуринської експедиції збільшився до 150 студентів та науковців з університетів Чернігова і Ніжина та Києво-Могилянської академії. Керівником експедиції є д-р Володимир Коваленко (Чернігівський університет).

Д-р Володимир Мезенцев (Торонтський університет) брав участь як науковий співпрацівник КІУС, відповідальний за Батуринський проєкт. Проф. Мартін Дімнік (ПІСС) завідує фондами та допомагає опублікуванню результатів розкопок у Канаді.

Минулого літа на території міської цитаделі відкрито рештки двох напівземлянкових жител з глиняними печами доби Київської Русі. Ці знахідки підкріплюють думку археологів про те, що давній Батурин виріс навколо невеликої фортеці, побудованої в XI ст. на березі р. Сейм, південному рубежі Чернігівського князівства.

Експедиція розкопала залишки ґалерії чи ґанку центрального гетьманського палацу в цитаделі. Там чітко простежуються сліди пожежі 1708 р., яка зруйнувала цю державну споруду. Резиденція гетьманів Дем'яна Многогрішного (1669-72 рр.) та Івана Самойловича (1672-87 рр.) була порівняно великою, прямокутною, одноповерховою кам'яницею, перекритою склепіннями. На місці колишньої фортеці вдалось віднайти цвинтар головного храму гетьманської столиці, собору Живоначальної Трійці, який звели до 1692 р. на кошти Мазепи. Собор також було розорено 1708 р. Сподіваємось у наступні літні сезони розкопати фундаменти Троїцького собору та його високої дзвіниці, яку в старому Батурині називали „Мазепин стовп".

Археологи відкрили залишки кількох дерев'яних жител мешканців фортеці, спалених під час погрому. Виявили також кістяк забитого підлітка, а поруч – обгорілий череп іншої жертви. На терені фортеці знайдено 15 срібних і мідяних польських, чеських та російських монет, три натільні хрести, частини ґравірованої мідяної оправи ікони чи книги, два срібних кільця та мідяний перстень-печатку з різьбленим зображенням Адама і Єви, два фраґменти тканини й парчеву тасьму, керамічні полив'яні люльки у формі квітки та чобітка, числені уламки вишуканих кахлів з рельєфними орнаментами, якими облицьовували печі у палатах гетьманів та козацької верхівки, фраґменти столового мальованого керамічного і скляного посуду XVII-XVIII ст., а також мушкетні і пістольні кулі, гарматні ядро і картеч та наконечник списа – реліктн героїчної оборони Батурина.

Особливо цікавим є уламок скляної посудини з уривком напису кирилицею. Разом з такими археологічними знахідками, як фраґменти скляної чорнильниці (каламара) та персня з печаткою, якою завіряли листи, грамоти та інші документи, це є свідченням про поширення писемности серед козацької старшини, що мешкала у гетьманській столиці.

У 2005 р. збільшено обсяг розкопок палацу Мазепи, який був пограбований нападниками у 1708 р. Археологи розкопали нові частини підмурків палацу та його прибудови. Згідно з малюнком цього палацу від 1744 р., його основна частина мала три поверхи у стилі західньоевропейського чи, точніше, італійського бароко. Однак, ошатний декор екстер'єру доповнили елементами, запозиченими з архітектури українського бароко. Підлога була викладена фігурними теракотовими і блакитними полив'яними керамічними плитками. Вирогідно, ці високоякісні будівельні та декоративні матеріяли палацу виробили батуринські керамісти, що населяли Гончарівку. Останні археологічні студії показують, що столичний палац Мазепи був видатною спорудою, яка за архітектурою не мала прямих аналогій в Україні і на Заході, але виявляла деякі місцеві особливості декору.

Улітку 2005 р. в межах валів цитаделі й фортеці експедиція відкрила 33 поховання батурян кінця XVII - початку XVIII ст. (Мазепиного часу). З них 17 кістяків дітей та жінок, поховані без трун у неглибоких ямах, та людські рештки без слідів поховання вважаються жертвами трагедії 1708 р. Уперше знайдено два парні родинні поховання жінок з їх дітьми чи онуками, які, явно, були забиті одночасно. В цілому, у Батурині з 1996 р. до 2005 р. археологи розкопали 92 поховання, більшість яких – 48 поховань – належить цивільним небоєздатним мешканцям, що загинули від каральної акції царських військ у захопленій столиці Гетьманщини.

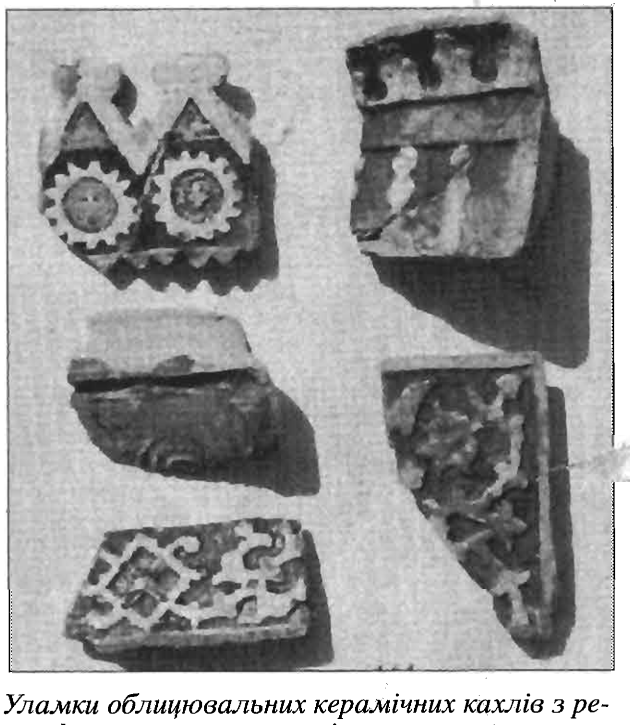
Серед могильних старожитностей Батурина, датованих до 1708 р., варто згадати поховання старого козака. Біля його черепа було поставлено скляну чарку для горілки. Такий звичай виглядає як пережиток язичницького поховального обряду і зустрічається у вивченні Батурина козацького періоду вперше.

У світлі нових археологічних досліджень Батурин постає як один з провідних центрів розвитку культури українського бароко. Нищівне розорення гетьманської столиці у 1708 р. різко підірвало її інтенсивне піднесення. Відроджене місто за Розумовського вже не спромоглось відновити колишніх широких економічних і культурних зв'язків з Заходом та високого рівня художнього ремесла і самобутнього народного мистецтва блискучої Мазепиної доби.

Канадсько-українська археологічна експедиція плянує продовжити розкопки Батурина у 2006 р. Археологи звертаються до українських фундацій, установ та громад у Америці та Канаді з проханням підтримати цей проєкт. Тих доброчинців, хто бажає допомогти подальшим розкопкам Батурина, ляболаторним аналізам археологічних знахідок та публікації результатів цих дослідів, ласкаво просимо надіслати чеки з пожертвами за адресою: Prof. Martin Dimnik, Pontifical Institute of Mediaeval Studies, 59 Queen's Park Cr. E., Toronto, Ontario, Canada M5S 2C4. Будь ласка, випишіть Ваші чеки на: „Pontifical Institute of Mediaeval Studies, Re: Baturyn Project". Цей інститут адмініструє коштами, які українські організації, компанії та приватні особи пожертвували на проєкт, і надішле посвідки для сплачування податків. Всім спонзорам і жертводавцям буде висловлена подяка в публікаціях та публічних лекціях, пов'язаних з проєктом.

За додатковою інформацією про Батуринський археологічний проєкт прошу звернутись до автора цієї статті (Dr. Volodymyr Mezentsev, 100 High Park Ave. Apt. 808, Toronto, Ontario, Canada M6P 2S2. Тел.: (416) 766-1408. Електронна пошта: v.mezentsev@utoronto.ca). У автора можно також замовити відеокасету (VHS) з професійним науково-популярним документальним фільмом про історію і культуру Батурина козацької доби та розкопки міста у 2001-02 рр. українською чи англійською мовами.

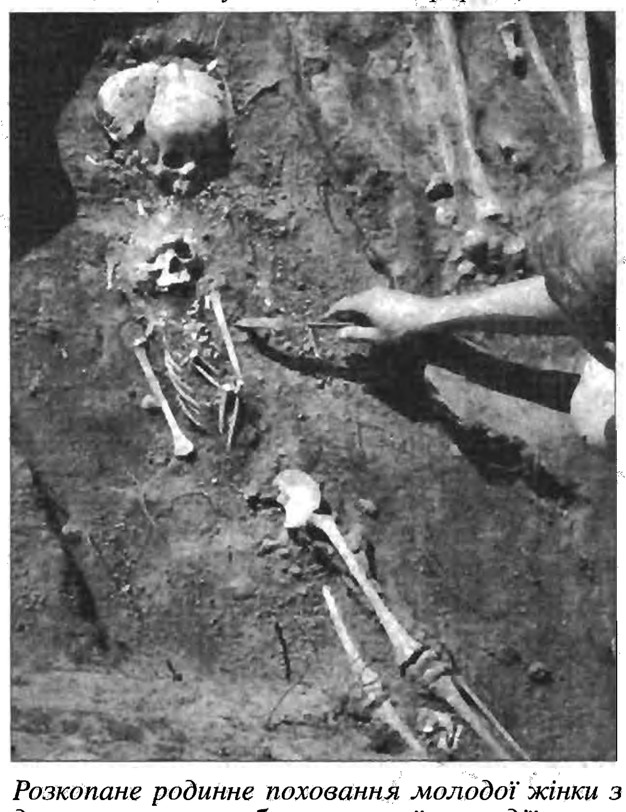
Д-р Володимир Мезенцев

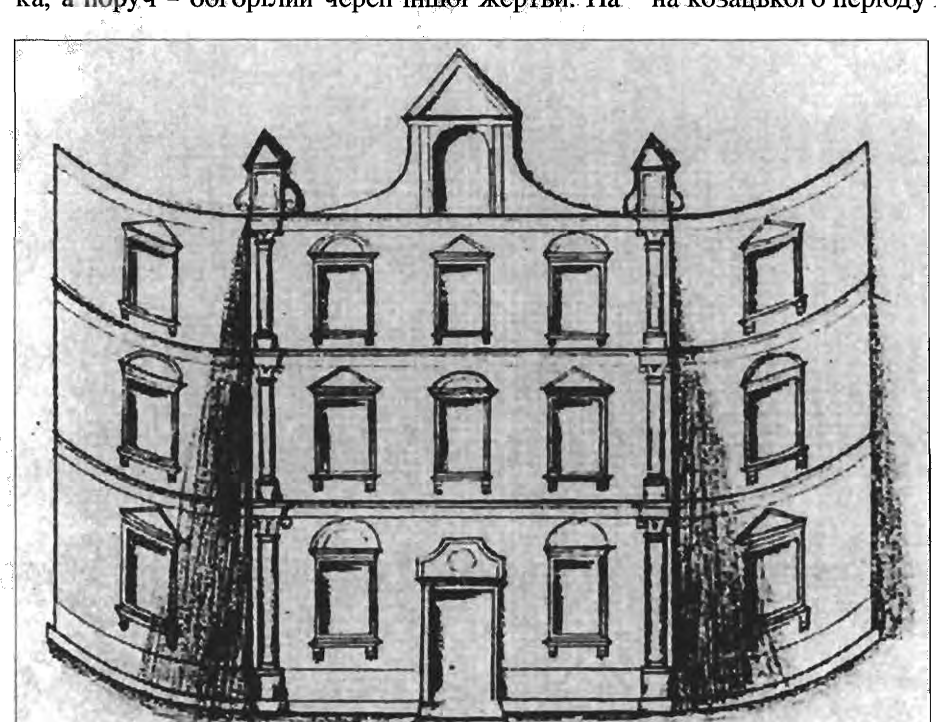
Уламки облицювальних керамічних кахлів з рельєфним геометричним і рослинним орнаментом та багатокольоровою поливою, вироблених у Батурині за Мазепи.

Керамічні чубуки люльок, вкриті зеленою поливою, знайдені у гетьманській фортеці.

Розкопане родинне поховання молодої жінки з дитиною – жертв батуринської трагедії.

Малюнок руїн палацу гетьмана Мазепи в околиці Гончарівка під Батурином, 1744 р. (Національний музей у Стокгольмі).

У великому смутку повідомляємо родину, приятелів
і знайомих, що в п'ятницю, 9 грудня 2005 р. відійшов у вічність
на 82-му році життя, наш найдорожчий
МУЖ, БРАТ і СТРИЙКО

бл. п.

МИХАЙЛО БІЛИК

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 15 грудня 2005 р. в українській католицькій церкві Христа Царя, а відтак на цвинтарі св. Марії у Факс Чейсі, Па.

Залишені у смутку:
дружина – НАДІЯ
сестра – МАРІЯ з родиною в Україні
стриєчні брати:
– ОЛЕКСАНДЕР БІЛИК з дружиною ІВАННОЮ
– МИХАЙЛО БІЛИК
братанки:
– ТУНЯ ШАТИНСЬКА з мужем ТЕОДОРОМ і дітьми
– ЮРІЙ
– СТЕФКО з дружинолю АНДРЕЄЮ і синком
– РОМАН
– ІРЕНА
– МАРТА
родина в США і Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що в неділю,
18 грудня 2005 р.відійшов у вічність
на 92-му році життя наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО і БРАТ

бл. п.

інж.ОСИП БОБА

нар. 14 жовтня 1914 р. у Сторонятині, Україна.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – ОЛЬГА
донька – РОКСОЛЯНА
сестри – СЛАВА з родиною в Україні
– НАДЯ з родиною в Україні
швагер – ТАРАС ГАЛІБЕЙ з дружиною РУТОЮ і родиною
родина – ТАРАС ЦМАЙЛО КУЛЬЧИЦЬКИЙ з родиною
– РОМАН ГАЛІБЕЙ з родиною

ПАНАХИДА ВІДБУДЕТЬСЯ в понеділок, 26 грудня 2005 р. о год. 4-ій по полудні в похоронному заведенні Литвин і Литвин, Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться у вівторок, 27 грудня, о год. 11-ій ранку в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а відтак на цвинтарі Gate of Heaven in Hawthorne, NY.

Вічна Йому пам'ять!

В ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

Інж.-мґр. ЛЕВА ЯЦКЕВИЧА

Минуло десять років від часу відходу у вічність мого найдорожчого мужа і довголітнього редактора колонки „Життя і Знання" часопису „Свобода", Лева Яцкевича.

Лев Яцкевич, по професії інженер-механік, був також визначним громадським діячем, літератором і журналістом, як і великим прихильником Української Науки. Народився він у Стрию в Галичині 1907 року. Диплом інженера-механіка здобув у Львівській Політехніці в 1935 році. До воєнного часу працював професійно як інженер-механік при Дирекції державних лісів в Радомі корінної Польщі, а опісля як доцент Львівської Політехніки.

Переїхавши до США в 1949 року з біженського табору в Берхтесгадені, Баварія, поселився з родиною у Філядельфії. Тут працював він спершу у фірмі „Вестінґгавз" як конструктор парових та газових турбін та рівночасно навчався дослідної механічної інженерії в програмі вищих студій „Делеварського Університету", де 1963 року осягнув додатковий ступінь маґістра дослідної інженерії. Згодом, Лев Яцкевич перейшов на федеральну посаду при американській військовій флоті (US Havy) на становище головного дослідного інженера систем видалення літаків та ракет з кораблевих платформ.

Крім своєї професійної праці, Лев Яцкевич вирізнився в громадському житті як засновник та довголітній голова відділу „Товариства Українських Інженерів Америки" у Філядельфії, провідник літературного гуртка „Руслан" та голова Українського Спортового Осередку „Тризуб". Протягом свого життя, Лев Яцкевич завжди виявляв також нахил до літератури і журналістики. До його авторства зачисляються сотні науково-інформативних статтей на технічні теми, які друкувалися в колонці часопису „Свобода" під заголовком „Життя і Знання". Його популярні есеї були друковані у „Нових Днях" і „Українських Вістях". З його літературних творів вирізняються, збірка віршів „Чавун" (1948 р.) і дитячі казки „Паровий Верблюд" (1947 р.), „Мак і Волошка" та „Князь Роси" (1966 р.)

Незабутній, дорогий приятель мого життя, Лев Яцкевич, відійшов у вічність зоряних просторів по тяжкій недузі при кінці 1995 року. У світлу його пам'ять складаю пожертву 5,000 дол. на підтримку „Могилянської Академії".

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА буде відправлена в українській католицькій церкві Царя Христа у Бостоні, Мас.

АЛЕКСАНДРА ЯЦКЕВИЧ

З глибоким жалем і смутком ділимося сумною вісткою
з рідними і приятелями, що у неділю, 18 грудня 2005 р.
відійшла від нас у вічність на 93-му році життя
наша найдоржча МАТИ, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.

НАТАЛІЯ БАЗАРКО

(з дому САЙКЕВИЧ)

ПАРАСТАС відбувся в четвер, 20 грудня 2005 р. о год. 7:00 веч. у похоронному заведенні Lazuta Funeral Home, 5681 State Road, Parma, Ohio.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 22 грудня 2005 р., о год. 12:00 дня в церкві св. Андрія Первозваного, South Bound Brook, N. J.

У глибокому смутку залишилися:
син – НЕСТОР з дружиною МАРТОЮ
син – ВОЛОДИМИР з дружиною ЛІДОЮ
внук – АНДРІЙ з дружиною ДЖЕКЛІН
внук – ДАНИЛО з дружиною ТАНЕЮ
внук – ЮРІЙ з дружиною ДОН
внучка – ДІЯНА з мужем СКАТОМ МекКЕЙ
правнучки – АРІЯНА, ВИВІЯНА, КЛАРА, КАТЕРИНА і АЛЕКСА
правнуки – ЗАХАРІЙ, МАТЕЙКО, АНДРІЙ і МИКОЛА
сваха – ПОЛЯ КНИШ
як і дальша родина в Америці й Україні.

Вічна Її пам'ять!

Замість квітів на свіжу могилу Покійної родина просить
складати пожертви на Катедру св. Йосафата у Пармі, Огайо,
або на Український Музей в Ню-Йорку.

Ділимося сумною вісткою, що 8 листопада 2005 р.
відійшла у вічність наша дорога
МАМА й БАБЦЯ

бл. п.

МАРІЯ ХУДА

вдова по Іванові
нар. 12 грудня 1920 р. в Україні.
Колишня парафіянка церкви Чесного Хреста в Асторії.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в католицькій церкві Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії в Лос Анджелесі, Каліф., а відтак на цвинтарі San Fernando Catholic Mission Cemetery, CA.

Залишені в смутку:
дочка – НАТАЛЯ РОМАНА
внучка – ЛЯРИСА ГУСЯК

Вічна Її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що в понеділок, 12 грудня 2005 р.
упокоївся в Бозі наш найдорожчий БАТЬКО

бл. п.

ІВАН ІСЬКІВ

нар. 14 січня 1908 р. в селі Болдури, Україна.
Член 486 відділу Українського Народного Союзу
імені Симона Петлюри в Сан Франциско, Каліф.

Похоронні відправи відбулися в п'ятницю, 16 грудня в українській католицькій церкві Непорочного Зачатятя в Сан Франциско, Каліф. Тіло Покійного поховано на католицькому цвинтарі Чесного Хреста в Колма, Каліф.

У глибокому смутку залишилися:
дочка – МАРІЯ (650) 583-8029.
син – РОМАН

Просимо пом'янути Покійного у своїх молитвах.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з рідними та
приятелями, що 11 грудня 2005 р. відійшла
у Божу вічність наша найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА, СЕСТРА і БАБЦЯ

бл. п.

ЛЮБОВ ПАК

з дому ХОРКАВЦІВ

нар. 26 січня 1932 р. у Львові.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 17 грудня 2005 р., в українській католицькій церкві Христа Царя у Філядельфії, а відтак на українському католицькому цвинтарі св. Марії в Елкінс Парк, Па.

У глибокому смутку залишилися:
муж – ІГОР
доньки – НАТАЛЯ з мужем ДЖИМОМ БАЙКОВСЬКИМ
– АНДРЕЯ „ЛІЛЯ" з мужем ВАСИЛЕМ КОВАР
сестра – АЛЕКСАНДРА ЯСЬКІВ з родиною
внук – ТОМА БАЙКОВСЬКИЙ
братові – ВІРА ПАК
– ОЛЕНА ГОЛОВЧАК з родиною
та ближча і дальша родина в Україні.

Вічна Її пам'ять!

Замість квітів просимо жертвувати на сиротинці в Україні
Orphans in Ukraine, UUARC, Inc.
1206 Cottman Ave., Philadelphia, PA 19111.

Ділимося сумною вісткою, що 15 грудня 2005 р.
упокоївся в Бозі, заосмотрений Найсвятішими
Тайнами мій найдорожчий МУЖ

бл. п.

ЯРОСЛАВ МИКОЛА ҐЕЛЕТА

д-р вет. медицини
нар. 17 грудня 1918 р. в селі Іспас в Україні.

ПАРАСТАС відбувся 19 грудня 2005 р. в похоронному заведенні Hines-Rinaldi.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ 20 грудня о год. 10-ій ранку з церкви св. Тройці у Сивер Спринґ, Мд. на цвинтар Cedar Hill.

У глибокому смутку:
дружина – БОГДАННА
та ближча і дальша родина в Америці, Канаді та Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів на могилу Покійного родина просить складати
пожертви на церкву св. Тройці у Силвер Спринг.
Пожертви можна висилати на адресу:
Holy Trinity PUCC
16631 New Hampshire Ave., Silver Spring, MD 20905

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ВЕТЕРИНАРНИХ ЛІКАРІВ
АМЕРИКИ і КАНАДИ
з жалем повідомляє, що в четвер, 15 грудня 2005 р.
у Силвер Спринґ, Мд, упокоївся в Бозі

бл. п.

д-р ЯРОСЛАВ ҐЕЛЕТА

нар. 17 грудня 1918 р.
довголітній член Управи ОУВЛ і громадський діяч.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ почалися в понеділок, 19 грудня 2005р., а похорон у вівторок, 20 грудня з церкви Пресвятої Трійці в Силвер Спринг на цвинтар Cedar Hill у Вашинґтоні, Дк.

Вічна Йому пам'ять!

Дружині Покійного й усім рідним висловлюємо
найглибші співчуття.

УПРАВА

У смутку повідомляємо, що 24 листопада 2005 р.
відійшов у Божу вічність наш найдорожчий
БАТЬКО, ДІДО і ПРАДІДО

бл. п.

ВАСИЛЬ ОСАДЧУК

нар. 24 квітня 1908 р. у Трой, Н.Й.

До 16 року життя виростав в селі Климківці, Підволочиського р-ну,
Тернопільської обл. Ціле своє життя мешкав у Виппані, Н. Дж.
Був активним парафіянином і секретарем 172 Відділу
Українського Народного Союзу.

Тіло Покійного поховано на цвинтарі Gate of Heaven Cemetery E. Hanover, NJ.

У смутку залишилися:
син – РОМАН ОСАДЧУК з дружиною СЛАВКОЮ
дочка – БАРБАРА КЕННЕДІ
внуки – РОМАН ОСАДЧУК з дружиною РОЗЕН
– ТАНЯ СІКОРА з чоловіком МАРІО
– ТАРАС ОСАДЧУК
– НАТАЛІЯ ОСАДЧУК
– ТАРАС КЕННЕДІ з дружиною САНДРА
– АЛЕКС КЕННЕДІ з дружиною ДЖЕМІ
правнуки – МАКС і ЛУКА КЕННЕДІ
– АДРІЯН і АЛЕК СІКОРА
та ближча і дальша родина в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Оціславська 973-292-9800 #3040*